

**മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ
ചേഷാട്ട് ഫിലിപ്പോസ്
മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്
(1825-1855)**

**പി. എ. ഉമ്മൻ
(റിട്ട. ജഡ്ജി)**

പ്രസാധകൻ:

കെ. വി. മാമ്മൻ

കോട്ടയ്ക്കൽ പബ്ലിഷേഴ്സ്

മാങ്ങാനം, പി. ബി. 10, കോട്ടയം 686 018 കേരളം

ഫോൺ: 0481-2578936, മൊബൈൽ: 7034266992

(Malayalam)

Cheppattu Philipose Mar Dionisious

(Biography)

P. A. Oommen (Rtd. Judge)

Publisher : K. V. Mammen
Kottackal Publishers, P. B. 10,
Manganam, Kottayam - 686018
Phone: 0481 - 2578936, 7034266992

First Published : 1956
Second Edition : May 2000
Third Edition : October, 2005
Fourth Edition : July 2020

Copy Right Reserved

Typesetting & Printing : Sophia Print House, Kottayam

Rs. 150/-

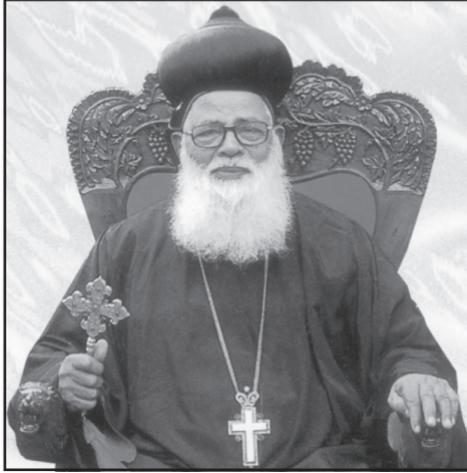
പ. മാത്യൂസ് രണ്ടാമൻ ബാവായുടെ അഭിനന്ദനം

നമുക്ക് എത്രയും സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഉമ്മച്ചൻ എഴുതിയ ഈ മഹൽ ഗ്രന്ഥം - ദിവംഗതനായ ചേപ്പാട്ടു ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാസ്യോസ് തിരുമനസ്സിലെ പരിപാവന ജീവചരിത്രം - നാം ആദ്യം വായിച്ചു. തിരുമനസ്സിലെ പരിശുദ്ധമായ ജീവിതരീതി, സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള നിർമ്മലമായ ഭക്തിവൈരാഗ്യം, പ്രതിയോഗിയോടുള്ള പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനം ഇവയെല്ലാം ഏതൊരു ഭക്ത ഹൃദയത്തേയും പുളകം കൊള്ളിക്കും.

തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം ഒരു വലിയ കുറവു പരിഹരിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. തന്നിമിത്തം ഉമ്മച്ചൻ സഭയുടെ അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. അനേകം പ്രയാസങ്ങൾ സഹിച്ച് സഭാനുകയെ നയിച്ച ആ പുണ്യവാന്റെ വാഴ്വ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മേൽ ചൊരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല.

ഉമ്മച്ചന്റെ സാഹിത്യവാസനയും ആശയങ്ങൾ ശുദ്ധമായ ഭാഷയിൽ എഴുതാനുള്ള കഴിവും ഇതു വായിക്കുന്നവർക്ക് വ്യക്തമായി അറിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഏതൊരു ഭവനത്തിനും ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു ഭൂഷണമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഏവരും ഇതു വാങ്ങി വായിക്കണമെന്നു നാം ഗുണദോഷിക്കുന്നു.

(പ. ബസ്തേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് ദിതീയൻ ബാവ കൊല്ലം ഭദ്രാസനത്തിന്റെ അസിസ്റ്റന്റായിരിക്കേ 1955 ഒക്ടോബർ 20-നു കോട്ടപ്പുറം സെമിനാരിയിൽ വച്ച് എഴുതിയത്).

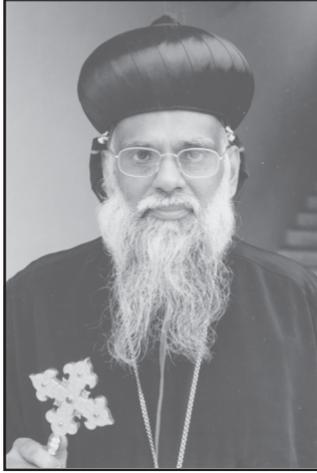
ഡോ. ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസിന്റെ ആശംസ

ജഡ്ജി ഉമ്മച്ചൻ എഴുതിയ ചേപ്പാട്ട് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച മൂന്നാം പതിപ്പ് ഇറക്കുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. സഭയ്ക്കകമാനം പി. എ. ഉമ്മനോടു കടപ്പാടുണ്ട്. മലങ്കരസഭ ചേപ്പാട്ട് ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ മഹത്വം ഇതഃപര്യന്തം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസദാർഢ്യം, സഭാസന്നേഹം, മനസ്സിലിട് വ്യക്തമായവ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പാവനസ്മരണ നിലനില്ക്കത്തക്കവണ്ണം ചേപ്പാട്ട് പണിത വ്യഭവനം മറ്റൊരു നാഴികക്കല്ലാണ്. ഇത്രയധികം സൗകര്യമുള്ള ഒരു വ്യഭവനീരം നിർമ്മനരായ വ്യഭവന്മാർക്കും വ്യഭവകൾക്കും വേണ്ടി സൗജന്യമായി നടത്തുന്ന മറ്റൊന്ന് എനിക്കറിവില്ല. വ്യഭവന ഗവേണിംഗ് ബോർഡിനെ പ്രത്യേകം അനുഭവിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിക്കട്ടെ എന്നു ആശംസിക്കുന്നു.

**ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്
മെത്രാപ്പോലീത്താ**

No. CPPPO 189/2005

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ

മാവേലിക്കര മെത്രാസനം

ദൈവകൃപയാൽ

മാവേലിക്കര മെത്രാസന ഇടവകയുടെ

പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്നും

നമുക്കെത്രയും വാത്സല്യമുള്ള നമ്മുടെ കെ. വി. മാമ്മൻ വാഴ്വ്.

പ്രിയനെ,

ലളിതജീവിതവും ഉദാത്തചിന്തയും യോഗാത്മദർശനവും കൈവരിച്ച മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും സഭയുടെ വിശ്വാസസംരക്ഷകനുമായിരുന്ന ചേപ്പാട്ട് ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദിവനാസ്യോസ് IV പിതാവിന്റെ ജീവചരിത്ര പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം നമ്മുടെ സഭാമക്കൾക്ക് പ്രചോദനമാകട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ സംരംഭത്തിൽ പ്രിയന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് എല്ലാ വാഴ്വുകളും അനുഗ്രഹങ്ങളും നേരുന്നു.

ശേഷം പിന്നാലെ, ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ

പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

2005 സെപ്റ്റംബർ മാസം 9-ാം തീയതി
തഴക്കര എം. എസ്. സെമിനാരിയിൽ നിന്നും

ആമുഖം

പ. ചേപ്പാട് ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ ജീവ ചരിത്രത്തിന്റെ നാലാം പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്ന് അറിയുന്നതിൽ അതിയായി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും പതിപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കെ. വി. മാമ്മൻ സാർ തന്നെ നാലാം പതിപ്പിന് മുൻകൈ എടുത്തതിൽ മലങ്കരസഭ മുഴുവനും പ്രത്യേകിച്ച് ചേപ്പാട് ഇടവകയും അദ്ദേഹത്തോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വികാരി എന്ന നിലയിൽ ഈ നാലാം പതിപ്പിന് ഒരു ആമുഖം എഴുതണമെന്ന് എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതിന് വളരെ നന്ദി.

ചേപ്പാട് സെന്റ്. ജോർജ്ജ് വലിയപള്ളി കൂടാതെ മാവേലിക്കര പുതിയകാവ് സെന്റ് മേരീസ്, കായംകുളം കാദീശാ, കാർത്തികപ്പള്ളി സെന്റ് തോമസ് മുതലായ പുരാതന പള്ളികൾ മാവേലിക്കര ഭദ്രാസനത്തിലുണ്ടെങ്കിലും ചേപ്പാട് വലിയപള്ളിക്ക് മറ്റു ചില സവിശേഷതകൾ കൂടി ഉണ്ട്. ഒന്നാമത് പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിലെ ചുവർ ചിത്രം. മദ്ബഹായിലെ മൂന്നു ചുവരുകളിലായി ഏദൻതോട്ടത്തിലെ സൂഷ്സി മുതൽ ദൈവമാതാവിന്റെ വാങ്ങിപ്പ് വരെയുള്ള ചിത്രങ്ങൾ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ മലങ്കരസഭയിലെ മറ്റൊരു ദേവാലയത്തിലും ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഈ ചുവർ ചിത്രങ്ങൾ കാണാൻ പല ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും അനേകർ ഇടയ്ക്കിടെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വലിയ സവിശേഷത കാൽ നൂറ്റാണ്ട് കാലം (1825-1850) മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന പരിശുദ്ധ ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ കബറിടം ആണ്.

മാവേലിക്കര ഭദ്രാസനത്തിൽ ഒരു സഭാപിതാവിന്റെ കബറിടമുള്ള ഏക ദേവാലയം ചേപ്പാട് വലിയപള്ളിയാണ്. പരിശുദ്ധന്റെ കബറിടത്തിൽ പെരുന്നാൾ കാലത്ത് മാത്രമല്ല, മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും അനേക സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി വിശ്വാസികൾ എത്തിച്ചേരുന്നുണ്ട്.

ചേപ്പാട് പള്ളിയുടെ വികാരിയായി ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ സാധ്യമായത് എനിക്ക് ലഭിച്ച ഒരു മഹാ ഭാഗ്യമാണ്. ചില പ്രയാസങ്ങളുടെ നടുവിലാണ് പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ പൗലോസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായും ഭദ്രാസന സഹായ മെത്രാപ്പോലീത്താ ജോഷ്യാ മാർ നിക്കോദിമോസ് തിരുമേനിയും കൂടി എന്നെ വികാരിയായി ചേപ്പാട് പള്ളിയിൽ നിയമിക്കുന്നത്. ഇടവകയിൽ ദീർഘനാളായി ഉണ്ടായിരുന്ന ചില വിഷയങ്ങൾ ഇടവകയുടെ സമാധാനം കെടുത്തിയിരുന്നു.

വികാരിയായി ചുമതല ഏറ്റതിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ചേപ്പാട് തിരുമേനി താമസിച്ചിരുന്ന പള്ളിമേടയിലുള്ള എന്റെ മുറിയിൽ ഞാൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഇടവകയുടെ മുൻ വികാരിയായിരുന്ന കാർത്തിക പള്ളിയിലുള്ള കണ്ണമാലിൽ തോമസ് മാത്യു അച്ചൻ എന്നെ കാണാൻ എത്തി. പള്ളിവിശേഷങ്ങൾ പരസ്പരം പങ്കുവെച്ചു. പോകാൻ നേരം തോമസ് മാത്യു അച്ചൻ പറഞ്ഞു, “എല്ലാം പരിഹരിക്കപ്പെടും. അച്ചന്റെ കാലത്ത് ഉണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങൾ അല്ലല്ലോ. അച്ചൻ ഒരു കാര്യം ചെയ്യണം, ഗീവർഗീസ് സഹദായുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ച് ഈ ചേപ്പാട് തിരുമേനിയുടെ കാൽക്കൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കണം. ദൈവം സഹായിക്കും.” അത് ഞാൻ നേരിട്ട് എന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ അനുഭവിച്ചു. എല്ലാം സമാധാനത്തിന്റെ വഴിയിലായി. തിരുമേനിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത അനുഗ്രഹകരമായിരുന്നു.

പരിശുദ്ധ തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം പണ്ഡിതോചിതമായി രചിച്ച മൺമറഞ്ഞ ജഡ്ജി പി. എ. ഉമ്മൻ ഈ ഇടവകാംഗം ആയിരുന്നു. പീനീട് മുട്ടത്ത് പള്ളി വന്നപ്പോൾ ആയിരുന്നു അവിടെ അംഗത്വം എടുത്തത്.

ദിവംഗതനായ ഐ. ഡാനിയേൽ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായുടെ സത്പ്രേരണ കൊണ്ടു കൂടിയാണ് സഭാചരിത്രത്തോട് നീതിപൂലർത്തുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ ജീവചരിത്രം വിരചിതമായത്. അവരെ ദൈവസന്നിധിയിൽ നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ അവതാരിക എഴുതിയത് ചരിത്ര പണ്ഡിതനായ സി. വി. ചെറിയാൻ സാർ ആണ്. അദ്ദേഹവും ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് അടുത്ത കാലത്ത് കടന്നുപോയി. ഈ നാലാം പതിപ്പിന് പ്രൗഢമായ ഒരു അവലോകനം എഴുതിയത് ഈ ഇടവകാംഗവും ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരി മുൻ പ്രിൻസിപ്പൽ, മുൻ വൈദിക ട്രസ്റ്റി, സൺഡേ സ്കൂൾ ഡയറക്ടർ ജനറൽ തുടങ്ങി പല സ്ഥാനങ്ങൾ വഹിച്ച ഡോ. ഒ. തോമസ് അച്ചനാണ്. അവരുടെ ചരിത്ര വിശകലനങ്ങളോട് ഞാൻ ഒന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ഈ ഇടവകയുടെ വികാരിയായി ശുശ്രൂഷ നിർവഹിച്ചതിൽ നിന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ട ചില കാര്യങ്ങൾ കുറിക്കട്ടെ. ഈ പരിശുദ്ധ തിരുമേനിയെക്കുറിച്ച് സഭാചരിത്ര ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിച്ചതിൽ അധികമായ ഒരു അറിവും അനുഭവവും ഉണ്ടായത് ഇവിടെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലാണ്. ആകമാനസഭയുടെ ആദിമനുറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രവും മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രവും പഠിക്കുമ്പോൾ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ത്യാഗം ചെയ്ത അനേകം പിതാക്കന്മാരെ കാണാം. സഭയിലെ നേതൃത്വ പദവി അവർക്ക് ഈ ലോകത്തിലെ ഒരു സുഖവും നേടിക്കൊടുത്തില്ല. അധികാരം, പണം ഇതൊക്കെ

അവർക്ക് അന്യം ആയിരുന്നു. കർത്താവ് ശിഷ്യന്മാർക്ക് നൽകിയ, നാൾ തോറും കുരിശ് വഹിക്കാനുള്ള വരമാണ് അവർ നേടിയത്. ഈ പരിശുദ്ധ പിതാവിനെയും ആ നിരയിലാണ് ഞാൻ കാണുന്നത്.

അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്ന് വന്ന യുയാക്കീം മാർ കുറിലോസിനെ സ്ഥാനം ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് ഏകദേശം 5 വർഷക്കാലം താൻ തന്നെ പണി കഴിപ്പിച്ച പള്ളിയുടെ മേയിൽ അദ്ദേഹം ശിഷ്ടകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. മലങ്കര സഭാചരിത്രത്തിൽ സ്വയമായി അധികാരവും സ്ഥാനവും ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന ആദ്യത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഈ പരിശുദ്ധ പിതാവാണ്. ത്യാഗനിർഭരമായ ജീവിതമായിരുന്നതിനാൽ വേദനയോടെ മദ്ധ്യസ്ഥത അണയ്ക്കുന്ന ഏവർക്കും ആ പിതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥന അനുഗ്രഹപ്രദമാണെന്ന് മറ്റേനകം പേരൊടൊപ്പം എനിക്ക് ബോധ്യം ഉണ്ട്.

രണ്ടാമത് എടുത്തു പറയേണ്ട കാര്യം, നിലപാടുകളിൽ ഉറച്ചുനിന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈര്യമാണ്. എന്താണു നിലപാട്? പുരാതനമായ ഈ സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം സ്ഥാപിക്കാൻ ഉറച്ച നിലപാടെടുത്തു. ഏതു കാലത്തും ഉറച്ച നിലപാടുകൾ എടുക്കേണ്ടി വരുന്നവർക്കു കഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടി വരുമെന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. മിഷനറിമാരോട് അല്പം മൃദു സമീപനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് പല നേട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാമായിരുന്നു. അതിശക്തമായ പോർച്ചുഗീസ് സൈന്യത്തോടും അവരുടെ പിൻബലമുള്ള കത്തോലിക്കാസഭയോടും പോരാടി കുന്നൻ കുരിശിൽ നിലനിർത്തിയ സത്യവിശ്വാസം അതോടെ ഇല്ലാതായി, ഇവിടെ ഒരു നവീകരണ സഭ ഉദയം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ആ സാധ്യതയെ പാടെ ഇല്ലാതാക്കിയത് ഈ പിതാവിന്റെ സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണ മെന്ന ഉറച്ച നിലപാട് ആണ്. അതിനുള്ള ഒരു ഊന്നുവടിയായി മാത്രമേ മാവേലിക്കര പടിയോലയിലെ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധത്തെ കാണുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഒരു പക്ഷേ സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുവാൻ, ഒരേ വിശ്വാസത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നവരുമായിട്ടുള്ള കൂട്ടായ്മ സഹായിക്കും എന്ന് ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. അല്ലാതെ അന്ത്യോഖ്യയുടെ ഭരണപരമായ മേൽക്കോയ്മയോ അധികാരമോ ഉണ്ടാവുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാളുകളിൽ അദ്ദേഹമോ മറ്റാരും തന്നെയോ ചിന്തിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മലങ്കരസഭയുടെ വിശ്വാസപരമായ അസ്തിത്വം ഇന്ന് ഉള്ളതുപോലെ ആകുമായിരുന്നില്ലായെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരുടെ കൂടെ നിൽക്കുവാനാണ് എനിക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടം. സത്യവിശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി ഏറെ ത്യാഗം ചെയ്ത ഈ പിതാവിന്റെ ഓർമ്മ മലങ്കരസഭാ

മക്കളിൽ ഒരു കാലത്തും ഇല്ലാതാവുകയില്ല. അതിന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം പ്രയോജനപ്പെടും എന്നതിലും എനിക്ക് സംശയം ഇല്ല. ഈ സംരംഭത്തിന് മുൻകൈ എടുത്ത, ഗ്രന്ഥ രചനകളിലും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും ചിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ കെ. വി. മാമ്മൻ സാറിന് ചേപ്പാട്ട് ഇടവകയുടെയും എന്റെയും ഹൃദയംഗമായ കൃതജ്ഞതയുടെ പൂച്ചെണ്ടുകൾ.

എന്റെ വൈദികവൃത്തിയുടെ രജത ജൂബിലി വർഷമാണ് 2020. പുണ്യ പിതാവായ മാർ ദീവനാസ്യോസ് നാലാമൻ തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച നാലാം പതിപ്പിന് ആമുഖം എഴുതാൻ എനിക്ക് അവസരം ലഭിച്ചത് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥത നമുക്ക് ഏവർക്കും കാവലും കോട്ടയും ആകട്ടെ.

ഫാ. കോശി മാത്യു കുറാനം

(വികാരി,
ചേപ്പാട്ട് സെന്റ് ജോർജ്ജ് ഓർത്തഡോക്സ് വലിയപ്പള്ളി)

അവതാരിക

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിസഭയുടെ ദീർഘകാല ചരിത്രത്തിലെ വളരെ ദുർഘടപൂർണ്ണമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയിൽ, സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിനായി എന്തു വില കൊടുക്കാനും തയ്യാറായി, അചഞ്ചലമായ ദൈവഭക്തിയും അടിയുറച്ച സഭാസന്നേഹവും ഉൾക്കൊണ്ട് സഭയ്ക്ക് സുധീരമായ നേതൃത്വം നൽകിയ ചേപ്പാട്ട് ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാനസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജീവചരിത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം.

കേരളം അതിപ്രാചീന കാലം മുതൽ തന്നെ വിവിധ മതങ്ങളുടെ സംഗമവേദിയായിരുന്നു. ഈ നാട് ലോകത്തിലെ അതിപുരാതനമായ ക്രിസ്തുമത കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഒന്നും ആണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അപ്പോസ്തോലന്മാരിൽ ഒരാളായ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്പാടുകളിലൂടെ ഇവിടെ വന്നെത്തിയ ഇതര ഉപദേശന്മാരും ക്രിസ്തുവിന്റെ ലളിതമായ സുവിശേഷം ഇന്നാട്ടുകാർക്ക് സുഗ്രാഹ്യമായി വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തു. അത് സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിൽ നിന്നും നിരവധി ആളുകളെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതിനു മുഖാന്തരമായി. ഹൈന്ദവ രാജാക്കന്മാരുടെ പരിലാളനയും ഹിന്ദുമത വിശ്വാസികളായ സാധാരണക്കാരുടെ സൗഹൃദവും സഹിഷ്ണുതയും നിറഞ്ഞ സമീപനവും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഇവിടുത്തെ വളർച്ചയെ ഗണ്യമായി സഹായിച്ചു. ആരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങളും വിശ്വാസകാര്യങ്ങളും ഒഴികെയുള്ള എല്ലാറ്റിലും അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു ദേശീയമതം എന്ന നിലയിലാണ് ക്രിസ്തുമതം ഇവിടെ നിലനിന്നത്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ബാധിച്ച വേദവിപരീതോപദേശങ്ങളാൽ കളങ്കപങ്കിലമാകാതെ, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കാലം മുതലുള്ള വിശ്വാസാചാര സംഹിതകൾ മലങ്കര നസ്രാണികൾ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കേരള ക്രൈസ്തവർ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. ഏ. ഡി. 52-ൽ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സുവിശേഷം അറിയിച്ചതു മുതൽ ഏ. ഡി. 1498-ൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ ഇവിടെ വന്നിറങ്ങിയതു വരെയുള്ള പതിനഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു വൈദേശിക മതം എന്ന നിലയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി തികച്ചും ദേശീയമായ ഒരു മതമായി ക്രിസ്തുമതം കേരളത്തിലെ മണ്ണിൽ രൂഢമൂലമാവുകയും വളർന്നു വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു വിദേശസഭയുടെ പൗരോഹിത്യാധിപത്യപരവും സഭാനിയമാധിഷ്ഠിതവുമായ മേൽക്കോയ്മയ്ക്ക് വിധേയമാകാതെ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തുസഭ സ്വയംശീർഷകത്വവും സ്വയം ഭരണാധികാരവുംമുള്ള ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭയായിട്ടാണ് നിലനിന്നത്.

എന്നാൽ ഈ കാലയളവിൽ കേരള ക്രൈസ്തവ സഭ പേർഷ്യയിൽ നിന്ന് ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന മെത്രാന്മാരെ സ്വീകരിച്ച് ഈ സഭയുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അപ്പോസ്തോലിക പിന്തുടർച്ച സംരക്ഷിച്ചിരുന്നു. പേർഷ്യയിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ നിന്നും നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു ആ സഭയിൽ നിന്നും ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന മെത്രാന്മാരെ, വിശ്വാസസംബന്ധമായ വിവാദങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതെ ഈ സഭ സ്വീകരിച്ചത് സഭയുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അപ്പോസ്തോലിക പിന്തുടർച്ച പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇവിടുത്തെ സഭ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുടെ ആധിപത്യത്തിന് കീഴിലായിരുന്നു എന്നും അല്ല അത് റോമാപാപ്പയുടെ ആധിപത്യത്തിന് കീഴിലായിരുന്നു എന്നും അതുമല്ല അത് ബാബിലോണിലെ നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലായി നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസത്തിൽ എത്തി എന്നും മറ്റുമുള്ള ചില അവകാശവാദങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ സഭ പ്രാചീന - മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുടെ കീഴിൽ ആയിരുന്നില്ലെന്ന് വിദേശ സഭാ ചരിത്രകാരന്മാർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ നടത്തിയ ഗവേഷണ പഠനങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. റോമിൽ നിന്ന് ചൈനയിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ റോമാസഭയിലെ മിഷനറിമാർ കൊല്ലം പട്ടണം ഒരു ഇടത്താവളം എന്ന നിലയിൽ ഉപയോഗിച്ചു എന്നത് ചരിത്ര വസ്തുതയാണെങ്കിലും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ റോമൻ ആധിപത്യ സ്ഥാപനത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയില്ല. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പും അതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യഘട്ടത്തിലും നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് നിയോഗിച്ച മെത്രാന്മാർ സാധാരണയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ദീർഘകാലം ഇവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നതും അവർ സ്വന്തം നെസ്തോറിയൻ ആരാധനാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചതും ഈ സഭ നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു നെസ്തോറിയൻ ആധിപത്യത്തിലമർന്നിരുന്നു എന്ന സംശയം വച്ചു പുലർത്തുവാൻ ചിലർക്കൊക്കെ യെങ്കിലും വക നല്കി. എന്നാൽ ആധിപത്യപരമായോ വിശ്വാസ സംബന്ധമായോ ഉള്ളതായ വ്യതിയാനം ഒന്നും തന്നെ ഇവിടുത്തെ സഭയ്ക്ക് സംഭവിച്ചില്ല. ഈ സഭ അതിന്റെ പൂർവ്വികവിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുകയും സഭയുടെ ഭരണം നാട്ടുകാരായ “ജാതിക്കർത്തവ്യൻ” എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ശ്രേഷ്ഠ പുരോഹിതനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതി 1498-ൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ കേരളക്കരയിൽ വന്നിറങ്ങിയതിനെ തുടർന്നുള്ള ഒരു നൂറ്റാണ്ട് കൂടി നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനം മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവിനെ കുറിക്കുന്നു. പോർച്ചുഗീസ് ആഗമനത്തെ തുടർന്നു

ണ്ടായ റോമാസഭ സമ്പർക്കവും അതിനുശേഷം മാത്രം സംഭവിച്ച അന്ത്യോഖ്യൻ സമ്പർക്കവും പിന്നീടുണ്ടായ ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിമാരുടെ ആഗമനവും മലങ്കരസഭയുടെ വിഭജനത്തിനും പുനർവിഭജനത്തിനും നിദാനങ്ങൾ ആയി. ഇക്കാലമത്രയും മലങ്കരസഭയെ നയിച്ച പിതാക്കന്മാർ ഈ സഭയുടെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ അതീവജാഗ്രത പുലർത്തിയിരുന്നു.

പോർച്ചുഗീസുകാരും മലങ്കരസഭയും തമ്മിലുള്ള ആദ്യകാല ബന്ധങ്ങൾ പരസ്പരമുള്ള ആദരവിലും പരിഗണനയിലും അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനത്തിൽ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സ്വാധീനം വർദ്ധിച്ചതോടു കൂടി മലങ്കരസഭയിലും തങ്ങളുടെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. പോർച്ചുഗീസുകാർ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ തീക്ഷ്ണതയേറിയ അനുയായികളായിരുന്നതിനാൽ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്നതും ഇവിടെ നിലവിലിരുന്ന സിറിയൻ ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ലത്തീൻ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി സഭയെ ലാറ്റിനീകരിക്കുക എന്നതും തങ്ങളുടെ മതസംബന്ധമായ ബാധ്യതയാണെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചു.

ഗോവയിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പായി 1594-ൽ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ അലക്സിസ് ഡി മെനസ്സിസ് മലങ്കരസഭയെ റോമാസഭയിൽ ലയിപ്പിക്കണമെന്ന ദുഃഖനിയമത്തോടു കൂടി 1599-ൽ കേരളത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. പൂർവ്വിക വിശ്വാസം ത്യജിച്ച് റോമാവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും മാർപാപ്പായുടെ ആധിപത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും മെനസ്സിസ് അപ്പോൾ സഭാതലവനായിരുന്ന ഗീവർഗീസ് അർക്കദിയാക്കോനെ നിർബന്ധിച്ചു. ഈ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങുവാൻ ആദ്യം അർക്കദിയാക്കോൻ വിസമ്മതിച്ചുവെങ്കിലും മെനസ്സിസിന്റെ ഭീഷണിപ്രയോഗങ്ങൾ ഒടുവിൽ വിജയിക്കുകയും റോമാവിശ്വാസത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ കൊണ്ടുവരിക എന്നതന്റെ ലക്ഷ്യം പരിപൂർണ്ണമായി കൈവരിക്കുന്നതിന് എല്ലാ പള്ളി കളുടെയും പ്രതിനിധികൾ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു യോഗം ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ മെനസ്സിസ് തീരുമാനിക്കുകയും അതിനുള്ള ക്ഷണക്കത്തുകൾ മെനസ്സിസും അർക്കദിയാക്കോനും ഒപ്പുവെച്ച് എല്ലാ പള്ളികൾക്കും അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഉദയപേരൂർ സുന്നഹദോസ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ സമ്മേളനം 1599 ജൂണിൽ ചേരുകയും മുൻകൂട്ടി തയ്യാർ ചെയ്തിരുന്ന 267 നിയമങ്ങൾ വാദപ്രതിവാദത്തിനോ സൂക്ഷ്മവിചിന്തനത്തിനോ വിധേയമാക്കപ്പെടാതെ പെട്ടെന്ന് പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ പുരാതന വിശ്വാസത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ നിഷേധവും വിപാടനവും സംഭവിക്കുന്നതിൽ അടിവയറിന്റെ ആഴത്തിൽ

നിറഞ്ഞ വേദനയുമായി നിസ്സഹായരായി മുകസാക്ഷികളായി മലങ്കര നസ്രാണികൾ നിലകൊള്ളുമ്പോൾ ഈ ഡിക്രികൾ അതിവേഗത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. റോമാപാപ്പായുടെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിതമാവുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ ഉദയമ്പേരൂരിൽ നേടിയ വിജയം കേവലം താല്ക്കാലികം മാത്രമായിരുന്നു. അധികം താമസിയാതെ മലങ്കര നസ്രാണികളും പോർച്ചുഗീസ് അധികൃതരും തമ്മിൽ കലഹം ആരംഭിച്ചു. പോർച്ചുഗലിലെ രാജാവ് അങ്കമാലി രൂപതയിലേക്ക് യൂറോപ്യനായ ഒരു ലത്തീൻ ബിഷപ്പിനെ നിയമിച്ചപ്പോൾ മലങ്കര നസ്രാണികൾക്ക് അതിൽ എതിർപ്പുണ്ടായി. അവർക്ക് സ്വന്തം വിശ്വാസത്തിലുള്ള മെത്രാൻ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ വിദേശ സഭകളിലേക്ക് അയച്ച അഭ്യർത്ഥനകളുടെ ഫലമായി അഹത്തുള്ള എന്ന വിദേശ മെത്രാൻ 1652-ൽ ഇന്ത്യയിൽ എത്തി. കേരളത്തിലേക്കു വന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ പോർച്ചുഗീസുകാർ മൈലാപ്പൂരിൽ തടഞ്ഞുവച്ചു. ഇതറിഞ്ഞ മലങ്കര നസ്രാണികൾ ക്ഷുഭിതരായപ്പോൾ പോർച്ചുഗീസുകാർ അഹത്തുള്ളയെ ഗോവയിലേക്ക് അയച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ കൊച്ചിക്കായലിൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ മുക്കിക്കൊന്നതായി ഒരു ശ്രുതി പ്രചരിക്കുകയും ഇതിൽ ക്ഷുഭിതരായ മലങ്കര നസ്രാണികൾ മട്ടാഞ്ചേരിയിലുള്ള പഴയ കുരിശിനു ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടിലത്തീൻ ബിഷപ്പന്മാരെയും ജസീത് പുരോഹിതന്മാരെയും റോമാ സഭയെയും തങ്ങൾ ഇനി ഒരിക്കലും അനുസരിക്കുകയില്ല എന്ന് പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. 1653 ജനുവരി 15-ാം തീയതി നടന്ന ഈ സംഭവം കുന്നൻകുരിശു സത്യം എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. അങ്ങനെ കഷ്ടിച്ചു 54 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം മലങ്കര നസ്രാണികൾ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു.

എന്നാൽ നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വയംശീർഷകത്വവും വീണ്ടും നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനാണ് കുന്നൻകുരിശു സത്യം വഴിതെളിച്ചത്. പഴയ വിശ്വാസത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്ന നസ്രാണികൾ ആലങ്ങാട്ടുപള്ളിയിൽ സമ്മേളിച്ച് അഹത്തുള്ളയുടെ കല്പന പ്രകാരം തങ്ങളുടെ അർക്കദിയാക്കോൻ തോമസിനെ മെത്രാനായി അവരോധിച്ചു. 12 പട്ടക്കാർ ചേർന്നാണ് മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമൻ എന്നറിയപ്പെട്ട ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനാഭിഷേകകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചത്. ഇതിനിടയിൽ പോർച്ചുഗീസ് സ്വാധീനത്തിന് കേരളത്തിൽ അപചയം സംഭവിച്ചത് മലങ്കര നസ്രാണികൾക്ക് ബാബിലോൺ, അലക്സാണ്ട്രിയാ, അന്ത്യോഖ്യാ എന്നീ പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ തലവന്മാരുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ വരുന്നതിന് സഹായമാവുകയും ഈ സഭാ തലവന്മാരോടു നടത്തിയ അഭ്യർത്ഥനകളുടെ ഫലമായി 1665-ൽ യെരൂ

ശലേമിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്ന മെത്രാൻ ഇവിടെ വന്നു ചേരുകയുമുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹം തോമസ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാഭിഷേകം സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1670-ൽ നിര്യാതനാകുന്നതുവരെ മാർത്തോമ്മാ ഒന്നാമൻ സഭാഭരണം നിർവ്വഹിച്ചപ്പോൾ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരാധനാപരവും വിശ്വാസപരിശീലനപരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തി. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ നിയോഗാനുസരണമാണ് ഇവിടെ വന്നത് എന്ന് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. അന്ത്യോഖ്യായിലെ സുറിയാനിസഭയും മലങ്കരയിലെ സുറിയാനി സഭയും തമ്മിൽ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആദ്യസമ്പർക്കമാണിത്. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് 1671-ൽ നിര്യാതനായതിനെത്തുടർന്ന് അന്ത്യോക്യായിൽ നിന്നു മലങ്കരയിലേക്ക് മെത്രാന്മാർ വന്നുചേരാൻ തുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ സഭയുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അപ്പോസ്തോലിക പിന്തുടർച്ച കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി വിശ്വാസസഭകളുമുള്ള പൗരസ്ത്യ സഭകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മലങ്കരസഭ മറ്റൊരു വിദേശാധിപത്യത്തിൽ കീഴിൽ വന്നു ചേരുന്നതിന് നാദികുറിച്ച സംഭവമായി മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ആഗമനം. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന് ശേഷം ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന അന്ത്യോഖ്യാൻ സഭയിൽപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരുടെ ഇവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഈ സഭയിൽ ആത്മീകവും ലൗകികവുമായ അധികാരങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളവയായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളിലെ പാത്രിയർക്കേറ്റുകൾ സഹോദരീ സഭകൾക്ക് സ്ഥാനാഭിഷേക സംബന്ധമായി നൽകുന്ന സഹായ സഹകരണങ്ങൾ അധികാരസ്ഥാപനത്തിനുള്ള മുഖാന്തരങ്ങളായി പരിഗണിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ അത് എത്ര വലിയ ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യമാകുമായിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന മെത്രാന്മാരുടെ മനോഭാവവും പ്രവർത്തനശൈലിയും പിന്നീട് മലങ്കരസഭയിൽ സംഘർഷ നിർഭരമായ അന്തരീക്ഷം സംജാതമാകുന്നതിനും ദുരവ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതിനും ഹേതുവായി.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തോടുകൂടി ബ്രിട്ടീഷ് മേൽക്കോയ്മ കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിതമായി. ഇത് മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിലും സുപ്രധാനമായ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. 1806-ൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച ആംഗ്ലിക്കൻസഭാ മിഷനറി ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനൻ തന്റെ കേരള പര്യടനത്തിനു ശേഷം രചിച്ച 'ക്രിസ്ത്യൻ റിസേർച്ചസ് ഇൻ ഏഷ്യാ' എന്ന ഗ്രന്ഥം മുഖേന ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന് മലങ്കരസഭയെപ്പറ്റി ധാരാളം വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും അവർക്ക് ഈ പുരാതനസഭയിൽ അതീവ താല്പര്യം ജനിക്കുകയുമുണ്ടായി. 1810 മുതൽ 1819 വരെ തിരുവിതാംകൂറിലെ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടായിരുന്ന കർ

ണൽ മൺറോ ഈ സഭയുടെ ഭാഗയേയത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് റമ്പാൻ മലങ്കരസഭയിലെ പുരോഹിതന്മാരുടെ പരിശീലനത്തിനായി ആരംഭിക്കുവാൻ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി വന്ന സെമിനാരിയുടെ സ്ഥാപനത്തിനും നടത്തിപ്പിനുമായി തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിൽ നിന്നും നിർലോപമായ സഹായങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുന്നതിൽ ജോസഫ് റമ്പാനുമായി സഹകരിച്ചു. ഈ സമയത്ത് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രൂപമെടുത്ത ചർച്ച് മിഷനറി സൊസൈറ്റിയുടെ സഹായം സെമിനാരിയുടെ നടത്തിപ്പിലേക്ക് ലഭ്യമാക്കുവാനും മൺറോ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇതിൻപ്രകാരം ചർച്ച് മിഷനറി സൊസൈറ്റി ഒരു “സഹായ മിഷൻ” (Mission of Help) രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. റവ. തോമസ് നോർട്ടൺ, റവ. ബഞ്ചമൻ ബെയ്ലി, റവ. ജോസഫ് ഫെൻ, റവ. ഹെൻറി ബേക്കർ എന്നിവർ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഈ മിഷനിലെ അംഗങ്ങളായി മലങ്കരയിൽ വന്നു ചേരുകയുണ്ടായി. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ ലോ ചർച്ച് വിഭാഗമായിരുന്നു ചർച്ച് മിഷനറി സൊസൈറ്റിയുടെ സംഘാടകർ. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ ഹൈ ചർച്ച് എന്ന ഒരു വിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നു. ലോ ചർച്ച് വിഭാഗം ഹൈ ചർച്ച് വിഭാഗത്തെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ വലിയ ഒരു ഉണർവ്വം നവീകരണവും ആവശ്യമാണെന്നു കരുതുകയും ചെയ്തു. ലോ ചർച്ച് വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട സഹായമിഷൻ അംഗങ്ങളുടെ ആഗമനം മലങ്കരയിൽ വീണ്ടും ഒരു പ്രതിസന്ധി സംജാതമാകുന്നതിന് നിദാനമായി. ഇവിടെ വന്നുചേർന്ന മിഷനറിമാർക്ക് നൽകിയ നിർദ്ദേശം “Not to pull down the ancient church and build another, but to remove rubbish and to repair the decaying places” എന്നും ഈ സഭയെ അതിന്റെ പുരാതന ആരാധനാരീതികളിലേക്കും അച്ചടക്കത്തിലേക്കും കൊണ്ടുവരികയാണ്, അല്ലാതെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ ആരാധനാക്രമത്തിലേക്കും അച്ചടക്കത്തിലേക്കും കൊണ്ടുവരികയല്ല എന്നും ആയിരുന്നു. മിഷനറിമാർ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് റമ്പാൻ സമാരംഭിച്ച സെമിനാരിയിൽ അദ്ധ്യാപകരായി പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. കേരളത്തിലെ പുരാതനസഭയെ സഹായിക്കുവാൻ എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടു കൂടെയായിരുന്നു മിഷനറിമാർ ഇവിടെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും ക്രമേണ മലങ്കര സഭയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും മിഷനറിമാരും തമ്മിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായി. സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരാനുഷ്ഠാന കാര്യങ്ങളിൽ പരിഷ്ക്കരണം ആവശ്യമാണെന്ന് മിഷനറിമാർ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. 1833-ൽ ആദ്യ മിഷനറിമാരുടെ സ്ഥാനത്ത് റവ. ജോസഫ് പീറ്റ്, റവ. ഡബ്ലി യു. റ്റി. വുഡ്കോക്ക് എന്നിവർ വന്നുചേർന്നതോടു കൂടി ഈ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ തുറന്ന സംഘട്ടനത്തിൽ കലാശിച്ചു. 1835-ൽ കൽക്കട്ടാ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന ഡോ. വിത്സൺ തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്ന് ഇരുകൂട്ടരെയും യോജിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായി ചില നിർ

ദേശങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചു. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പരിഗണിക്കുവാനായി 1836-ൽ മലങ്കരസഭയുടെ ഒരു പ്രതിനിധിസമ്മേളനം മാവേലിക്കരയിൽ ചേർന്നു. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായ ഈ സമ്മേളനം ചരിത്ര പ്രധാനമായ “മാവേലിക്കര പടിയോല” എന്ന രേഖ അംഗീകരിച്ച് പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ ഡോ. വിത്സന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ മലങ്കരസഭ നിരാകരിച്ചു. സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള പള്ളിക്രമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും മാറ്റുന്നതിന് സമ്മതമില്ലെന്നും പള്ളികളിൽ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ അന്യ സഭക്കാർ പ്രസംഗിക്കുന്നത് അനുവദനീയമല്ല എന്നും മറ്റും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതാണ് ഈ പടിയോല.

സംഘർഷനിർഭരമായ ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ മലങ്കരസഭാനുകരണമായിരുന്നത് ചേപ്പാട്ടു ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാസ്യോസ് (1825-1855) ആയിരുന്നു. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയതും ഈ സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ച മാവേലിക്കര പടിയോല എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതും ഇദ്ദേഹം തന്നെയായിരുന്നു. മലങ്കരസഭ അതിന്റെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുമെന്ന് ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണരേഖ എന്ന നിലയിൽ മാവേലിക്കര പടിയോല മലങ്കരസഭാ മക്കൾക്ക് അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു പ്രമാണരേഖ തന്നെയാണ്. ഡോ. വിത്സന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇതുവഴി നിരാകരിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് ഒരു രണ്ടാം ഉദയമ്പേരൂർ ആയേനെ. ഉദയമ്പേരൂരിൽ മലങ്കരസഭാ മക്കൾ നിസ്സഹായരായി നോക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ കേവലം രാഷ്ട്രീയ സ്വാധീനം മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ പിന്തുണയോടു കൂടി മെനസ്സിസ് മലങ്കരസഭയെ റോമാസഭയിൽ ലയിപ്പിച്ചു. 1836-ൽ ആകട്ടെ മിക്കവാറും ഇന്ത്യ മുഴുവൻ കൈവശപ്പെടുത്തിയ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യശക്തിയുടെ പിൻബലത്തോടു കൂടി ഈ സഭയുടെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന സാഹചര്യത്തിൽ അചഞ്ചലമായ ദൈവവിശ്വാസവും അടിയുറച്ച സഭാസ്നേഹവും മാത്രം കൈമുതലായിരുന്ന സ്മര്യപുരുഷൻ, ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മലങ്കരസഭയുടെ പൂർവ്വിക വിശ്വാസം തന്റെ സുധീരമായ നിലപാടിനാൽ സംരക്ഷിച്ചു. ആ നിലയിൽ മലങ്കരസഭാ മക്കളുടെ കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ആദരവും സ്മരണയും അദ്ദേഹം അർഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാത്രീയർക്കീസിന് മലങ്കരസഭയുടെ മേൽ ഒരിക്കലും ഇല്ലാതിരുന്ന അധികാരം ഉള്ളതായി ഇതു പറയുന്നു എന്ന ദുഃഖകരമായ വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വശക്തിയുടെ പിൻബലമുണ്ടായിരുന്ന സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാരുമായുള്ള ഒരു തുറന്ന സംഘട്ടനത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാനുള്ള ഒരു ഉപായം മാത്രമായി

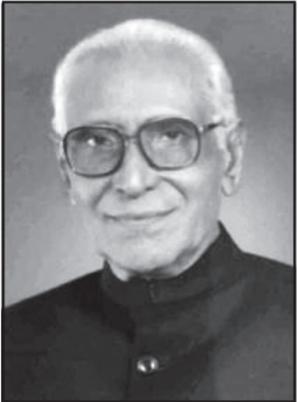
ഇതിനെ കാണാവുന്നതാണ്. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനു ശേഷം മലങ്കരയിൽ വന്നുചേർന്ന അന്ത്യോഖ്യൻ മെത്രാന്മാർ പ്രദർശിപ്പിച്ച അധികാരമോഹത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ഭവിഷത്തുകൾ മാർ ദീവനാസ്യോസിനു കാണാൻ കഴിയാതെ പോയത് ഒരു വലിയ ന്യൂനതയായി കരുതണമോ എന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിനു ശേഷം മലങ്കരസഭയും സി.എം.എസ്സും. നിയമപരമായി വേർപിരിഞ്ഞു എങ്കിലും മിഷനറിമാർ പ്രചരിപ്പിച്ച നവീകരണാശയങ്ങൾ ഒരു വിഭാഗമാളുകളുടെ ഇടയിൽ ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഒരു ആംഗ്ലിക്കൻസഭ ഇവിടെ സ്ഥാപിതമാകുന്നതിനും വഴി തെളിച്ചു. അതുപോലെ തന്നെ മലങ്കരയിൽ നിന്നും നവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തെത്തുടർന്ന് സഭയിൽ സംജാതമായ സംഘർഷ സങ്കീർണ്ണമായ സാഹചര്യത്തിൽ നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമുന്നത നേതാവായിരുന്ന ഏബ്രഹാം മല്പാന്റെ അനന്തരവനായ പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് ശെമ്മാശ്ശൻ 1842-ൽ മർദ്ദിനിലേക്കു പോകുകയും 1843 ൽ അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കീസ് മാർ ഏലിയാസിൽ നിന്ന് മെത്രാൻസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച് മലങ്കരയിലേക്കു മടങ്ങിവരികയും ചെയ്തു. ചരിത്രരേഖകളനുസരിച്ച് ഒരു അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നു മെത്രാൻ സ്ഥാനഭിഷേകം ലഭിച്ച പ്രഥമ കേരളീയ വൈദികൻ പാലക്കുന്നത്തു മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ആണ്. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ആഗമനം സഭയിൽ വീണ്ടും പിളർപ്പും അതെത്തുടർന്നു സുദീർഘമായ ഒരു വ്യവഹാരവും ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭത്തെ കുറിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ സുപ്രധാനമായ സംഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ ഭരണകാലം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു എന്നത് സ്മരണീയമാണ്.

ഈ ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ മിക്കവാറും എല്ലാം തന്നെ ആധികാരികമായ ചരിത്രരേഖകൾ ഉദ്ധരിച്ച് സാമാന്യം വിശദമായി പറയുന്ന ഒരു വിശിഷ്ട ചരിത്രഗ്രന്ഥമാണ് ചേപ്പാട്ട് ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ ചരമശതവാർഷിക ജൂബിലി സ്മാരകമായി ജഡ്ജി പി. എ. ഉമ്മൻ 1956-ൽ രചിച്ചതും പരേതനായ ഫാദർ. ഐ. ഡാനിയൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമായ “ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ്.” ഒരു തികഞ്ഞ സഭാ സന്ദേഹിയായ ജഡ്ജി പി. എ. ഉമ്മൻ ഈ പുസ്തക രചനയിൽ ഒരു ന്യായാധിപനിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന സമചിത്തതയും ചരിത്രരചനയിൽ അവശ്യം പാലിക്കേണ്ട വസ്തുനിഷ്ഠാ സമീപനവും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. സഭാചരിത്ര രചനയിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും അതീവ തല്പരനായ കെ. വി. മാമ്മൻ ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ്. ചേപ്പാട്ട് ഫീലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാസ്യോസ് എന്ന സഭാപിതാവിനെ കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ മലങ്കര സഭാ

മക്കളെ ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായിക്കും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം നിർവ്വഹിക്കുന്ന കെ. വി. മാമ്മൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ കാലികമായ ഒരു ആവശ്യം നിറവേറ്റുകയും കൂടിയാണു ചെയ്യുന്നത്. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹം സഭാമക്കളുടെ കൃതജ്ഞത അർഹിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിൽ തല്പരരായ എല്ലാവരുടെയും പഠനത്തിനായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്ക് അതിയായ സന്തോഷം ഉണ്ട്.

ഡോ. സി. വി. ചെറിയാൻ

വാങ്മുഖം

ചേപ്പാട്ട് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനി കാലം ചെയ്ത് ഒരു ശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം പൊതുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു ക്ഷമാപണം ആവശ്യമാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ വിധിനിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ സഭാനേതൃത്വം വഹിച്ച് പുരാതന വിശ്വാസാചാരങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിന് പോരാടിയ തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം ഇതഃപര്യന്തം എഴുതപ്പെടാതിരുന്നത് ശോചനീയം തന്നെ. മലങ്കര സുറിയാനിസഭ, അതിലെ യോദ്ധാക്കളെ മാനിക്കുന്നതിൽ തുലോം പുറകോട്ടാണെന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല. കാലം വൈകിയിട്ടെങ്കിലും തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നും ചരമശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കണമെന്നും ചേപ്പാട്ടു ഇടവകക്കാർ ആഗ്രഹിച്ചു. ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതിന് സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ ചിത്രമേശ്വരൻ കെ. എം. വറുഗീസിനെയാണ് ബി. വികാരി ഫാ. ഐ. ഡാനിയേൽ സമീപിച്ചത്. എന്നാൽ കൃത്യാന്തരബാഹുല്യം നിമിത്തം ആ ചുമതല വർഗ്ഗീസ് ഏറ്റെടുത്തില്ല. ജീവചരിത്ര രചനയിൽ എനിക്കു വേണ്ട ഒത്താശകൾ നൽകാമെന്ന വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇടവക യോഗത്തിൽ ആ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന് എന്റെ പേര് നിർദ്ദേശിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കാണണമെന്ന് എനിക്കും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗീസിന്റെയും മറ്റും സഹായ വാഗ്ദാനങ്ങളെ അവലംബിച്ച് ഞാൻ ഈ ചുമതല കൈയേറ്റു. പുസ്തകരചനയ്ക്ക് ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ബി. വികാരിയച്ചനും വറുഗ്ഗീസും ശേഖരിച്ചു തരികയും പല നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു.

വിഭിന്ന സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ട ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു തിരുമേനിയുടെ ജീവിതകാലത്തെ സുപ്രധാന സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അനുകമ്പാർഹിതമായ വിമർശനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചു. ആ വിമർശനങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായ സംഭവപരമ്പരകളെ അപഗ്രഥനം ചെയ്തപ്പോൾ തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബഹുമാനം ശതഗുണീഭവിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. തിരുമേനിയുടെ ഭരണകാലത്തെ സുപ്രധാന സംഭവങ്ങളെ ചരിത്രസത്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഊഹാപോഹങ്ങളിലേക്കും ഐതിഹ്യങ്ങളിലേക്കും ഞാൻ കടന്നിട്ടില്ല. ജീവചരിത്രം

പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വെച്ച് ഒരു കൃതിയാക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു മില്ല. അതുകൊണ്ട് 'ഇതു ഒരു വക്കീലിന്റെ ഹിയറിംഗ് നോട്ടാണ്' എന്നു ചില സുഹൃത്തുക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിൽ എനിക്ക് അത്ഭുതമില്ല. ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം, വിസ്തൃതവും ഉത്തമവുമായ ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായി തീരണമെന്നേ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഈ പുസ്തകത്തിനു ഒരു അഭിപ്രായം എഴുതിത്തന്ന് എന്റെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുഗ്രഹിച്ച കൊല്ലം ഇടവകയുടെ അസിസ്റ്റന്റ് ബിഷപ്പ് മാത്യൂസ് മാർ കുറിലോസ് തിരുമേനിയോടുള്ള എന്റെ നിസ്സീമമായ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എനിക്ക് വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.

ഞാൻ തിരു - കൊച്ചി ജൂഡീഷ്യൽ സർവ്വീസിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഈ ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിച്ചത് എന്റെ സഹധർമ്മിണി സാരാമ്മയുടെ നിരന്തരമായ പ്രചോദനം കൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചനയിൽ പല ഒത്താശകളും ചെയ്തു തന്ന ബ. ഏവരത്തു കിഴക്കേതിൽ ഡാനിയേൽ അച്ചൻ, ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വറുഗീസ്, പുളിമുട്ടിൽ പി. പി. പിലിപ്പോസ്, വടക്കടത്ത് വി. റ്റി. ജോർജ്ജ് എന്നിവരോടും എന്റെ അനുവാദത്തോടു കൂടി രണ്ടാം പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച എന്റെ സ്നേഹിതൻ കെ. വി. മാമ്മനോടുമുള്ള അകൈതവമായ കൃതജ്ഞതയും ഈ അവസരത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

പി. എ. ഉമ്മൻ

എറണാകുളം
20-11-1955

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

പുണ്യസ്മരണാർഹനായ ചേപ്പാട്ടു പീലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ ജീവചരിത്രം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അടുത്ത കാലത്തു ചില സഭാസന്ദേഹികൾ എന്റെ പേർക്കെഴുതി. തിരുമേനിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി സ്മാരകമെന്ന നിലയിൽ അഞ്ചു ദശാബ്ദം മുമ്പു നിയമജ്ഞനും ജ്ഞാനവ്യഭനും സഭാസന്ദേഹിയുമായിരുന്ന പി. എ. ഉമ്മൻ എഴുതിയതും അന്നു കിട്ടാനില്ലാത്തതുമായ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പിറക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച ചിന്ത ഉണ്ടാകാനുള്ള ഒരു കാരണമിതാണ്. പതിപ്പ് പരിഷ്കരിച്ച് ഇറക്കാനുള്ള അനുവാദം എന്റെ വലിയ ഒരു അഭ്യുദയകാംക്ഷിയും പിതൃസ്ഥാനിയനുമായ ഉമ്മച്ചൻ നൽകിയപ്പോൾ ഞാൻ ഏറ്റെടുത്ത ചുമതലയുടെ ഗൗരവം എനിക്കു വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. “ഉമ്മച്ചൻ എഴുതിയത് എഴുതി.” ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെപ്പോലെ അതു മാറ്റാനോ പരിഷ്കരിക്കാനോ കഴിവുള്ള ആരും തന്നെ ഇന്നില്ല. പരിഷ്കരിച്ചാലും ഉള്ളടക്കം മെച്ചപ്പെടുത്താനും സാധ്യമല്ല. കാരണം, കിട്ടാവുന്ന സകല രേഖകളുടെയും ഭിന്ന വീക്ഷണത്തോടെ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും നിഷ്പക്ഷമായ അപഗ്രഥനങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണു പുസ്തകം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മലങ്കരസഭയിലെ ഒരു പ്രമുഖ ചരിത്രകാരനും ഗ്രന്ഥകാരനും പ്രഭാഷണ പ്രവീണനും റിട്ട. പ്രൊഫസറുമായ ഡോ. സി. വി. ചെറിയാന്റെ സഭാചരിത്രാധിഷ്ഠിതമായ അവതാരിക വായിക്കുന്നവർക്കു ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനി പിശാചിന്റെയും കടലിന്റെയും നടുവിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തന്റെ സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിനു പോറൽ ഏൽക്കാതിരിക്കാൻ അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ ചിത്രം മനസ്സിലാകും. ആദ്യ പതിപ്പിന് അവതാരിക സംബന്ധമായ കുറവുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ പ്രബന്ധം പരിഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ചിരകാല മാന്യ സുഹൃത്തു കൂടിയായ ഡോ. ചെറിയാനോടുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ നന്ദി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. പുതിയ പതിപ്പിന് അവതാരിക ഒരു ശിരോലങ്കാരം തന്നെ (ഡോ. ചെറിയാൻ 2019 നവംബർ 6-ന് അന്തരിച്ചു).

സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷകൻ എന്നു വിവരമുള്ളവരാൽ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ചേപ്പാട്ടു ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദീവനാസ്യോസ്, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത പോലും പലർക്കും അജ്ഞാതമാണ്.

രണ്ടാം പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരിൽ പ്രമുഖൻ അന്തരിച്ച ഏവരത്തു കിഴക്കേതിൽ ഇ. കെ. മാത്യുവാണെന്ന് നന്ദിപൂർവ്വം അനുസ്മരിപ്പിക്കട്ടെ.

ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയുടെ ചരമശതാബ്ദിയോടനുബന്ധിച്ച്

എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്ലി സെലാസി പങ്കെടുത്ത മഹാസമ്മേളനത്തിൽ അന്നത്തെ വികാരിയും എന്റെ വലിയ അഭ്യൂദയകാക്ഷിയും, ചരിത്രകാരനും, സീനിയർ സുഹൃത്തുമായിരുന്ന ഏവരത്തു കിഴക്കേതിൽ ഐ. ഡാനിയേൽ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പായുടെ സ്നേഹ നിർഭരമായ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു മലയാള മനോരമയുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയായി ഞാൻ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു എന്ന കാര്യം തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ഹർഷദായകമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയുടെ 150-ാം ചരമവാർഷികഘോഷത്തോടനുബന്ധിച്ചു ഈ മൂന്നാം പതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്കു വളരെയധികം സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവുമുണ്ട്.

അൻപതു വർഷം മുമ്പ് ഒന്നാം പതിപ്പിറക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകർത്താവായ പി. എ. ഉമ്മൻ വേണ്ട ഒത്താശകൾ നൽകിയ പ്രമുഖ വ്യക്തികളിൽ ഒരാളായ ചേപ്പാട്ടു പുളിമുട്ടിൽ പി. പി. പീലിപ്പോസിന്റെ ദൗഹിത്രന്മാരിൽ ഒരാൾ സസന്തോഷം മൂന്നാം പതിപ്പു സ്പോൺസർ ചെയ്തപ്പോൾ ചരിത്രം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ആവർത്തിച്ചത് ഒരു ദൈവനിയോഗം തന്നെയാണ്.

നാലാം പതിപ്പിനു റവ. ഡോ. ഒ. തോമസ് എഴുതിയിരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ - പണ്ഡിതോചിതമായ - കുറിപ്പ് പല തരത്തിൽ പഠനാർഹമാണ്. ഈ നാലാം പതിപ്പിന് ഇന്നത്തെ ചേപ്പാട്ടു പള്ളി വികാരി ചെറുപ്പം ചെറുതാകാത്ത ഫാ. കോശി മാത്യു കറ്റാനം വൈദിക രജത ജൂബിലിയിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന അനുഭവ സമ്പന്നനും എല്ലാവരുടെയും സ്നേഹം ആർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന ഉത്തമ ഇടയനുമാണ്. ശ്രദ്ധേയമായ ആമുഖ ചിന്തകൾക്കും ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണങ്ങൾക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഒപ്പം വൈദിക സേവന രംഗത്ത് 25 വർഷം നീളുന്ന പ്രശംസാർഹ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അഭിനന്ദനവും അറിയിക്കുന്നു.

മലങ്കരസഭയെ നവീകരണക്കാരായ വൈദേശികരുടെ പിടിയിൽ നിന്നു വിമോചിപ്പിച്ച സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷകനായ ചേപ്പാട്ടു ദിവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ തിരുമേനിയുടെ മധ്യസ്ഥതയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടും ഞാൻ ഈ പുസ്തകം ഉത്സാഹികളായ നിങ്ങളുടെ കൈകളിൽ സ്വാഭിമാനം സമർപ്പിക്കുകയാണ്.

കെ. വി. മാമ്മൻ

കോട്ടയ്ക്കൽ, കോട്ടയം - 18

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ദുഖ്റോനോ
3-07-2020

പുനർവായന ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു പുണ്യവാന്റെ ജീവചരിത്രം

ഫാ. ഡോ. ഒ. തോമസ്

ആദ്യമേ കെ. വി. മാമ്മൻ സാറിനോടുള്ള എന്റെ അകൈതവമായ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. ചേപ്പാട്ടുകാരനാണെങ്കിലും ചേപ്പാട് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദിവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും വായിക്കുവാനും ഇപ്രകാരം ഒരു ആസ്വാദനക്കുറിപ്പ് എഴുതുവാനും ഇടയാക്കിയത് മാമ്മൻ സാറിന്റെ സ്നേഹപൂർവമായ പ്രചോദനത്താലാണ്. മലങ്കരസഭാ ചരിത്ര നിർമ്മിതിയിൽ മാമ്മൻ സാറിന്റെ സംഭാവന നിസ്തുലമാണ്. മൺമറഞ്ഞു പോയ പിതാക്കന്മാരെ അനുസ്മരിക്കുന്നതിൽ മലങ്കര സഭയ്ക്ക് പ്രത്യേകമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഇല്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, തെറ്റായ ചില രീതികൾ അടുത്തകാലത്ത് പ്രബലമായിട്ടുണ്ട്. അതായത് സെക്കുലർ ലോകത്തിലെ പ്ലോലെ ഫാൻസ് അഥവാ ആരാധകവൃന്ദം ഉള്ള പിതാക്കന്മാരെ കുറിച്ച് കൂടുതൽ സ്മരണകൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, വളരെ വലിയ സംഭാവനകൾ നൽകിയ പിതാക്കന്മാർക്ക് ഇത്തരം ആരാധകവൃന്ദം ഇല്ലാതെ പോയാൽ വിസ്മയമായിലാണ്ടു പോകാനാണ് സാധ്യത. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചില മഹത്തായ മൂല്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി പ്രകടമാക്കിയ ചില പിതാക്കന്മാർ വേണ്ടത്ര വിധത്തിൽ വിശ്വാസികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചില്ല. പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനി, സ്തേഫാനോസ് മാർ തേവോദോസിയോസ് തിരുമേനി, മാത്യൂസ് മാർ ബർണബാസ് തിരുമേനി തുടങ്ങിയവർ ആ കൂട്ടത്തിലാണെന്ന് തോന്നുന്നു. പക്ഷഭേദമില്ലാതെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി ചരിത്ര നിർമ്മിതി നടത്താൻ തുനിഞ്ഞ അസാധാരണ പ്രതിഭയാണ് മാമ്മൻ സാർ. ചേപ്പാട് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദിവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പ് 44 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇറങ്ങിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമം കൊണ്ടാണ്. ഇതാ നാലാം പതിപ്പും 20 വർഷത്തിനുശേഷം ഇറങ്ങുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാത്രം ശ്രദ്ധ കൊണ്ടാണ്. മുഖസ്തുതി കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതിനാൽ ദീർഘമായി ഒന്നും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ഇനി എഴുതുന്നില്ല.

ഇനിയൊരു പതിപ്പ് എന്നു ഇറങ്ങുമെന്ന് നിശ്ചയം ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഈ പരിശുദ്ധ തിരുമേനിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് രണ്ടുപേരെ കൂടി സ്മരിക്കുന്നത് ആവശ്യമെന്ന് തോന്നുന്നു. വന്ദ്യനായ ഐ. ഡാനിയൽ കോറെപ്പി സ്കോപ്പാ, തിരുമേനിയെ കുറിച്ച് ആധികാരികമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ച റിട്ടയർഡ് സെഷൻസ് ജഡ്ജി പി. എ. ഉമ്മൻ. ഇവർ രണ്ടു പേരെ കുറിച്ച്

രണ്ടാം പതിപ്പിനുള്ള മുഖവുരയിൽ മാമ്മൻ സാർ നല്ല സ്മരണകൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി കുറിക്കട്ടെ.

എനിക്കു 1972-ൽ വൈദികസെമിനാരിയിൽ ചേരുവാൻ, വികാരി എന്ന നിലയിൽ ശുപാർശക്കത്ത് തന്നത് വന്ദ്യനായ ഐ. ഡാനിയൽ കോറൊപ്പി സ്കോപ്പായാണ്. ചേപ്പാട് ഇടവകയിൽ ആയുഷ്കാല പട്ടക്കാരുടെ നിരയിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വാഗ്മിയല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തുകൾ അതീവ ഹൃദ്യവും സുന്ദരവുമായിരുന്നു. വിശേഷപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതി വായിക്കുന്ന പതിവായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അതുകൊണ്ട് ആശയങ്ങൾ കുറിക്കു കൊള്ളുന്നതും ഇന്നുള്ളതുപോലെ വാചകക്കസർത്തുകളിലൂടെ നീണ്ടു പോകുന്നതുമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുപാർശക്കത്ത് വായിച്ച് അന്നത്തെ സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന പോൾ വർഗീസച്ചന് (പിന്നീട് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി) വലിയ സന്തോഷമായി. ഐ. ഡാനിയൽ അച്ചനുമായി അദ്ദേഹത്തിന് വ്യക്തിപരമായ നല്ല ബന്ധമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. 1956-ൽ എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്ലി സെലാസി, ചേപ്പാട് തിരുമേനിയുടെ നൂറാമത് പെരുന്നാളിനു വന്നപ്പോൾ പോൾ വർഗീസും ചേപ്പാട്ട് വന്നിരുന്നു. തന്നെയുമല്ല ചക്രവർത്തിയുടെ ആവരവിലാണല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേഴ്സണൽ സ്റ്റാഫിൽ ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കാനായി പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായുടെ അനുമതിയോടുകൂടി എത്യോപ്യയിലേക്ക് രണ്ടാമതും പോയത്. ആ നിലയിൽ പോൾ വർഗീസ് അച്ചനു ഐ. ഡാനിയേൽ അച്ചനോടും ചേപ്പാടിനോടും ഒരു പ്രത്യേക ബന്ധം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

1945-ലാണ് ഐ. ഡാനിയേൽ അച്ചന്റെ ‘Syrian Church of Malabar’ എന്ന ചെറിയ പുസ്തകം പുറത്തുവരുന്നത്. കോപ്പി പഴയസെമിനാരി ലൈബ്രറിയിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആ പുസ്തകം മലങ്കരസഭയെ കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളിലൊന്നാണ്. അത് എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തിക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചക്രവർത്തിയുമായി അതിന്റെ പേരിൽ അച്ചൻ എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. തൽഫലമായി ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിന്റെ അതിഥിയായി ഇന്ത്യ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ വരുവാനും ചേപ്പാട് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദിവന്നാസിയോസിന്റെ നൂറാം ശ്രാദ്ധപ്പെരുന്നാളിൽ (കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ 1955-ലായിരുന്നു നൂറു വർഷം തികഞ്ഞത്) സംബന്ധിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചു. ഔദ്യോഗികമല്ലാതെ അദ്ദേഹം സംബന്ധിച്ച ഏക പരിപാടി ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയുടെ ശ്രാദ്ധപ്പെരുന്നാളിൽ സംബന്ധിച്ചതായിരുന്നു. ഇതെഴുതുന്ന ആളിനു അന്നു രണ്ടു വയസ്സായിരുന്നു പ്രായം. വോളന്റിയർ ടീമിലുണ്ടായിരുന്ന പിതാവ് എന്നെ ഉയർത്തി ചക്രവർ

ത്തിയെ കാണിച്ചിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീട് പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ചക്രവർത്തിയുടെ സന്ദർശനം മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിലെ വലിയ സംഭവമാണ്. അതിന് പ്രധാന കാരണക്കാരൻ വന്യനായ ഐ. ഡാനിയേൽ കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ ആയിരുന്നു. മറ്റു പലരും അദ്ദേഹത്തോട് കൂടി ചേർന്ന് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

നൂറാമത് ശ്രാദ്ധപ്പെരുന്നാളിനോട് ചേർന്നാണ് ചേപ്പാട് തിരുമേനിയെ കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള ആലോചന ഉണ്ടായത്. ചേപ്പാട് ഇടവകാംഗമായിരുന്ന പി. എ. ഉമ്മൻ BA ML നെ തന്നെ ആകൃത്യം നിർവഹിക്കാൻ ഏൽപ്പിച്ചു. സഭാചരിത്രങ്ങൾ പിന്നീട് അനവധി ഉണ്ടായെങ്കിലും ചേപ്പാട് തിരുമേനിയെ കുറിച്ചുള്ള ആധികാരിക ഗ്രന്ഥം ഇന്നും അതു തന്നെയാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ആദ്യത്തെ ML കാരനാണ് പി. എ. ഉമ്മൻ എന്ന് പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്റെ പിതാവിന്റെ പേരുകാരനായ അദ്ദേഹവും എന്റെ പിതാവും ഒരേസമയം കായംകുളം ഗവൺമെന്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്നവരും, സുഹൃത്തുക്കളും, ഒരേ ഇടവകക്കാരും ആയിരുന്നു. അന്ന് മുട്ടത്തു പള്ളി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തോനയ്ക്കാടുകാരനെങ്കിലും വൈദികനായ പിതാവിന്റെ അകാല വേർപാടിൽ അമ്മ രണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെയും കൂട്ടി, അമ്മയുടെ കുടുംബത്തു, മുട്ടത്തു വന്നു താമസിക്കുകയായിരുന്നു. മുട്ടം സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ (1986-1989) വികാരിയായിരുന്ന സമയത്ത് ജഡ്ജി അപ്പച്ചനുമായി (പ്രായമായപ്പോൾ നാട്ടുകാരെല്ലാം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിരുന്നത്) വളരെ സൗഹൃദം പുലർത്താൻ ഇടയായി. അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം വരെയും നീണ്ടു നിന്നു. എന്റെ എളിയ ജീവിതത്തിൽ പരിചയപ്പെട്ട അൽമായക്കാരിൽ പി. എ. ഉമ്മനെ പോലെ നേരും നെറിയുമുള്ള മറ്റൊരാളെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ വൈദികനായ പിതാവ് കടന്നുപോയതിനെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, 'ദൈവമാതാവിന്റെയും, മറ്റൊരാൾ വിശുദ്ധന്മാരുടെയും മധ്യസ്ഥതയിൽ എനിക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്. എങ്കിലും രണ്ടാം വയസ്സിൽ കടന്നുപോയ എന്റെ പിതാവിന്റെ മധ്യസ്ഥതയാണ് ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയത് എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.' ഇതിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം എന്തായാലും അദ്ദേഹം തന്റെ വിശ്വാസവും അനുഭവവും പങ്കുവയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പാലക്കാട് സെഷൻസ് ജഡ്ജി ആയിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങളിലായി രണ്ടുപേരെ തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിച്ചു. തൂക്കിക്കൊല്ലുന്നതിന് വ്യക്തിപരമായി എതിരായിരുന്നുവെങ്കിലും ന്യായാധിപന്മാർക്കു നിയമവും തെളിവും അനുസരിച്ച് വിധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ വേറെ വഴിയില്ലായിരുന്നുവത്രേ. എങ്കിലും ഹൈക്കോടതിയിൽ അവരുടെ തൂക്കിക്കൊല ഒഴിവാക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ഹൈക്കോടതിയിൽ രണ്ടു പേർക്കും

ജീവപര്യന്തമായി ശിക്ഷ ഇളവ് ചെയ്തു കിട്ടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന് ആശ്വാസമായി, ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. ചർച്ച് വീക്കിലിയിൽ സ്ഥിരം എഴുതിയിരുന്ന അദ്ദേഹം 1972-ൽ ഇപ്പോഴത്തെ സഭാപ്രതിസന്ധി ആരംഭിച്ച ഘട്ടത്തിൽ സഭയുടെ നിലപാടുകളെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും പറ്റി തുടരെ എഴുതി. അദ്ദേഹത്തോളം ഈ കാര്യങ്ങൾ എഴുതിയവർ മറ്റധികംപേർ കാണുകയില്ല. സഭാനേതൃത്വവുമായി വളരെ അടുപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും മാത്യൂസ് മാർ കുറിലോസ് തിരുമേനിയുമായിട്ടായിരുന്നു (പിന്നീട് പരിശുദ്ധ മാത്യൂസ് ദിതീയൻ ബാവ) ഏറെ അടുപ്പം. MD യിൽ ചേർന്ന അസോസിയേഷനിൽ തൽസമയം പേര് പറഞ്ഞാണല്ലോ കുറിലോസ് തിരുമേനിയെ മേൽപട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് പ. ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദിതീയൻ ബാവ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. അല്പം വിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതു മൂലം മറ്റൊരു മെമ്പറെ കൊണ്ട് പേര് പറയിക്കുകയും പി. എ. ഉമ്മൻ പിന്താങ്ങുകയും ചെയ്തു എന്ന് നേരിട്ട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സഭയ്ക്കുവേണ്ടി എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ത്യാഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സഭയ്ക്കകത്തെ പുഴുക്കുത്തുകളെ ചോദ്യം ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹം പിന്നീട് അനഭിമതനായി. അത്മായ അസോസിയേഷന്റെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്നു. പരുമലയെ സംബന്ധിച്ച ഒരു കേസിൽ വാദികളായ അഞ്ചു പേരിൽ ഇദ്ദേഹവും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതും സഭാനേതൃത്വത്തിന് അദ്ദേഹത്തോട് അനിഷ്ടം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ സഭാനേതൃത്വത്തിന് ക്രമീകൃതമായ ഒരു നടത്തിപ്പ് പരുലയിൽ സാധ്യമായത് അവരുടെ കേസ് മുഖാന്തരമായിരുന്നു എന്ന് ഇന്നത്തെ തലമുറ അറിയാൻ ഇടയില്ല.

ശാസ്താംകോട്ട ഫാ. ഡോ. സി. ടി. ഈപ്പൻ ട്രസ്റ്റിന്റെ ഭരണഘടന ഉണ്ടാക്കിയതിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ഒട്ടേറെ നിലകളിൽ അദ്ദേഹം സഭയെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. എന്നാൽ ഒരിക്കൽ സഭയിലെ കോർപറേറ്റ് സ്കൂൾ & കോളജുകളുടെ ബോർഡിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് ശുപാർശ ചെയ്തപ്പോൾ, പി. എ. ഉമ്മൻ വിമർശകനാണ്, അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ട എന്ന് അന്നത്തെ നേതൃത്വം തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. വളരെ സങ്കടത്തോടെ ഇതുപോലെയുള്ള പലതും അദ്ദേഹം എന്നോട് വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിമർശനങ്ങളെ സഹിഷ്ണുതയോടെ കാണാനുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് നേതാക്കൾക്ക് അന്നും ഇന്നും ഇല്ലായെന്ന് തോന്നുന്നു. സ്തുതിപാടകരെയാണ് എല്ലാവർക്കും താൽപര്യം. അല്ലാത്തവരെ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ ഒതുക്കുന്ന രീതി സെക്കുലർ രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളിലുണ്ട്. ആദ്ധ്യാത്മിക രംഗത്തും സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമല്ല. ഒരു സഭയിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ സഭകളിലും, എന്തിനധികം വ്യവസ്ഥാപിത ചട്ടക്കൂടുകൾ കുറവായിരിക്കുന്ന പെന്തക്കോസ്ത് സഭകളിൽപോലും ഈ സ്ഥിതി വിശേഷം നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്ന്

അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആഴമേറിയ ദൈവാശ്രയവും നീതിബോധവും ഉള്ള ന്യായാധിപൻ ഒരിക്കലും ചഞ്ചലപ്പെട്ടില്ല. പള്ളി ആരാധനയിൽ മിക്കവാറും നമസ്കാരം തുടങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ നന്നാ വാർദ്ധക്യത്തിലും അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേരുമായിരുന്നു. സഹായർമ്മിണിയുടെ വിധേയത്തിനു ശേഷം കണ്ടപ്പോൾ, ഇനി കടന്നു പോയാൽ മതി എന്ന് പറഞ്ഞതും ഓർക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ഏതാനും മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 2001 ഓഗസ്റ്റ് 29-ന് അദ്ദേഹം ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് യാത്രയായി. ആധുനിക സഭാചരിത്രത്തിൽ മറക്കരുതാത്ത ഒരു അതുല്യ പ്രതിഭയാണ് പി. എ. ഉമ്മൻ. ഈ പുസ്തകം വായിക്കാൻ ഇടയാകുന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ കൂടി ഓർക്കണം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയും കൂടി എഴുതിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏക സഹോദരിയുടെ പുത്രനാണ് മാവേലിക്കര ഭദ്രാസനത്തിന്റെ പ്രഥമ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന ദിവംഗതനായ പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസ് തിരുമേനി.

പി. എ. ഉമ്മന്റെ, ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിനു ശേഷം ഇറങ്ങിയ പല ചരിത്ര പുസ്തകങ്ങളിലും മാവേലിക്കര പടിയോലയും തിരുമേനിയുമൊക്കെ ചർച്ചാവിഷയമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മിക്കവരും ഉദ്ധരിക്കുന്നത് പി. എ. ഉമ്മന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണ്. പുസ്തകത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ അതിശയോക്തികൾ കൂടാതെ ആവുന്നതും ചരിത്രത്തോട് നീതി പുലർത്തി, നീതിബോധമുള്ള ന്യായാധിപൻ രചിച്ചതിനോട് മറ്റാർക്കും അധികം കൂട്ടിച്ചേർക്കാനില്ല. രണ്ടാം പതിപ്പിന്, മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി പണ്ഡിതോചിതമായ ദീർഘമായ അവതരികയാണ് സഭാചരിത്രത്തിൽ അഗാധ പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഡോ. സി. വി. ചെറിയാൻ സാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. കഴിഞ്ഞ വർഷം അദ്ദേഹം ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് കടന്നുപോയി. ഏതാണ്ട് ഒരു പൂർണ്ണ തയിൽ എത്തിയതിനോട് അധികമൊന്നും തന്നെ, സഭാചരിത്രത്തിൽ അല്പജ്ഞാനം മാത്രമുള്ള എനിക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാനില്ല. എങ്കിലും വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിൽ ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനി, വൈകാരികമായ ഒരു അഭിനിവേശമായതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ചില സംഗതികൾ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

ബാല്യകാല സ്മരണകൾ

മലങ്കരസഭയിലെ പുരാതനമായ പള്ളികളിലൊന്നാണ് ചേപ്പാട് സെന്റ് ജോർജ്ജ് ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളി. എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ 1956-ലെ വരവിനോടനുബന്ധിച്ച് ചുവർചിത്രങ്ങൾ ഇലച്ചാറുകൾ ഉപയോഗിച്ച് നവീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ആർക്കിയോളജിക്കൽ സൊസൈറ്റി മദ്ബഹായുടെ ചിത്രങ്ങളുടെ പഴക്കം ശാസ്ത്രീയമായി നിർണ്ണയിച്ചപ്പോൾ

ഏകദേശം 800 വർഷമെന്ന് കണ്ടെത്തി. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ചേപ്പാട് പള്ളിക്ക് ഏകദേശം 900 വർഷത്തിന്റെ പഴക്കമുണ്ട്. നൂറാം ശ്രാദ്ധപ്പെരുന്നാളിന് ശേഷമാണ് കൃത്യമായി ഓർമ്മപ്പെരുന്നാൾ അല്പം വിപുലമായി നടത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതത്രേ. നിരണം ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കല്ലൊപുറത്തെ തിരുമേനി എന്നാണ് എല്ലാവരും വിളിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ പേര് തോമാ മാർ ദിവനാസിയോസ് ആണെന്ന് മനസ്സിലായത് 1972-ൽ സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശനം നേടുവാനുള്ള ശുപാർശകത്തിനായി പത്തനാപുരം ദയറായിൽ ഞാൻ ചെന്നപ്പോഴാണ്. ഒക്ടോബർ 11, 12 തീയതികളിലാണ് തിരുമേനിയുടെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാൾ നടത്തുന്നത്. 11-നു സന്ധ്യാ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് മുമ്പ് തിരുമേനി എത്തിച്ചേരും. സന്ധ്യാ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ശേഷവും, വിശുദ്ധ കുർബാന മധ്യേയും തിരുമേനിയുടെ പ്രസംഗം ഉണ്ടാകും. എല്ലാ വർഷവും പ്രസംഗങ്ങളിൽ പ്രധാന ആശയം ഒന്നായിരുന്നു; “ഈ തിരുമേനി ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ സഭ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ കാണുകയില്ലായിരുന്നു. നാം ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ ഭാഗമാകുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം നിലനിർത്തിയത് ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയാണ്.” എനിക്ക് ഓർമ്മയുള്ള ബാല്യകാലത്ത് സഭ യോജിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ അന്ത്യോക്യൻ അധിനിവേശമൊന്നും അന്ന് കാര്യമായി ആരും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. 1972-ൽ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന വർഷത്തിലാണ് സഭയിലെ സംഘർഷം വീണ്ടും ആരംഭിക്കുന്നത്. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ അന്ധി കൃതമായി നിയമിച്ച അപ്രേം ആബുദി റമ്പാനെതിരെയുള്ള പ്രമേയം മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി പാസാക്കുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് ആരക്കുന്നം കെ. റ്റി. സക്കറിയ അച്ചൻ, പി. പി. ജോസഫ് പൂളിക്കപ്പറമ്പിൽ, മങ്ങാട്ടമ്പള്ളിലച്ചൻ, തെക്കേതലക്കൽ ഫിലിപ്പോസ് തുടങ്ങി 17 പേർ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത് ഞങ്ങൾ നേരിൽ കണ്ടു. എബ്രഹാം മാർ ക്ലീമിസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും, പൗലോസ് മാർ പീലക്സിനോസ് തിരുമേനിയും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയില്ലെങ്കിലും, അവർ, ഒന്നായ സഭയുടെ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിൽ അവസാനമായി സംബന്ധിച്ചതും അന്നു തന്നെയായിരുന്നു. അന്നു മുതലുള്ള ചരിത്രത്തിലാണ് വീണ്ടും മലങ്കര-അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധം കൂടുതൽ ചർച്ചാവിഷയമാകുന്നത്.

അല്പം ആനുകാലിക ചരിത്രം

അപ്പോഴേക്കും തോമാശ്ലീഹായ്ക്കു പട്ടമില്ലെന്ന് യാക്കോബ് തൃതീയന്റെ കുപ്രസിദ്ധ കല്പന പുറത്തുവന്നു. പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കര സഭയിൽ അന്ധകൃതമായി ഇടപെട്ട് മേൽപ്പട്ടക്കാരെ വാഴിച്ചു. മലങ്കര അന്ത്യോക്യൻ ബന്ധം വഷളായി. കേസുകൾ ആരംഭിച്ച് 2017 ജൂലൈ 3 വരെയുള്ള വിധിയിലും നടത്തിപ്പിലും എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണല്ലോ.

അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധത്തെ വീണ്ടും വിശകലനം ചെയ്ത് ചരിത്രകാരന്മാർ മാവേലിക്കര പടിയോലയിലും അതിനു ചുക്കാൻ പിടിച്ച ചേപ്പാട്ടു ഫിലിപ്പോസ് മാർ ദിവനാസിയോസ് തിരുമേനിയിലും എത്തിച്ചേർന്നു. മാവേലിക്കര പടിയോലയിലാണ് ആദ്യമായി ഒരുദ്യോഗിക വിധേയത്വം പ്രഖ്യാപിച്ചുള്ള രേഖ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും, ആ വഴിക്ക് ചേപ്പാട് തിരുമേനിയുടെ കഴിവുകേടാണ് ദുരന്തങ്ങൾക്ക് കാരണമെന്നും പലരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയുടെ 'സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷകൻ' എന്ന വിശേഷണം പലരും ചോദ്യം ചെയ്തു. അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധത്തിന്റെ ഉറവിടം മാവേലിക്കര പടിയോലയാണ് എന്ന ഈ അഭിപ്രായം നേരത്തെ ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും സഭാചരിത്രമൊക്കെ വായിക്കുന്ന ചിലരിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നതിനാൽ അത്രയും വ്യാപക പ്രചാരം ലഭിച്ചിരുന്നോ എന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം പി. എ. ഉമ്മൻ ഈ വിഷയത്തെ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയെ കൂടുതൽ പുകഴ്ത്തുവാനോ, അന്ത്യോഖ്യൻ ബാധ്യവം മലങ്കരസഭയുടെ മേൽ കെട്ടിവച്ച ആൾ എന്ന നിലയിൽ ഇകഴ്ത്തുവാനോ ശ്രമിക്കാതെ തിരുമേനിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഉചിതമായ ഭാഷയിലും രീതിയിലും അവതരിപ്പിച്ചത്.

ചരിത്രം മുന്നോട്ടുപോയപ്പോൾ കാഴ്ചപ്പാടുകളും മാറി. ചേപ്പാട് തിരുമേനിക്കെതിരായി ഏറെ ആക്ഷേപം ഉന്നയിച്ചത് നവീകരണ സഭകളിൽ നിന്നുള്ള ചരിത്രകാരന്മാരാണ്. മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ ചർച്ചയ്ക്ക് ആധാരമായി എടുത്ത ബിഷപ്പ് വിൽസണിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ സി.എസ്.ഐ. യും, മാർത്തോമ്മാ സഭ തന്നെയും ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. അത്തരമൊരു സാധ്യത ആശയപരമായി പൂർണ്ണമായി തള്ളിക്കളയാനാവില്ല. കാരണം മിഷനറിമാർ പലയിടങ്ങളിലും ഇതിനോടകം പിടി മുറുകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പഴയ സെമിനാരി അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബിഷപ്പ് വിൽസണിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭാഗികമായ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുത്ത മിഷനറിമാർ പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഈ പുരാതന സഭയുടെ ചിത്രം തന്നെ മാറിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു.

പഴയസെമിനാരി സ്ഥാപനം

ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കും സഭയുടെ സിരാകേന്ദ്രമായി പഴയസെമിനാരി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1815 മുതൽ ഏകദേശം 1958 വരെയും സഭാചരിത്രം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് പഴയ സെമിനാരിയുടെ അകത്തും പുറത്തുമായിട്ടായിരുന്നു. സഭയുടെ, ഒരു പരിധി വരെ സമൂഹത്തിന്റെയും നവോത്ഥാനം ആരംഭിക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ആദ്യമായി ആരംഭിച്ച പഴയസെമിനാരിയിൽ നിന്നാണ്.

ക്രാന്തദർശിയും ദീർഘവീക്ഷണ ധന്യനുമായ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ (പുലി കോട്ടിൽ ഒന്നാമൻ അഥവാ ദിവനാസിയോസ് രണ്ടാമൻ) ആണ് പഴയസെമിനാരിക്ക് അടിസ്ഥാനമിട്ടു പൂർത്തീകരിച്ചതെന്ന് ഏവർക്കും അറിയാം. 1809-ൽ നടന്ന കണ്ടനാട് പടിയോലയാണ്, വടക്കും തെക്കും രണ്ടു പഠിത്ത വീടുകൾ ഉണ്ടാകണമെന്ന ആശയം മുന്നോട്ട് വെച്ചത്. അതിന്റെ പ്രചോദനം ഉണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരു യാഥാർത്ഥ്യം കൂടെയുള്ളത് വിസ്മരിക്കാൻ ആവുകയില്ല.

കുനൻകുരിശിനു ശേഷമുള്ള സഭയുടെ അവസ്ഥ

ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യ സമരമെന്നും, വിദേശ മേധാവിത്തത്തിനെതിരെ വിപ്ലവാത്മക സംഭവമായി 1653-ലെ കുനൻകുരിശു സത്യത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോഴും ചരിത്രകാരന്മാർ തൃപ്തികരമായ വിശദീകരണം നൽകാത്ത മറ്റൊരു സമസ്യ അവശേഷിക്കുന്നു. അതായത് കുനൻകുരിശു സത്യഗ്രഹണത്തിൽ വീറോടെ പങ്കെടുത്തവരെ 2/3 എന്ന് ഒരു കൂട്ടരും 3/4 എന്ന് മറ്റൊരു കൂട്ടരും കണക്കുകൂട്ടുന്ന വലിയ സംഖ്യ റോമാ നുകത്തിലേക്ക് തന്നെ എന്തുകൊണ്ട് തിരിച്ചുപോയി എന്ന വസ്തുത വിശദീകരണങ്ങൾക്ക് ഉപരിയായി നിലകൊള്ളുന്നു. റോമാക്കാരുടെ അധിനിവേശ സ്വഭാവവും, വശീകരണവും, ഭൗതികവസ്തുക്കൾ നൽകിയ പ്രലോഭനവും എന്നൊക്കെ വിശദീകരിക്കാമെങ്കിലും അതൊന്നും പൂർണ്ണമായ ഒരു തൃപ്തി നൽകുന്നില്ല. പുരാതന സഭയെങ്കിലും സ്വതന്ത്രമായി ഉറച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയ ജാതി വ്യവസ്ഥയോടും, ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതിയോടുമുള്ള എതിർപ്പുകളും കാര്യമായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ദേശീയ സഭയിൽ ഇതിന്റെയൊക്കെ സ്വാധീനം കൂടുതലാണല്ലോ. തന്നെയുമല്ല കൃത്യമായ അധികാരശ്രേണിയിലുള്ള കത്തോലിക്കാസഭയുടെ സംഘടനാപരമായ കെട്ടുറപ്പും ഉണ്ടാവാം. ഇവിടെയുള്ള ജാതിക്കുകർത്തവ്യന്റെയും പിന്നീടുണ്ടായ മാർത്തോമ്മാമാരുടെയും നേതൃത്വം എല്ലാവരെയും ഒരുമിച്ച് നിർത്താൻ പര്യാപ്തമായിട്ടില്ലായിരിക്കാം. വേദശാസ്ത്രപരമായും, ആരാധനാപരമായും, വ്യക്തമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ആ കാലയളവിൽ ഈ ചെറിയ സമൂഹത്തിനുണ്ടായിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. ഇങ്ങനെ ആഭ്യന്തരമായ ബലഹീനതയായിരിക്കാം ശക്തമായ റോമൻ സംവിധാനങ്ങളോടു താല്പര്യം ഉണ്ടാകുവാനും അതിലേക്ക് അനേകർ ആകൃഷ്ടരാകുവാനും ഇടയായത്.

റോമൻ സംവിധാനത്തിന് ഒരു ബദൽ

ബഹുമുഖ പ്രതിഭയായ ഇട്ടുപ്പ് റമ്പാൻ സെമിനാരി ആരംഭിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചതിനു പിന്നിൽ വൈദികർക്ക് പരിശീലനം നൽകുക എന്നതു മാത്രമല്ലായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഉൾപ്പെടെ ആ കാലത്ത് വികസിച്ച

ഇറച്ചി ഭക്ഷണം നൽകുക തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി രീതികളിൽ സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. സെമിനാരി നിർമ്മാണത്തിന് മിഷനറിമാരുടെ സഹായം തേടിയതിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി ഒടുവിൽ ചിന്നനായിരുന്നു എന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെയും, പുലിക്കോട്ടിൽ ഒന്നാമൻ, പുനത്ര മാർ ദിവനാസിയോസ്, ചേപ്പാട് മാർ ദിവനാസിയോസ് എന്നിവരുടെ കാലത്ത് മിഷനറിമാരിൽ കൂടി വന്ന വിശ്വാസ സംബന്ധമായ വിഷയമല്ലാതെ അന്ത്യോക്യൻ ബന്ധം ഒരു പ്രശ്നമേ ആയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ മെത്രാന്മാർ സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിലായിരുന്നു.

മിഷനറിമാരുടെ പിടി മുറുകുന്നു

1816 നവംബർ 24-ന് സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ ദിവംഗതനായപ്പോൾ തൊഴിയൂർ കിടങ്ങൻ മാർ പീലക്സിനോസിനെയാണ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായാക്കിയത്. ഇതു മിഷനറിമാരുടെ സ്വാധീനത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. രണ്ടു വർഷക്കാലത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിലും നവീകരണ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ആക്കം കൂട്ടാനായില്ല എന്നു കണ്ടതിനാൽ സൗമ്യനായ പുനത്ര കുര്യൻ അച്ചന്തിൽ കൂടി കാര്യം സാധിക്കാം എന്നു കരുതി അദ്ദേഹത്തെ 1818-ൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായാക്കി രാജകീയ വിളംബരം നേടി. ഇതിന്റെയെല്ലാം പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചത് മിഷനറിമാരാണ്.

മിഷനറിമാർ സെമിനാരിയിലും മെത്രാപ്പോലീത്താ പുറത്തും

സെമിനാരി കേന്ദ്രമാക്കി മിഷനറിമാർ പിടിമുറക്കുന്നതിന്റെ അടുത്ത പടി നാം കാണുന്നത് ഈ വിധത്തിലാണ്. മിഷനറിമാരായ ഫെൻ, ബേക്കർ, ബെയ്ലി എന്നിവർ സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കാൻ തുടങ്ങി. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായ പുനത്ര മാർ ദിവനാസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ ഇടവകപ്പള്ളിയായ കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിലും താമസിച്ചുവന്നു. ഇതിനിടയിൽ 1818-ൽ മാവേലിക്കരയിൽ മറ്റൊരു സമ്മേളനവും നടന്നു. അതിൽ ഡോ. ഫെൻ നവീകരണ ഉപദേശങ്ങൾ വ്യക്തമായും ശക്തമായും അവതരിപ്പിക്കുകയും, സഭാമക്കളെ അതിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ നന്നാ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ പുനത്ര മാർ ദിവനാസിയോസ് അധ്യക്ഷത വഹിച്ചിരുന്നു എന്നും ഓർക്കണം. 1820-ൽ പഴയസെമിനാരിയിൽ ബെയ്ലി പ്രസ്സ് സ്ഥാപിച്ചു. 1825-ൽ വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം വിരചിതമായി. ഇങ്ങനെ ആ കാലഘട്ടം സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചാൽ കാണാവുന്നത് സഭാനേതൃത്വവും പ്രത്യേകിച്ചും സെമിനാരിയും മിഷന

റിമാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി എന്നാണ്. ഒരുപക്ഷേ താഴെത്തട്ടിൽ കാര്യമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണുകയില്ല. പഴയ സെമിനാരിയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും തങ്ങളുടെ പക്ഷത്തേക്ക് പൂർണ്ണമായും ചാഞ്ഞാൽ നവീകരണ പ്രക്രിയ എളുപ്പമാകുമെന്ന് മിഷനറിമാർ ചിന്തിച്ചിരിക്കണം. മിഷനറിമാരുടെ അധിനിവേശത്തിൽ പുനത്ര മെത്രാച്ചന്റും വളരെ വ്യസനത്തിലായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നേരിട്ട് ഒരു ഏറ്റുമുട്ടൽ പുനത്ര മെത്രാച്ചന്റുമായി ഉണ്ടായില്ല. 1825-ൽ നാല്പതാം വയസ്സിൽ തിരുമേനി കാലം ചെയ്തു. മിഷനറിമാരുടെ അധിനിവേശ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം മാവേലിക്കര പടിയോലയെയും ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയെയും വിലയിരുത്തേണ്ടത്.

മാവേലിക്കര പടിയോലയും ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയും

കണ്ടനാട്, ആർത്താറ്റ് തുടങ്ങിയ പല പടിയോലകളിൽ ഒന്നായിട്ട് മാവേലിക്കര പടിയോലയെ കാണുന്നത് ശരിയാവുകയില്ല. അന്നുള്ള എല്ലാ ഇടവകകളിലെ വൈദികരും പ്രതിനിധികളും സംബന്ധിച്ചതിൽ അതിനെ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് എന്ന് വിളിക്കുന്നതാണ് അർത്ഥവത്തായത് എന്ന് വന്ദ്യനായ ഡോ. ജോസഫ് ചീരൻ അച്ചൻ രേഖപ്പെടുത്തിയത് (പേജ് 535. *ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും*) ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആദ്യ പൊതു സുന്നഹദോസുകളുടെ വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾക്ക് സുന്നഹദോസ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മെത്രാച്ചന്മാർ മാത്രം കൂടുന്നതാണെന്ന് വിവക്ഷിക്കാനാവില്ലല്ലോ. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിൽ സത്യ വിശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി പോരാടിയവരിൽ പ്രമുഖൻ, അത്താനാസ്യോസ് ശെമ്മാച്ചൻ ആയിരുന്നുവല്ലോ. ഏതായാലും മിക്ക സഭാചരിത്രകാരന്മാരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിലപാടിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന സ്ഥാനം മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിനും പടിയോലയ്ക്കും നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേണമെങ്കിൽ രണ്ടാം കുന്നൻകുരിശ് എന്ന് വിളിക്കാമെന്ന് തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒന്നാം കുന്നൻകുരിശിൽ അതിശക്തമായ റോമാ നുകത്തിൽ നിന്നും മലങ്കര നസ്രാണികൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ പോലെ (റോമാ സഭ + പോർട്ടുഗീസ് ഭരണാധികാരികൾ) ഇവിടെയും പ്രബലമായ ഒരു സഭയും മറ്റൊരു സാമ്രാജ്യത്വവും തമ്മിലുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിനെയാണ് നേരിടേണ്ടിവന്നത്. അത് മിഷനറിമാരും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടുമാരും അവരോടൊപ്പം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യഭരണവും ഒരു പരിധി വരെ അവരെ തുണയ്ക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ മലങ്കര നസ്രാണികൾക്കു സഹായത്തിന് ആരും ഇല്ലായിരുന്നു. ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചൻ കടന്നുപോയിട്ടുള്ള മാനസിക സംഘർഷങ്ങളെ ആഴത്തിൽ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു മറ്റൊരു പ്രധാന കാരണം കൂടിയുണ്ട്.

**സത്യവിശ്വാസം വിശദീകരിക്കുന്നതിനുള്ള
ആധാരങ്ങളുടെയും മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും അഭാവം**

മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ വിശ്വാസം എന്താണെന്ന് നിശ്ചയിക്കാനുള്ള ഒന്നും ആ കാലത്ത് പുരാതനമെങ്കിലും ഈ സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആദ്യത്തെ മൂന്ന് പൊതു സുന്നഹദോസുകളേയും അംഗീകരിക്കുന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടതാണ് മലങ്കര നസ്രാണികളെന്ന് അന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. വേദപുസ്തകമോ, ആരാധനാക്രമങ്ങളോ മലയാളഭാഷയിൽ ലഭ്യമായിരുന്നില്ല. സത്യവിശ്വാസം എന്താണെന്ന് വിശദീകരിക്കുവാൻ ഒരു സൺഡേ സ്കൂൾ പുസ്തകം പോലുമില്ല. മലങ്കര നസ്രാണികളുടേതായി സ്വന്തമായ ആരാധനാക്രമം ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്ന് നിശ്ചയമില്ല. പേർഷ്യൻ സഭയുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തിൽ വന്ന കിഴക്കൻ ക്രമങ്ങളുടെ ചില പാഠഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. അന്ത്യോക്യൻ സഭയുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഇവിടെ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആരാധനാക്രമങ്ങളും ഉണ്ട്. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ കൽദായ സുറിയാനി ക്രമങ്ങളും, പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ക്രമങ്ങളും ഇടകലർന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. മിക്കവാറും 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനു ശേഷമാണ് പൂർണ്ണമായി ആരാധന അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിലേക്ക് മാറ്റപ്പെട്ടത്. ചുരുക്കത്തിൽ മിഷനറിമാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടം, മലങ്കര നസ്രാണികൾക്കു സാംസ്കാരികമായ സ്വതന്ത്ര്യമല്ലാതെ വേദശാസ്ത്രപരമായ ഒരു സ്വതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധത്തെ മോശമായി കാണേണ്ട സാഹചര്യമില്ല എന്ന് മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കാൻ അവരുമായിട്ടുള്ള ബാധ്യത്വം പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നും കരുതിയിരുന്നു. തന്നെയുമല്ല ബിഷപ്പ് വിൽസണിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ നിരാകരിക്കാൻ തക്കതായ ഒരു കാരണവും വേണമായിരുന്നു. അതിനുള്ള എളുപ്പ വഴിയായിട്ടാണ് അന്ത്യോഖ്യയെ അവരുടെ യാതൊരു അറിവുമില്ലാതെ വെറുതെ രേഖപ്പെടുത്തിയത്. സെമിനാരി സ്ഥാപനത്തിൽ കൂടി മിഷനറിമാർ മലങ്കരസഭയുടെ മേൽ അധീശത്വം അപ്പോൾതന്നെ സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. അത് പൂർണ്ണമാക്കാനാണ് ബിഷപ്പ് വിൽസണിന്റെ നിരുപദ്രവമെന്ന് തോന്നുന്ന 6 നിർദ്ദേശങ്ങളിലൂടെ മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചത്. അത് അപ്പാടെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ അസ്തിത്വം ഇല്ലാതാവുകയും ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ ലോ ചർച്ചിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്ന് സംശയമില്ല. 1653-ലെ കുന്നൻകുരിശിൽ സംഭവിച്ചത് പോലെയുള്ള വിമോചനമാണ് 1836-ലെ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ സംഭവിച്ചത്. ഉദയംപേരൂരിൽ ആർച്ചുബിഷപ്പ് മെനസ്സിസ്സിന്റെ സാന്നിധ്യം

പോലെ മിഷനറിമാരുടെ സാന്നിധ്യം മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കാതെ ബിഷപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ പാടെ നിരാകരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനു നേതൃത്വം നൽകിയതിലൂടെ ചേപ്പാട് മെത്രാപ്പോലീത്തർ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, പോർട്ടുഗീസ് സൈന്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിലെ നിശ്ചയങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതുപോലെ മിഷനറിമാർ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഹായം തേടിയില്ല എന്നതൊഴിച്ചാൽ മറ്റൊരു നിലയിലുള്ള ആവർത്തനമാണ് മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ പ്രതിഫലിച്ചത്. തുടർന്നുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിൽ മിഷനറിമാരും നവീകരണത്തെ അനുകൂലിച്ചവരും വളരെയധികം അധിക്ഷേപങ്ങൾ ചേപ്പാട് മെത്രാപ്പോലീത്തറെ ഉന്നയിച്ചതിൽ നിന്നും ഈ കാര്യം ഒന്നു കൂടി വ്യക്തമാണ്. അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തുനിന്ന് നീക്കം ചെയ്യണമെന്നും ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയുടെ ഉറച്ച നിലപാടാണ് സഭയെ മുഴുവനായി നവീകരണകൂടാരത്തിൽ എത്തിക്കാണത് എന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. മിഷനറിമാർ ഈ പുരാതന സഭയെ കീഴ്പ്പെടുത്തുമെന്ന സെമിനാരി സ്ഥാപകന്റെയും, പിന്നീടു വന്ന പുനത്ര മെത്രാപ്പോലീത്തരുടെയും ന്യായമായ ഭീതിയും, മലങ്കര നസ്രാണികളെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞത് ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തരുടെ ധീരമായ നിലപാടു മൂലമാണ്. കുനൻകുരിശു മൂലം റോമാ നുകം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു എങ്കിൽ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് മൂലം നവീകരണ കൊടുങ്കാറ്റിനെയും അതിജീവിച്ചു എന്ന് പറയാം. കുനൻകുരിശിനു ശേഷം ഭൂരിഭാഗം റോമാനുകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എങ്കിൽ സി.എസ്.ഐ. മാർത്തോമ്മാ സഭകളിലേക്ക് ന്യൂനപക്ഷമേ കൂടുമാറിയുള്ളൂ എന്നും എടുത്തു പറയേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ 1972-നു മുമ്പ് വരെയും സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ സംരക്ഷകൻ എന്ന് ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തരെ വിശേഷിപ്പിച്ചതിനെ മാറ്റി പറയേണ്ട സാഹചര്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു.

അന്ത്യോഖ്യൻ ബാസവത്തെക്കുറിച്ച്

നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ 1970-ന് ശേഷമാണ് അന്ത്യോഖ്യൻ നുകം മലങ്കരസഭയുടെ മേൽ പതിച്ചതിന്റെ പ്രധാന ഹേതുവായി മാവേലിക്കര പടിയോലയേയും ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തരുടെയും ബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. അതിനും ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളുണ്ട്. നവീകരണ സഭകളൊക്കെ അവരുടേതായ വഴിക്ക് പിരിഞ്ഞു പോയി. അതിനുശേഷം മലങ്കരസഭയുടെ പോരാട്ടം ശക്തമായത് റീത്ത് പ്രസ്ഥാനവുമായിട്ടായിരുന്നു. 1958-ലെ സമാധാനത്തോടു കൂടി അന്ത്യോഖ്യൻ ശല്യവും അവസാനിച്ചു എന്ന് ചിന്തിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് കുപ്രസിദ്ധമായ 203-ാം നമ്പർ

കല്പന (തോമാശ്ലീഹായുടെ പട്ടത്വത്തെ ചൊല്ലിയും) തോമാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തെ ചൊല്ലിയുള്ള വിവാദങ്ങളും ചൂടുപിടിച്ചത്. സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണം ഇവിടെയൊരു വിഷയമല്ലാതായി. കാരണം മല്ലടിക്കുന്ന രണ്ടു കൂട്ടരും പരസ്പരം വിശുദ്ധ കുർബാന സംസർഗം ഉള്ളവരും അവിഭക്ത സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം അഭംഗം സംരക്ഷിക്കുന്ന ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗത്തിലുള്ളവരുമാണല്ലോ. തർക്കം പാത്രിയർക്കീസ് - കാതോലിക്കാ സിംഹാസനങ്ങളെയും അവയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളെയും പറ്റിയായി. സ്വതന്ത്രമായ ഒരു കാതോലിക്കേറ്റ് ഉണ്ടായി കഴിഞ്ഞിട്ടും അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസുമാർ, ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ വിജ്ഞാനീയത്തിനനുസൃതമല്ലാതെ, പരസ്പരം അംഗീകരിച്ച 1934-ലെ ഭരണഘടനയ്ക്കും, 1958-ലെ ഒത്തുതീർപ്പിനും എതിരായി ആദ്യം ഡെലിഗേറ്റിനെയും, പിന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്തയെയും, ഒടുവിൽ സമാന്തര കാതോലിക്കായേയും നിയമിച്ച് സഭാന്തരീക്ഷം കലുഷിതമാക്കി. ഇതിന്റെ മൂലഹേതു 1836-ലെ മാവേലിക്കര പടിയോലയിലും ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനിയ്ക്കും ആരോപിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിയുമില്ല. ചരിത്രപരമായി നീതീകരണവുമില്ല.

അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധം അല്പം ചരിത്രം

1842/43-ൽ പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസ് അന്ത്യോക്യയിൽ ചെന്ന് പട്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതു വരെ പാത്രിയർക്കീസുമായി നേരിട്ടു ബന്ധം വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും, മറ്റു ചില ബന്ധങ്ങൾ നേരത്തേതന്നെ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1653-ലെ കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തിനു കാരണക്കാരനായ അഹത്തുള്ളാ ശീമക്കാരനാണെന്ന് ശീമപക്ഷക്കാർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനു തെളിവില്ല. എന്നാൽ ഒന്നാം മാർത്തോമായുടെ പട്ടം സാധുതയുള്ളതാക്കാൻ എത്തിയ യെരൂശലേമിലെ അബൂൽ ജലിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ അന്ത്യോക്യൻ ബാസവത്തിലുള്ളതാണെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു (ഫാ. ജോസഫ് ചീരൻ വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല). ഒന്നാം മാർത്തോമായുടെ സ്ഥാനം സാധൂകരിച്ച് 1671 വരെ ഇവിടെ താമസിച്ചു വടക്കൻപറവൂർ പള്ളിയിൽ കബറടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതേ തുടർന്ന് പല കാലങ്ങളിലായി പല മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും ഇവിടെ വന്നു പോവുകയുണ്ടായി. കത്തോലിക്കാ - പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് അനേകർ വരികയും അവരുടെ സഭകൾ ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും അവരോടൊന്നും മലങ്കര നസ്രാണികൾക്ക് കാര്യമായ അഭിനിവേശം ഉണ്ടായില്ല. പുരാതനമായ ഈ സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ നിലപാട് എന്തെന്ന് വ്യക്തമായി ആർക്കും അറിവില്ലാതിരുന്നിട്ടും അത് റോമൻ, നവീകരണ പ്രമാണങ്ങളോട് ചേർന്നു പോകുന്നതല്ല എന്ന് അവ

ർക്ക് ബോധ്യമായിരുന്നു. സാംസ്കാരികമായ അന്തരമായിരുന്നോ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വികർഷണത്തിന് കാരണമെന്ന് കൂടുതൽ പഠനം നടത്തേണ്ടതാണ്. അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്നും വന്നവർക്ക് പല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ ഈ സഭയെ ആത്മീയമായി വളർത്തുവാൻ താല്പര്യമുള്ള ചിലർ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ചിലർക്ക് ഇവിടെ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ഉപഹാരങ്ങളോടായിരുന്നു താല്പര്യം. മറ്റു ചിലർക്ക് സ്ഥാനമോഹങ്ങളായിരുന്നു. മറ്റു ചിലർ ഈ സഭയെ അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. ഇതിൽ ഒടുവിലത്തേതാണ് ഏറ്റവും ആപൽക്കരമായി പരിണമിച്ചത്.

ചെങ്ങന്നൂർ സുന്നഹദോസും (1686) മാർ ഈവാനിയോസ് ഹിദായത്തുള്ളയും

നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ അബൂൽ ജലീലിന്റെ കാലംമുതൽ അന്ത്യോഖ്യയുമായി സൗഹൃദബന്ധം ആരംഭിച്ചു. അതു കൂടുതൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതു കോതമംഗലത്ത് കബറടങ്ങിയിരിക്കുന്ന യൽദോ ബാവായുടെ വരവോടു കൂടിയാണ്. അധികനാൾ ഇവിടെ തങ്ങിയില്ലെങ്കിലും യൽദോ ബാവായുടെ ദിവ്യപരിവേഷം പതുക്കെ അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യങ്ങളോടു വൈകാരിക ആഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാക്കി. അന്ത്യോഖ്യൻ/അലക്സാണ്ട്രിയൻ വേദശാസ്ത്രം ഇവിടെ ഉറപ്പിക്കാൻ ഇടയായത് യൽദോ ബാവായുടെ കൂടെ വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ഹിദായത്തുള്ള വിളിച്ചു കൂട്ടിയ ചെങ്ങന്നൂർ സുന്നഹദോസിലൂടെയാണെന്ന് കൂടുതൽ തെളിവുകൾ നിരണം ഗ്രന്ഥവരിയിലൂടെയൊക്കെ ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. റോമൻ സ്വാധീനവും, നെസ്തോറിയൻ ആശയവും ഇടകലർന്ന പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ആരാധനക്രമങ്ങളോടു പതുക്കെ വിട പറഞ്ഞു പാശ്ചാത്യ ക്രമങ്ങളിലേക്ക് നീങ്ങുകയായിരുന്നു. യാക്കോബിന്റെ തക്സായും, മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ തക്സായും ആരാധനയ്ക്ക് സ്വീകരിച്ചു. പൗരസ്ത്യ ആരാധനാക്രമം ഇവിടെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതിന് നല്ല വശമുള്ളത് മലങ്കര നസ്രാണികൾക്ക് വേദശാസ്ത്രത്തിലും ആരാധനയിലും ഒരു സ്വതന്ത്രബോധം ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതാണ്. ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത ഒരു സഭയ്ക്ക് നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് റോമൻ അധിനിവേശത്തെയും നവീകരണ മുന്നേറ്റത്തെയും എതിർത്തതുപോലെ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധത്തെ എതിർക്കുവാനും നമ്മുടെ പൂർവികർക്കു തോന്നിയില്ല. 1876-ലെ മുളത്തൂരുത്തി സുന്നഹദോസോടുകൂടി ആത്മീയതയോടൊപ്പം ഭൗതികമായ മേൽക്കോയ്മ കൂടി ഉറപ്പിക്കുന്ന നിലയിലേക്കു നിർഭാഗ്യവശാൽ നീങ്ങുകയുണ്ടായി. മലങ്കര സഭയുടെ മേൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പത്രോസ് പാത്രിയർ

ക്കീസിന്റെ താൽപര്യത്തോടൊപ്പം നവീകരണക്കാരെ തോൽപ്പിക്കാൻ മറ്റൊരു വഴിയും കാണാത്തതിൽ പാത്രീയർക്കീസിനെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി എന്നുള്ളതാണ് മറ്റൊരു യാഥാർത്ഥ്യം.

മിഷനറിമാർ മലങ്കരസഭയുടെ മേൽ പതുക്കെ അധീശത്വം പുലർത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതോടെ അന്ത്യോഖ്യൻ അധീശത്വവും ഇവിടെ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ആരാധനാക്രമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു തുടങ്ങിയതോടെ അതു വർദ്ധിച്ചു എന്നു പറയാം. തന്നെയുമല്ല ബ്രിട്ടീഷുകാർ വന്നതോടു കൂടിയാണ് ഇന്ത്യക്കാർക്ക് അവരുടെ സ്വതന്ത്രസഭാസഭാസമിതികൾ തിരിച്ചറിവ് ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയത് എന്നതുപോലെ, മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ വേദശാസ്ത്രപരമായ സ്വതന്ത്ര്യം എവിടെയാണെന്ന് അന്വേഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതും ഈ വിദേശ ബന്ധം ഉണ്ടായതിനു ശേഷമാണ്. ആ കൂട്ടത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ ആരാധനാക്രമത്തിലൂടെ വെളിവാക്കിയ ദൈവ ശാസ്ത്രത്തോട് മലങ്കര നസ്രാണികൾക്കു അടുപ്പം തോന്നുകയും, പാശ്ചാത്യമായ റോമിനേയും, നവീകരണ മിഷനറിമാരെയും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ, അടുപ്പം ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയിലോ, നേതാക്കളിലോ കേന്ദ്രീകൃതമല്ലായിരുന്നു. നസ്രാണി സമൂഹത്തിനു മുഴുവൻ അന്ത്യോഖ്യയോട് ഒരു ചായ്വ് ആരാധനാ സ്വീകരണത്തിൽ കൂടി ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും നമ്മുടെ ആരാധനയും, പ്രാർത്ഥനയും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അന്ത്യോഖ്യൻ തന്നെയാണല്ലോ. രാജാവിനേക്കാൾ വലിയ രാജഭക്തി എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ അന്ത്യോഖ്യക്കാർ പലതും പരിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ, ചൊല്ലുന്നവർക്ക് പോലും അർത്ഥം മനസ്സിലാവാത്തതും, ആവർത്തന വിരസമായതിന്റെയും വളളിപുള്ളി മാറ്റാനാവാത്ത വിധേയത്വമാണല്ലോ ഇന്നും കാണിക്കുന്നത്. വേഷഭൂഷാദികളിലും സ്ഥാനനാമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിലുമൊക്കെ സാമ്രാജ്യവും ദേശീയതയും അവകാശപ്പെടുന്ന സഭ എന്തു മാറ്റങ്ങളാണ് വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്? ആരാധനയിൽ കൂടുതൽ സുറിയാനി ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഭക്തിയുടെ അടയാളമായിരിക്കുന്നു. പെരുന്നാളുകളിൽ ഒരു ദിവസം വിശുദ്ധ കുർബാന, സുറിയാനിയിലായിരിക്കണമെന്ന് ഏതാണ്ട് നിർബന്ധമായിരിക്കുന്നു. ഇത്രമാത്രം സുറിയാനി വിധേയത്വം ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും വെച്ചു പുലർത്തുന്നുവെങ്കിൽ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കാര്യം പറയേണ്ടതുണ്ടോ? എങ്കിലും അധികം താൽപര്യമൊന്നും ചേപ്പാട് മെത്രാപ്പോലീത്തർ കാണിച്ചതായി തെളിവില്ല.

അന്ത്യോഖ്യയിൽ നിന്നു വന്ന മാർ പീലക്സിനോസിനെയും, മാർ അത്താനാസിയോസിനെയും തിരിച്ചയയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തന്നെ പരിശ്രമിച്ചു. പാത്രീയർക്കീസിന്റെ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടാൻ നടത്തിയ സെമിനാരി കേസിൽ ഹാജരാക്കിയ മിഷനറി രേഖയിൽ നിന്നാണ് മാവേ

ലിക്കര പടിയോലയിലെ പാത്രീയർക്കീസ് വിധേയത്വം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് (ചീരൻ അച്ചൻ, പേജ് 552). പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് അത്താനാസിയോസ് ശീമയിൽ പോയി പട്ടം ഏറ്റു വന്നതിനുശേഷമാണ് അന്ത്യോഖ്യൻ അധീശത്വം ഭരണതലത്തിലേക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കാൻ ശ്രമം തുടങ്ങിയത്. 1840-ൽ കൊല്ലം പഞ്ചായത്ത് വിധി മൂലം മിഷനറിമാരിൽ നിന്ന് വിടുതൽ നേടിയെങ്കിലും, പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം മല്പാൻ, അനന്തരവൻ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസിയോസ് മെത്രാച്ചൻ എന്നിവരിൽ കൂടി നവീകരണക്കാരുമായി മറ്റൊരു പോരിന്റെ വഴി തുറക്കുകയായിരുന്നു. മിഷനറിമാരും, ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടുമാരും, നവീകരണ വിഭാഗത്തെ പിന്തുണച്ച് പാലക്കുന്നത്ത് അത്താനാസിയോസിന് രാജകീയ വിളംബരം നേടിക്കൊടുത്ത് മുന്നോട്ടു പോയപ്പോൾ ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയുടെ പിൻഗാമികൾക്കു മറ്റൊരു വഴിയും ഉണ്ടായില്ല. പുലിക്കോട്ടിൽ അഞ്ചാമൻ തിരുമേനിയും പിന്നീട് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും ശീമയിൽ പോയി പട്ടം ഏറ്റു. ഇതിനിടയിൽ സാക്ഷാൽ പാത്രീയർക്കീസിനെ തന്നെ മുളത്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ അധ്യക്ഷത വഹിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. നവീകരണക്കാരോട് പോരാടി അവരെ തോൽപ്പിക്കാൻ അതു സഹായമായെങ്കിലും അന്ത്യോഖ്യൻ വിധേയത്വം ഇവിടെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ ഇതു കാരണമായി. ഇപ്രകാരമുള്ള മുഴുവൻ ചരിത്രവും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. അന്ത്യോഖ്യൻ അധീശത്വം ഇവിടെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാച്ചൻ കാര്യമായി ഒരു പങ്കും വഹിച്ചിട്ടില്ല.

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന്റെ ആനുകാലിക പ്രസക്തി

ഏതു നിലയിൽ ചിന്തിച്ചാലും ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അതേപടി അംഗീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മലങ്കരസഭ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ കാണുകയില്ലായിരുന്നു. നവീകരണ സ്വാധീനത്തിൽ നിന്ന് ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയും (പിന്നീട് സി.എസ്.ഐ.) മാർത്തോമാ സഭയും ഉണ്ടാകത്തക്ക നിലയിൽ മിഷനറിമാരുടെ സ്വാധീനം നിർണായകമായിരുന്നു. സെമിനാരിയുടെയും സഭയുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങിയ മിഷനറിമാരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ ഒരു നവീകരണ സഭയായി മലങ്കര നസ്രാണി സമൂഹം രൂപപ്പെടുമായിരുന്നു. ആ നിർഭാഗ്യവസ്ഥ ഒഴിവാക്കി 'സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷകനായി' ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയെ ആദ്യം മുതൽ വിശേഷിപ്പിച്ചത് അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതാണ് മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിനു ശേഷമുള്ള ചരിത്രവും വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

1912-ലെ കാതോലിക്കേറ്റ് സ്ഥാപനത്തിനു ശേഷം, സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണം എന്ന ചിന്താഗതിക്ക് മാറ്റം വന്നു. സാമ്രാജ്യം, ദേശീയത എന്ന ആശയങ്ങളാണ് പ്രാധാന്യമുള്ളതായത്. സാമ്രാജ്യം എപ്പോഴും

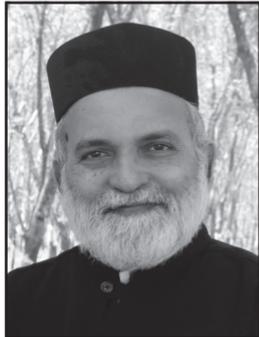
രാഷ്ട്രീയ മാനമുള്ള പദമാണ്. ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവം മുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന വാക്ക് ദൈവശാസ്ത്രപരമായി സഭകൾ പോലും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. വേദശാസ്ത്രത്തിൽ തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലാണ് ആത്യന്തിക സ്വാതന്ത്ര്യം. 'Joy of Freedom' എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെയൊക്കെ ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി ഈ ആശയം വളരെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസികളെ തിന്മയിൽ നിന്നു നന്മയിലേക്കു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തണമെന്ന ചിന്ത തന്നെ, സഭകളിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായി. ഭൗതിക സ്വാതന്ത്ര്യവുമായിട്ടാണ് അതിനു കൂടുതൽ ബന്ധം. അതു നേടിയെടുക്കാൻ കോടതിയും വ്യവഹാരങ്ങളുമായി സഭകൾ നീങ്ങുന്നു. ക്രിസ്തു നേടിത്തന്ന ആത്മാവിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വിശ്വാസ സമൂഹത്തിന് പോലും താല്പര്യമില്ലാതായിരിക്കുന്നു.

അതുപോലെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അപ്രസക്തമായ പദമാണ് 'ദേശീയത.' 'ഞാൻ ദേശഭക്തയല്ല' എന്ന പേരിൽ അരുന്ധതി റോയ് ഒരു പുസ്തകമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ലോകമെങ്ങും ചൂഷിതരും മർദ്ദിതരുമായി കഴിയുന്നവരുടെ വിമോചനമാണ് എന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും, ഭരണകൂടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിലെ ദേശീയത അപകടം പിടിച്ച സങ്കുചിതതയിലേക്ക് നീങ്ങുമെന്ന് സെക്കുലർ ചിന്താഗതിയുള്ളവർ പോലും പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് ലോകത്തിന്റെ മാത്രമല്ല ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യർ വളരെ സങ്കുചിതമായ ദേശീയതയുടെ മുദ്രാവാക്യവുമായി ഇറങ്ങിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഈ ദേശീയതാവാദം വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ആത്മഹത്യപരമാണ്. ചെറുതെങ്കിലും മലങ്കര സഭാമക്കൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കുടിയേറിപ്പാർത്തു കഴിഞ്ഞു. അമേരിക്കയിൽ, നമ്മുടെ സഭയിൽ നിന്നും കുടിയേറിപ്പാർത്തവരിൽ 90 ശതമാനത്തിലധികവും അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരാണ്. അവർക്ക് ദേശീയത അമേരിക്കൻ പൗരത്വത്തോടാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ പൂർവികർ വന്ന ദേശങ്ങളോടല്ല. ഇതൊക്കെ വിശദമായി പഠിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങളാണ്.

ഉപസംഹാരം

ചേപ്പാട്ട് തിരുമേനി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച സത്യവിശ്വാസം ഇന്നും സാംഗത്യമുള്ളതാണ്. അതിനെ വേദശാസ്ത്രപരമായി വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി സഭയുടെ ദൗത്യവും ശുശ്രൂഷയും രൂപപ്പെടുത്തുകയാണ് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യം. കോവിഡിന്റെ കാലത്താണ് ഈ കുറിപ്പെഴുതുന്നത്. സഭകൾ സ്വയം വലിപ്പം കാണിക്കാൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ അംബരചുംബികളായ ദേവാലയങ്ങൾ, പൂർവികർ പാടിയതുപോലെ ശൂന്യമാക്കപ്പെടുന്നു. ശാസ്ത്രം പരാജയപ്പെടുന്നു. ഭരണകൂടങ്ങൾ നിസ്സഹായരാകുന്നു. ഇസങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണവും അതിന്റെ

ചുമലിലേറി വളർത്തിയെടുത്ത ഒരു സെക്കുലർ, ഭൗതിക സംസ്കാരത്തിന് വേരുകളില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തിയ പ്രാപഞ്ചിക രക്ഷയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു പുതിയ ജീവിതക്രമവും ശൈലിയും രൂപപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ വെല്ലുവിളി. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഉപാധികളില്ലാത്ത സ്നേഹമാണ്. അവിടെ ആരെയും ഇല്ലാതാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിക്കും, ജീവജാലങ്ങൾക്കും, എല്ലാ മതവിശ്വാസികൾക്കും, ഇതര സഭാ വിശ്വാസികൾക്കും, മതമില്ലാത്തവർക്കും, നമ്മെ എതിർക്കുന്നവർക്കും എല്ലാം നിലനിൽക്കാനുള്ള ഇടം നൽകപ്പെടുന്നു. അപരന്റെ നിലനിൽപ്പിലാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. എത്ര കൈ കഴുകിയാലും, മാസ്ക് ധരിച്ചാലും അപരനു കോവിഡുള്ള കാലത്തോളം എന്റെ ജീവൻ സുരക്ഷിതത്വമില്ല. കർത്താവ് കല്പിച്ചു, “എനിക്കു വേണ്ടി ജീവനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവൻ അതിനെ നേടും. സ്വന്തമായി ജീവൻ നേടാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതു നഷ്ടമാകും.” സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ഈ പൊരുൾ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച 1836-ലെ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിലൂടെ സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിച്ച ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പുനർവായന നമ്മെയെല്ലാം സഹായിക്കട്ടെ.

ഉള്ളടക്കം

പ. മാത്യൂസ് രണ്ടാമൻ ബാവായുടെ അഭിനന്ദനം	3
ഡോ. ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസിന്റെ ആശംസ	4
പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസിന്റെ ആശീർവാദം	5
ആമുഖം	
ഫാ. കോശി മാത്യു കുറ്റാനം	6
അവതാരിക	
ഡോ. സി. വി. ചെറിയാൻ	10
വാങ്മുഖം	19
പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്	21
പുനർവായന ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു പുണ്യവാന്റെ ജീവചരിത്രം	
ഫാ. ഡോ. ഒ. തോമസ്	23
1. മാതാപിതാക്കൾ	43
2. മെത്രാൻ സ്ഥാനാഭിഷേകം വരെ	47
3. വിദേശ മെത്രാനായ മാർ അത്താനാസ്യോസ്	55
4. സി. എം. എസ്. മിഷനറിമാർ	61
5. മിഷനറിമാരുമായുള്ള ഭിന്നതയുടെ ആരംഭം	63
6. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ്	68
7. സുന്നഹദോസിനുശേഷം	77
8. വസ്തുവിഭജനം	92
9. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്	102
10. മാർ കുറിലോസിന്റെ വരവും കൊല്ലം പഞ്ചായത്തും	112
11. അന്ത്യകാലം	118
അനുബന്ധം	
ചേപ്പാട് മാർ ദീവനാസ്യോസ്: ഇടവഴിക്കൽ ഡയറിയിലെ ദ്യുക്സാക്ഷി വിവരണം	120

മാതാപിതാക്കൾ

കാർത്തികപ്പള്ളി താലൂക്കിൽ പള്ളിപ്പാട്ട് പുരാതനവും സുപ്രസിദ്ധവുമായ ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ ഭവനമാണ് തിരുമേനിയുടെ കുടുംബം. പ്രസ്തുത കുടുംബത്തിൽ കുഞ്ഞാണ്ടി എന്നയാളുടെ ആദ്യവിവാഹത്തിലെ അഞ്ചുമക്കളിൽ ഇളയ മകൻ. തിരുമേനിയുടെ പിതൃസഹോദരപുത്രനാണ് ചേപ്പാട് പുത്തൻവീട്ടിൽ പരേതനായ പീലിപ്പോസ് കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ. ഇദ്ദേഹം തിരുമേനിയുടെ വികാരി ജനറലായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ അപ്പന്റെ വല്യപ്പൻ തുമ്പമൺ പള്ളിവാതൂക്കൽ കുടുംബത്തിലെ അംഗവും. തിരുമേനിയുടെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പേര് പീലിപ്പോസെന്നായിരുന്നു. ജനിച്ചു രണ്ടു മാസത്തിനകം മാതാവ് നിര്യാതയായതിനാൽ, തിരുമേനിയെ മാതൃഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വളർത്തിയതായിട്ടാണ് കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ നിന്നറിയുന്നത്. ജനനത്തീയതി സൂക്ഷ്മമായി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ രേഖകൾ ഒന്നും അന്വേഷണത്തിൽ കിട്ടിയിട്ടില്ല. തിരുമേനിക്ക് 1855-ൽ കാലം ചെയ്യുമ്പോൾ 75 വയസ്സോളം പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണിവിടം. ജനനം മുറജപം നടന്ന ഒരു വർഷത്തിലായിരുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഐതിഹ്യം പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. മുറജപം കഴിഞ്ഞ് ചില നമ്പൂതിരിമാർ പള്ളിപ്പാട്ട് ആറ്റിൽ കൂടി, തത്സമയത്തെ ഗ്രഹനിലയെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ട് വള്ളത്തിൽ പോകുകയായിരുന്നു. ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ ഭവനത്തിന് കുറച്ചുതെക്കു വശമുള്ള പ്രസിദ്ധ നായർ കുടുംബമായ കോയിക്കലേത്ത് പടിക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ ഒരു പ്രസവത്തെ അറിയിക്കുന്ന കുരവ കേട്ട് “ഇത് മന്ത്രി” എന്നും ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ നിന്ന് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് കുരവ കേട്ടപ്പോൾ “ഇത് രാജാവ്” എന്നും നമ്പൂതിരിമാർ പ്രവചിച്ചതായിട്ടാണ് ഐതിഹ്യം. കോയിക്കലേത്തു പേഷ്കാരുടെയും, തിരുമേനിയുടെയും, ജനനസമയത്ത് ചെയ്ത ഈ പ്രവചനം ഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്തിയെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 1751-ൽ (926) ആരംഭിച്ച്, ആറു വർഷത്തിലൊരിക്കൽ നടത്തിവരുന്ന മുറജപത്തോട് അനുബന്ധിച്ചുള്ള ഈ ഐതിഹ്യവും തിരുമേനിയുടെ വയസ്സും കൂടെ പരിഗണിച്ചാൽ 1781 മകര (956) മാസത്തിലാണ് ജനിച്ചതെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സുറിയാനിക്കാരുടെ സുദീർഘവും സംഭവബഹുലവുമായ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും അന്ധകാരാവൃതമായ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് തിരുമേനി ഭൂജാതനായത്. ആധുനിക തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തെ ഏകീകരിച്ച മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവ് 1758-ൽ നാടുനീണ്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഭരണാരംഭത്തിൽ വേണാടിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തി അഞ്ചുതെങ്ങായി രുന്നു. തിരുവിതാംകോട്ടു പാർത്തിരുന്ന ഏതാനും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും പോർട്ടുഗീസ് മിഷനറിമാരാൽ മതപരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട കുറെ മുക്കുവരും മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രിസ്ത്യാനി പ്രജകൾ. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും അദ്ദേഹം കീഴടക്കിയ രാജ്യങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. കേണൽ മൺട്രോയുടെ വാക്കുകളിൽ “സുറിയാനിക്കാരുടെ വിധോജനം വിശ്വാസവിപരീതവും വിപ്ലവകരവുമായി പരിഗണിച്ച റോമൻ കത്തോലിക്കർ അവരെ അടങ്ങാത്ത വൈരാഗ്യത്തോടെ മർദ്ദിച്ചു. ഇവരുടെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ കണ്ട രാജാക്കന്മാർ കവർച്ചയ്ക്കും പരിഹാസത്തിനും പറ്റിയ ഉപകരണങ്ങളായി അവരെ പരിഗണിച്ചു. അവർക്ക് മതപരമായ പുസ്തകങ്ങളോ, ബോധനമോ, പട്ടക്കാരോ ഇല്ലാതെ വന്നു. ജെസ്യൂട്ടുകളുമായി ഉണ്ടായ യോജിപ്പു മൂലം അവരുടെ പരിശുദ്ധമായ മതവും, സന്മാർഗ്ഗരീതിയും, അവരുടെ പ്രത്യേകതയായിരുന്ന ഉന്നത സ്വഭാവവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. നീചത്വവും വിശ്വാസ വഞ്ചനയും അവരുടെ നയത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. ഡച്ചുകാർ സുറിയാനിക്കാരെ അവരുടെ വിധിക്ക് ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന് അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിന്മേൽ ഉണ്ടായ വിജയം, ഇതിലും ഉപരിയായ കഷ്ടതകൾക്ക് അവരെ വിധേയരാക്കി. നിഷ്കരുണമായ ആ ഏകാധിപത്യ ഗവൺമെന്റിന്റെ വിനാശകരമായ സ്വാധീനം എത്രയും രൂക്ഷമായ തോതിൽ അവരെ ബാധിക്കുകയും, അവർ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും അധോഗതിയുടെയും ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പടിയിലേക്ക് നിപതിക്കുകയും ചെയ്തു.”² ഇത് അതിശയോക്തിപരമായ ഒരു വിവരണമാണെന്നാണ് തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റു മാനുവലിൽ ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. പത്തു വർഷത്തോളം തിരുവിതാംകൂറിൽ താമസിച്ച റസിഡന്റ്, ദിവാൻ എന്നീ ഉദ്യോഗങ്ങൾ പ്രശസ്തമായി വഹിക്കുകയും സുറിയാനിക്കാരുടെ ചരിത്രപരവും മതപരവും സാമൂഹ്യവുമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ അതീവ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത കേണൽ മൺട്രോ തന്റെ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ചെയ്ത ഈ പ്രസ്താവന അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. കേണൽ മൺട്രോയുടെ കാലം വരെ ഗവൺമെന്റ് സർവ്വീസിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് പ്രവേശനം ഇല്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ ദേവാലയങ്ങളിലെ പെരുന്നാളുകൾ നടത്തുന്നതിന് ഗവൺമെന്റിലേക്ക് ഒരു നികുതി നൽകേണ്ടിയിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ മതപരമായ ചടങ്ങുകൾക്ക് പല ഊഴിയവേലകളും ക്രിസ്ത്യൻ പ്രജകൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു.³ ഡോക്ടർ ബുക്കാനൻ “ക്രിസ്ത്യൻ റിസേർച്ചസ് ഇൻ ഏഷ്യ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (p. 115) 1806-ൽ ചെങ്ങന്നൂർ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ചുറ്റും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയമായ അധഃ

പതനത്തിന്റെയും ചിഹ്നങ്ങൾ കണ്ടു എന്നും പള്ളികളിലും ജനങ്ങളിലും നഷ്ടഭവിച്ച മഹിമയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ദൃശ്യമായിരുന്നു എന്നും റോമൻ കത്തോലിക്കരുടെ ആഗമനാനന്തരമുണ്ടായ മർദ്ദനങ്ങൾ നിമിത്തം രാജാക്കന്മാരുടെ സംരക്ഷണം നേടിയ സുറിയാനിക്കാർക്ക് പഴയ പദവികൾ അനുവദിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും കാലക്രമേണ ഈ രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ അധീനപ്പെടുത്തി അവരെ നിർദ്ധനാവസ്ഥയിൽ ആക്കിയെന്ന് സുറിയാനിക്കാർ പറഞ്ഞു എന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 1812 ഏപ്രിൽ 20 ന് 8-ാം മാർത്തോമ്മാ മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റിന് അയച്ച എഴുത്തിൽ “മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ വലിയ ശല്യങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സുറിയാനിക്കാരെ തെരുക്കുന്നതായി” പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.⁴

പതിനെട്ടാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ 35000 പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരും അവർക്ക് 55 പള്ളികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വാർഡ് ആൻഡ് കോണർ എഴുതിയ Memoirs of Survey of Travancore and Cochin എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു (p. 147). പള്ളികളുടെ എണ്ണത്തെക്കുറിച്ച് ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ സാരമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഇല്ല. എന്നാൽ പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരുടെ സംഖ്യ 50,000 ആയിരുന്നു എന്ന് പയോളിയും, 80,000 ആയിരുന്നു എന്ന് ഡോക്ടർ കെറും (1806-ൽ) 10000 എന്ന് മൺട്രോയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1822-ൽ സി. എം. എസ്. മിഷനറിമാർ റസിഡന്റീനയച്ച ഒരഴുത്തിൽ,⁵ തങ്ങളുടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ അന്വേഷണത്തിൽ 55 പള്ളികളിലായി 13,000 പുത്തൻകൂർ സുറിയാനി കുടുംബങ്ങളെങ്കിലുമുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേണൽ മൺട്രോയുടെ എഴുത്തിൽ 10000 എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് കുടുംബങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിന് ഇത് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും നിർദ്ധനരും കുലീവേല കൊണ്ട് കാലയാപനം ചെയ്യുന്നവരുമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർ കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. സാമൂഹ്യപദവിയിൽ ഉയർന്ന പലരും സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും, ധനവാന്മാരെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം ആരും തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. 5000 രൂപയിൽ കൂടുതൽ വിലപിടിപ്പുള്ള സ്വത്തുള്ളവർ തന്നെ വളരെ കുറവായിരുന്നു.⁵

തിരുമേനിയുടെ ജനനകാലത്ത് മലങ്കരസഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നത് മാർത്തോമ്മാ ആറാമൻ (വലിയ മാർ ദീവനാസ്യോസ്) ആയിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാ അഞ്ചാമൻ 1765-ൽ കാലം ചെയ്തതിനു ശേഷം 1808 വരെ

നീണ്ടുനിന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലം കലാപങ്ങളും അസ്വസ്ഥതകളും നിറഞ്ഞ ഒന്നായിരുന്നു. പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരെ വീണ്ടും റോമാ നുകത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനായി രാജസേവകനും പ്രബലനുമായിരുന്ന മാത്തുത്തരകൻ ചതുരുപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചതും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു തന്നെ.

കാർത്തികപ്പള്ളി താലൂക്കിൽ, ചേപ്പാട്ടും കാർത്തികപ്പള്ളിയിലുമെ, അക്കാലത്തു ക്രിസ്തീയ ദേവാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പള്ളിപ്പാട്, കാരിച്ചാൽ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ അന്ന് ചേപ്പാട് ഇടവകയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ ഒരു പുരാതന കേന്ദ്രമായ ചേപ്പാട് സുറിയാനി സംസ്കാരത്തിന്റെ നികേതനവുമായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന വിപുലമായ ഗ്രന്ഥസമൃദ്ധ്യയും ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനേസിസ് അഗ്നിക്കിരയാക്കിയതായി റോമൻ കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഫാ. ബർണ്ണാർഡ് എഴുതിയ “മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (രണ്ടാം പുസ്തകം 50-ാം പുറം) കാണുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “സുന്നഹദോസ് അവസാനിച്ച ഉടനെ മെനേസിസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പള്ളികൾക്ക് ആത്മപാലകന്മാരെ (വികാരി) മാരെ നിശ്ചയിക്കുകയും അവർക്ക് അധികാരപത്രം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം പള്ളി സന്ദർശനത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അതു ചില പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിമിത്തമായിരുന്നു. സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചുകളയണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവയിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായിരുന്നത്. അദ്ദേഹം പലയിടങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥദഹനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്കമാലി, ചെങ്ങന്നൂർ, കുഴിയൻകുളങ്ങര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചാണ് അത്യധികമായ ഗ്രന്ഥനാശം വരുത്തിക്കൂട്ടിയത്.” കുഴിയൻകുളങ്ങര ഇപ്പോൾ ചേപ്പാട് എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു എന്ന് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 6-ാം വശത്ത് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1. പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം മല്പാൻ, By Rev. M. C. George (p. 26).
2. Letter from Col. Munro to the chief Secretary to the Govt. of Fort St. George quoted in *Travancore State Manual*. By T. K. Velu Pillai, p. 276.
3. *State Manual*, Nagam Aiyah, Vol. I, p. 463, 472, 473.
4. *Malabar Syrians and the C.M.S.*, P. Cherian, p. 68.
5. Letter to Col. Neivall Resident, dated March 13-8-1822 from Bailey, Fenn and Baker No. 1 in Appendix D. in P. Cherian's *Malabar Syrians and the C.M.S.*

മെത്രാൻ സ്ഥാനാഭിഷേകം വരെ

തിരുമേനിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചോ, കശ്ശീശാ സ്ഥാനപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചോ, വിശ്വാസയോഗ്യമായ യാതൊരു വിവരവും കിട്ടിയിട്ടില്ല. മെത്രാൻ സ്ഥാനാരോഹണത്തിനു മുമ്പു തിരുമേനി പീലിപ്പോസ് മല്പാൻ എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതിൽ നിന്നു തിരുമേനി പണ്ഡിതനായ ഒരു പട്ടക്കാരനായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു കാണാം. തിരുമേനിയുടെ ജനനകാലത്തെയും അക്കാലത്ത് സാധാരണ പട്ടം കൊടുക്കുന്ന പ്രായത്തേയും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, തിരുമേനി കശ്ശീശാപട്ടം സ്വീകരിച്ചത് വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിൽ (മാർത്തോമ്മാ ആറാമൻ) നിന്നായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വലിയ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് 1808 മീനം 25-ാം തീയതി കാലം ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ വേരുറച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1795-ൽ ധർമ്മരാജാവ് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടി തിരുവിതാംകൂറിനെ വിദേശീയാക്രമണകാലത്ത് സഹായിക്കുന്നതിനെ മാത്രം പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ 1805-ലെ ഉടമ്പടിയിൽ ഉഭയരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ക്ഷേമത്തോടും, തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആഭ്യന്തര താല്പര്യങ്ങളുടെ പുരോഗതിയോടും ജനങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ സംഗതികളെയും കുറിച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് ആവശ്യമെന്ന് തീരുമാനിച്ച യഥാകാലങ്ങളിൽ, മഹാരാജാവിന് നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങൾക്ക്, അതീവ പരിഗണന നൽകിക്കൊള്ളാമെന്ന് ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവ് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം അവസാനിപ്പിക്കാൻ 1809-ൽ വേലുത്തമ്പി ദളവാ ചെയ്ത ശ്രമം വിഫലമാകുകയും, ആത്മഹത്യ ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരം, 1809-മുതൽ റസിഡണ്ടായിരുന്ന കേണൽ മക്കാളിയുടെ ഉത്തരവനുസരിച്ച്, കണ്ണമ്മൂലയിൽ അനേകദിവസം കഴുവിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1810-ൽ കേണൽ മൺട്രോ റസിഡന്റായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം 1814 വരെ ദിവാൻ പദവും വഹിച്ചു. 1811-ൽ റാണി ഗൗരി ലക്ഷ്മിഭായി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്ത അവസരത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ “തന്റെ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും കേണൽ മൺട്രോയെ ഭരമേല്പിക്കുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തെ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനായി കരുതുന്നു” എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ശക്തിയുടെ നിരങ്കുശമായ പ്രവർത്തനത്തിന് തികച്ചും വിധേയമായ ഒരു സ്ഥിതിയാണ് അന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

ഭരണ തന്ത്രജ്ഞനും മർദ്ദിതവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ബന്ധുവും ആയിരുന്ന മഹാനായ മൺഭ്രോ തിരുവിതാംകൂറിലെ സാമൂഹ്യ അനീതികളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. തീക്ഷ്ണതയുള്ള പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്ന മൺഭ്രോ, തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉള്ള റോമാ സഭാംഗങ്ങളെല്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികളെ സഹതാപത്തോടെ വീക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ രാഷ്ട്രീയവും, സാമൂഹ്യവും, സാമ്പത്തികവും, മതപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനു സഹായഹസ്തം നീട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണു സുറിയാനിസഭയിലെ വൈദികരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഒരു സെമിനാരി സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് റമ്പാൻ ഉദ്യമിച്ചത്. ഈ സംരംഭത്തെ കേണൽ മൺഭ്രോ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശയിൽ കൂടിശികയുണ്ടായിരുന്ന 3360 രൂപ ജോസഫ് റമ്പാനെ ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സെമിനാരി പണിയുന്നതിന് തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് 16 ഏക്കർ സ്ഥലം കോട്ടയത്ത് കരമൊഴിവായി കിട്ടി. 1813 ഫെബ്രുവരിയിൽ സെമിനാരിക്ക് അടിസ്ഥാനമിടുകയും 1815 മാർച്ചിൽ അവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വൈദികൻ, സെമിനാരിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് മൺഭ്രോ ആരംഭം മുതൽ തന്നെ കരുതിയിരുന്നു. ഈ ആഗ്രഹം മദ്രാസിൽ ആയിടെ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന, സി. എം. എസിന്റെ കറസ്പോൺഡിംഗ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന റവ. മാർമഡ്യൂക്ക് തോംപ്സനെ അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. മൺഭ്രോ ആദ്യം എഴുതിയപ്പോൾ അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു റവ. തോംപ്സന് സാധിച്ചില്ല. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞു തോമസ് നോർട്ടൻ എന്ന മിഷനറി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് സിലോണിലേക്കു തിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞ്, സെമിനാരിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വൈദികനെ ലഭിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, മൺഭ്രോയ്ക്ക് അപ്പോഴും ജാഗ്രതയുണ്ടോ എന്ന് റവ. തോംപ്സൻ അന്വേഷിച്ചു. അതിനു താൻ വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു മൺഭ്രോ അറിയിച്ചതനുസരിച്ച്, അപ്പോഴേക്ക് സിലോണിൽ എത്തിയ നോർട്ടൻ, തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെന്ന് മൺഭ്രോയെ കാണുവാൻ മദ്രാസ് കറസ്പോൺഡിംഗ് കമ്മിറ്റി നിർദ്ദേശിച്ചു. നോർട്ടൻ 1816 മേയ് മാസത്തിൽ ആലപ്പുഴ എത്തി. താമസിയാതെ കൊല്ലത്തു വച്ചു മെത്രാപ്പോലീത്തായും റസിഡണ്ടും നോർട്ടനും കൂടി ആലോചിച്ചശേഷം, നോർട്ടൻ ആലപ്പുഴ സ്ഥിരതാമസമാക്കിക്കൊണ്ട്, മുറയ്ക്കു കോട്ടയത്തിനു പോകുന്നതിനു റസിഡണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചു. സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള അനുവാദവും മെത്രാപ്പോലീത്താ നോർട്ടനു കൊടുത്തു. (ഈ ഖണ്ഡികയിലെ വിവരങ്ങൾ, പി.

ചെറിയാന്റെ *മലബാർ സിറിയൻസും സി. എം. എസും* എന്ന ഗ്രന്ഥം എട്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

സെമിനാരിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിന്, നോർട്ടനെ മെത്രാപ്പോലീത്തായോടുകൂടി അവിടെ താമസിപ്പിക്കുന്നതിന് മൺഭ്രോ നിർദ്ദേശിച്ചു എന്നും, എന്നാൽ “ഒരു ഭിന്ന മതാവലംബിയായ നോർട്ടനെ സെമിനാരിയിൽ താമസിപ്പിക്കുന്നത് മതസംബന്ധമായ തർക്കങ്ങൾക്കും തന്മൂലം അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കിയേക്കും” എന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ മറുപടി കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണ്, നോർട്ടന്റെ സ്ഥിരതാമസം ആലപ്പുഴയായിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് “മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻസഭ”യിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് (p. 199). എന്നാൽ കോട്ടയത്ത് താമസസൗകര്യം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, സെമിനാരിയുടെ പണി പൂർത്തിയാകാതെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടും ആലപ്പുഴ സുറിയാനി ക്ലാർക്കും റോമൻ കത്തോലിക്കർക്കും കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു വലിയ വാണിജ്യ കേന്ദ്രവും തുറമുഖവുമായിരുന്ന ആ സ്ഥലത്ത് ക്ഷേത്രങ്ങളും ബ്രാഹ്മണരും കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ആലപ്പുഴ സ്ഥിരതാമസസ്ഥലമായി തിരഞ്ഞെടുത്തതെന്നു പി. ചെറിയാൻ പറയുന്നു (*മലബാർ സുറിയാനിക്കാരും സി. എം. എസും*, p. 98 & 99). നോർട്ടൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ വരാനിടയായ സാഹചര്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ചെറിയാൻ പറയുന്ന കാരണങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസം തോന്നുന്നു. സുറിയാനിക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആലപ്പുഴ, കോട്ടയത്തേക്കാൾ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിരുന്നിട്ടില്ല. നോർട്ടൻ ആലപ്പുഴ ചെല്ലുന്ന കാലത്ത്, പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാർക്ക് അവിടെ ഒരു ദേവാലയം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആലപ്പുഴയിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളും, ബ്രാഹ്മണരും കുറവായിരുന്നുവെന്ന് പറയുന്നതും രസാവഹമായ ഒരു കാരണം തന്നെ. തിരുവിതാംകൂറിൽ അന്ന് സർവാധികാരം നടത്തിയിരുന്ന മൺഭ്രോ വിചാരിച്ചാൽ, കോട്ടയത്ത് താമസസൗകര്യം ഉണ്ടാകുകയില്ലായിരുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

സെമിനാരിയിൽ അന്ന് 25 വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ കാലശേഷം 1817 മാർച്ചിൽ ബെയിലിയും പത്നിയും സെമിനാരിയിൽ സജ്ജീകരിച്ച താല്ക്കാലിക വസതിയിൽ താമസിച്ചതായും അവർ സി. എൻ. ഐ. കുന്നിൽ പണിത ഭവനത്തിലേക്ക് മാറിയപ്പോൾ ഫെറുസോ പത്നിയും അവിടെ പാർത്തതായും ചെറിയാൻ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട് (p. 129). ഈ സൗകര്യം നോർട്ടന്റെ കാര്യത്തിലും ചെയ്യാമായിരുന്നതല്ലേ. മാർ ദീവനാസ്യോസ് രണ്ടാമൻ (സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ), മാർ പീലക്സീനോസ്, മാർ ദീവനാസ്യോസ് മൂന്നാമൻ എന്നീ തിരുമേനിമാർ മിഷനറിമാരോട് സൗഹാർദ്ദപൂർണ്ണരും സഹകരിച്ചിരുന്നു.

എന്നും ചേപ്പാട്ട് മാർ ദിവനാസ്യോസിന്റെ മനോഭാവം ഇതിൽ നിന്നു തികച്ചും വിഭിന്നമായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചെറിയാന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് അനുയോജ്യമായ ഒരു അനുമാനത്തിൽ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള നോർട്ടന്റെ ചില പ്രസ്താവനകൾ (p. 97) ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ വിവരണം ശരിയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായുള്ള സംഭാഷണത്തെക്കുറിച്ച് നോർട്ടൻ പറയുന്നു. “നാം നവീകരണത്തിനു ശ്രമിച്ച്, അവരുടെ ആരാധനാരീതികൾ മാറ്റി, അവരെ ഇംഗ്ലീഷ് വൈദികാധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ വരുത്തുമെന്ന ഭീതി, മെത്രാനും അദ്ദേഹത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി വൈദികർക്കും ജനങ്ങൾക്കുമുള്ളതായി തോന്നി. മെത്രാൻ തങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് ഒറ്റിക്കൊടുക്കുവാൻ പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചിലർ സുറിയാനിസഭ വിട്ടു റോമാ സഭയിൽ ചേരുക പോലും ചെയ്തു” (പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 97). വിശ്വാസത്തിൽ ഐക്യരൂപ്യം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായുള്ള ബന്ധത്തെ സുറിയാനിക്കാർ ആശങ്കയോടെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്.

മാർ ദിവനാസ്യോസ് രണ്ടാമൻ ഒരു പിൻഗാമിയെ വാഴിക്കാതെ 1816 നവംബർ 24-ാം തീയതി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. പിന്നീട് എട്ടു മാസക്കാലം ആഞ്ഞൂർ മാർ പീലക്സിനോസും അതിനുശേഷം പുനത്ര മാർ ദിവനാസ്യോസും മലങ്കരസഭാ ഭരണം നടത്തി. അതുവരെയുള്ള ഘട്ടത്തെ നോർട്ടന്റെയും കേണൽ മൺഡ്രോയുടെയും വാക്കുകളിൽ തന്നെ വിവരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് മലങ്കരസഭമേൽ ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനത്തിന്റെ വലിപ്പം മനസ്സിലാകുന്നതാണ് (നോർട്ടൻ 1817 ഫെബ്രുവരി 28-ാം തീയതി മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടൻഡിംഗ് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറിക്ക് അയച്ച കത്തിൽ നിന്നും. പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 106 & 107). മാർ ദിവനാസ്യോസ് രണ്ടാമന്റെ നിര്യാണ വൃത്താന്തം നോർട്ടൻ ഉടൻ തന്നെ കൊച്ചിയിൽ ചെന്ന് റസിഡണ്ടിനെ അറിയിക്കുകയും പിൻഗാമിയായി തൊഴിയൂർ മാർ പീലക്സിനോസിനെ ശുപാർശ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഇതേക്കുറിച്ച് കത്തനാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ആരായുന്നതിന് നോർട്ടനോട് റസിഡണ്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പട്ടക്കാർ മാർ പീലക്സിനോസിന് അനുകൂലമായ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിന് നോർട്ടൻ, മാർ പീലക്സിനോസിനെ ആലപ്പുഴയ്ക്ക് ക്ഷണിച്ചു. അദ്ദേഹം ജനുവരി 2-ാം തീയതി ആലപ്പുഴ എത്തി. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് സമ്മതമാണോയെന്ന് നോർട്ടൻ ചോദിക്കുകയും, സമ്മതമാണെങ്കിൽ സഭയുടെ പുരോഗതിക്ക് ആവശ്യമെന്നു കാണുന്ന നടപടികളിൽ മിഷനറിമാരുമായി യോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുമോയെന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തു. റസി

ഡന്റും മിഷനറിമാരും, കാലം ചെയ്ത മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് നൽകി വന്നതുപോലെയുള്ള സഹായം ലഭിക്കുന്നതായാൽ, നിയമിക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം, മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കാമെന്നു മാർ പീലക്സിനോസ് സമ്മതിച്ചു. കേണൽ മൺട്രോയാൽ അധികാരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നതനുസരിച്ച്, നോർട്ടൻ ആ ഉറപ്പ് മെത്രാനു നൽകി. മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ നിർലോപമായ സഹകരണം തങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുമെന്നും, മിഷനറിമാരുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കനുസരണമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് തന്റെ കർത്തവ്യമായി അദ്ദേഹം കരുതുമെന്നും നോർട്ടൻ വിശ്വസിച്ചു. താമസംവിനാ, മാർ പീലക്സിനോസിനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രാജകീയ വിളംബരം ഉണ്ടായി.

സെമിനാരിയുടെ കാര്യക്ഷമമായ മേൽനോട്ടത്തിന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വൈദികൻ കോട്ടയത്ത് താമസിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ള കേണൽ മൺട്രോയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ബെയിലി 1817 മാർച്ച് മുതൽ സെമിനാരിയിൽ താമസം ഉറപ്പിച്ചു. മാർ പീലക്സിനോസ് നൽകിയിരുന്ന ഉറപ്പുകൾ പാലിക്കാത്തതുകൊണ്ടോ എന്തോ, വികാരി ജനറലായിരുന്ന പുനത്ര ജോർജ്ജ് (കുര്യൻ) കത്തനാറെ മെത്രാനായി നിയമിക്കണമെന്ന് ബെയിലി 1817 മെയ് 30-ാം തീയതി റസിഡന്റിന് എഴുതി. ഏറ്റവും ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതും ആവശ്യവുമായ ഒരു നടപടിയാണതെന്ന് കേണൽ മൺട്രോയ്ക്കും ബോദ്ധ്യമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും മിഷനറിമാരുടെയും അഭിപ്രായത്തിൽ, സുറിയാനിസഭയുടെ നന്മയ്ക്കായി രൂപവൽക്കരിച്ച പദ്ധതികളുടെ ശരിയായ നിർവഹണത്തിന് വേണ്ട കാര്യക്ഷമമായ സഹായവും സഹകരണവും നല്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ ആരോഗ്യസ്ഥിതിയും മനസ്ഥിതിയുമല്ല മാർ പീലക്സിനോസിനുണ്ടായിരുന്നത്. മിഷനറിമാരുടെ പദ്ധതികൾക്ക് വികാരി ജനറൽ അത്യന്തം പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നും അദ്ദേഹത്തെ മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ ജീവിതകാലത്തു തന്നെ മെത്രാനാക്കിയാൽ യാതൊരു ഭിന്നതയും ഉണ്ടാകുമെന്ന് തനിക്ക് ഭയമില്ലെന്നും മിഷനറിമാരെ റസിഡണ്ട് അറിയിച്ചു (1817 മെയ് 31 ന് ബെയിലി അയച്ച എഴുത്തിന് മറുപടിയായി 1817 ആഗസ്റ്റ് 6-ാം തീയതി മൺട്രോ അയച്ച എഴുത്തിൽ നിന്ന്. പി. ചെറിയാൻ, p. 108).

റസിഡണ്ടിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം മാർ പീലക്സിനോസ്, പുനത്ര ജോർജ്ജ് (കുര്യൻ) കത്തനാറെ 1817 തുലാം 26-ാം തീയതി മാർ ദീവനാസ്യോസ് മൂന്നാമനായി വാഴിക്കുകയും തന്റെ സ്വന്ത ഇടവകയായ തൊഴിയൂരേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു. മാർ പീലക്സിനോസിന് സഹായിയായി മാർ ദീവനാസ്യോസ് മൂന്നാമനെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതായും അതിനാൽ എല്ലാ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും അദ്ദേഹത്തെ

അനുസരിച്ച് നടന്നുകൊള്ളണമെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുന്നതായും വേറൊരു രാജകീയ വിളംബരവും വന്നു. സഭയുടെ പുരോഗതിക്ക് ആവശ്യമെന്ന് തോന്നുന്ന സംഗതികളിൽ മിഷനറിമാരുമായി സഹകരിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന് ഖണ്ഡിതമായ ഒരു വാഗ്ദാനം വാങ്ങിയതിനുശേഷമാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ മെത്രാനായി വാഴിച്ചതെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ്സ് മാനുവലിൽ (ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല (സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ, p. 731).

1818 ഒക്ടോബറിൽ ഫെൻ കോട്ടയത്ത് എത്തി. തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്നിട്ടുള്ള മിഷനറിമാരിൽ സർവ്വപ്രകാരേണയും സമർത്ഥനെന്ന് സമ്മതിക്കപ്പെടുന്ന ഇദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അഭിഭാഷകവൃത്തി വിജയപൂർവ്വം നയിച്ചുവന്ന ഒരു ബാരിസ്റ്ററായിരുന്നു. സെമിനാരിയിലെ പ്രിൻസിപ്പാളായി ഇദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1818 ആരംഭത്തിൽ, റാണി സെമിനാരിയ്ക്ക് 20,000 രൂപ ദാനം ചെയ്തു. 1819 ജനുവരി 20-ാം തീയതി, പ്രിൻസിപ്പാളായ ഫെന്നിന്റെയും പിൻഗാമികളുടെയും പേർക്ക് മൺട്രോ തുരുത്തും ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1818 ഡിസംബർ 3-ാം തീയതി മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം മലങ്കരസഭയുടെ ഒരു യോഗം, മെത്രാപ്പോലീത്താ മാവേലിക്കര സുറിയാനിപ്പള്ളിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി. 40-ൽ പരം പട്ടക്കാരും, 700-നും 800-നും മദ്ധ്യേ അയ്‌മേനികളും ഈ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. സുറിയാനിസഭയിൽ വരുത്തേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഫെൻ സുദീർഘമായി പ്രസംഗിച്ചു. സുറിയാനിസഭയിലെ ആരാധനകളിൽ പലതും ദൈവതിരുനാമ മഹത്വത്തിന് ഹാനികരവും, യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനകൾക്ക് അനുസൃതമല്ലാത്തതും ആണെന്നും, അതിനാൽ സഭയിലെ ആരാധനാരീതികളെ നിർണ്ണയിച്ച് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി, അവ ഏതെല്ലാം തരത്തിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനകളിൽ നിന്നോ, തന്റെ മതത്തിന്റെ സത്തയിൽ നിന്നോ വ്യതിചലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തീരുമാനിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമിനോടുള്ള അപേക്ഷയേയാണ് അദ്ദേഹം കഠിനമായി അപേക്ഷിച്ചത്. ദൈവത്തോട് നേരിട്ടല്ലാതെയുള്ള ഏതു പ്രാർത്ഥനയും, വ്രതവും, ആരാധനയും, സ്തുതിയും, ഈശ്വരദൃഷ്ടിയിൽ വിഗ്രഹാരാധനയാണെന്നും, കന്യകമറിയാമിനേയോ, ഏതെങ്കിലും മൃഗത്തേയോ, ഇഴജന്തുവിനേയോ, തടിയോ കല്ലു കൊണ്ടുള്ള വിഗ്രഹത്തേയോ, ആരാധിക്കുന്നത് ദൈവത്തിനു ഒരുപോലെ അത്യപ്തികരമാണെന്നും അദ്ദേഹം ആ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പഠിച്ച് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതിന് സമർത്ഥന്മാരായ ആറു പട്ടക്കാരെ ഒരു കമ്മിറ്റിയായി നിയമിച്ചു (പി. ചെറിയാൻ, അനുബന്ധം ബി.1). മാർ ദിവനാസോസ് മൂന്നാമൻ 1825 മെയ് 16-ാം തീയതി കാലം ചെയ്യുന്നതുവരെ, ഈ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. മിഷനറിമാർ സുറി

യാനി സമുദായവുമായി സാത്തുപ്പെട്ട്, മേല്പട്ടക്കാരുമായി ഉറ്റ സമ്പർക്കം പുലർത്തി ജീവിച്ചതുമൂലം സഭാ സംബന്ധമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടുവെന്നും അവരുടെ അനുവാദമില്ലാതെ യാതൊന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ ചെയ്യാറില്ലായിരുന്നുവെന്നും ഫെൻ, 1826 അവസാനത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിനു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് സി. എം. എസിന്റെ കമ്മിറ്റിക്ക് സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (പി. ചെറിയാൻ, p. 160).

മാർ പീലക്സിനോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തേക്ക് വീണ്ടും ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. മാർ ദീവനാസ്യോസ് മൂന്നാമന്റെ പിൻഗാമിയായി ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്, പള്ളിക്കര പള്ളിയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ കോനാട്ട് അബ്രഹാം മല്പാൻ, കല്ലുപ്പാറ അടങ്ങപ്പുറത്ത് യൗസേഫ് കശീശ, കോട്ടയം എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ്സ് കശീശ്ശാ, ചേപ്പാട്ടു ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ പീലിപ്പോസ് കശീശ്ശ എന്ന നാലു പേർ സ്ഥാനാർത്ഥികളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു എന്നും പേരെഴുതി ചീട്ടിട്ടിൽ കുറി ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ പീലിപ്പോസ് കശീശ്ശായുടെ പേരിൽ വീണു എന്നും “മലങ്കരയിലെ മാത്യുസഭ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു (Page 114 & 115). തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോട് കൂടുതൽ ആനുകൂല്യമുള്ളവനെന് തോന്നിയ ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് മിഷനറിമാർ നിർബന്ധിക്കുകയും, തെക്കൻ ഇടവകക്കാർ വേറൊരാളെയും, വടക്കൻ മൂന്നാമതൊരാളെയും നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തതു മൂലം സ്ഥാനാർത്ഥികളായി മൂന്നു പേർ ഉണ്ടായെന്നും, കുറിയിട്ടിൽ തെക്കൻ ഇടവകക്കാരുടെ പ്രതിനിധിയായ ചേപ്പാട്ടു പീലിപ്പോസ് മല്പാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുവെന്നുമാണ് ഇ. എം. പീലിപ്പോസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് (മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, p. 207).

റവ. കുര്യന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വേറൊരു വിവരണമാണു കാണുന്നത്. “പള്ളിക്കാരും യോഗക്കാരും കോട്ടയം ചെറിയാപള്ളിയിൽക്കൂടി, ഭാവിയിൽ മെത്രാന്മാരെ ചിട്ടിയിട്ട് തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. കോനാട്ട് അബ്രഹാം മല്പാൻ, പള്ളിപ്പാട്ട് പീലിപ്പോസ് മല്പാൻ, അടങ്ങപ്രത്ത് യൗസേപ്പ് കത്തനാർ എന്നിവരുടെ പേരിൽ ചിട്ടിയിട്ടു. ഓരോരുത്തർക്കും “രണ്ടു ചിറ്റുകൾ വീതം എഴുതി. ഇന്ന മല്പാൻ മെത്രാനാകണമെന്നാണ് ദൈവേഷ്ടമെങ്കിൽ ഈ ചീട്ട് എടുക്കപ്പെടട്ടെ” എന്നും “ഇന്ന മല്പാൻ മെത്രാനാകരുതെന്നാണ് ദൈവഹിതമെങ്കിൽ, ഈ ചീട്ട് എടുക്കപ്പെടട്ടെ” എന്നുമായിരുന്നു ചീട്ടുകളിൽ എഴുതിയിരുന്നത്. ചീട്ടുകൾ ത്രോണോസിന്മേൽ വച്ചിട്ട് മാർ പീലക്സിനോസ് പ്രാർത്ഥന അർപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം ഒരു ശെമ്മാശൻ ചീട്ടുകൾ എടുത്തു. കോനാട്ട് അബ്രഹാം മല്പാൻ എതിരായുള്ള ചീട്ടാണ് ആദ്യം വന്നത്. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുള്ള മറ്റേ ചീട്ടും മാറ്റപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ചീട്ട് എടുത്ത

പ്ലോൾ പിലിപ്പോസ് മല്പാൻ അനുകൂലമായ ചീട്ടാണ് വന്നത്” (മാർത്തോമ്മാക്കാര്യമായുള്ള കേസിൽ, W, W3 അക്കമായി ഹാജരാക്കപ്പെട്ട പുസ്തകത്തിൽ നിന്നും). പിലിപ്പോസ് മല്പാന്റെ പേര് ആദ്യം വന്നപ്പോൾ, ചിലർ തടസ്സം പറഞ്ഞുവെന്നും, അതിനാൽ ഒരിക്കൽക്കൂടി ചിട്ടി എടുത്തു എന്നും, അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു തന്നെ വന്നു എന്നും വേറൊരു ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു.

ഏതായാലും തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെക്കുറിച്ച് സാരമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. അവരുടെ പദ്ധതികളുമായി സഹകരിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധതയുള്ള ഒരു മെത്രാൻ വേണമെന്ന് മിഷനറിമാർ ആഗ്രഹിച്ചത് സ്വാഭാവികമാണ്. സുറിയാനിസഭയിലെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് മിഷനറിമാർക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന സഭാംഗങ്ങൾ വിശ്വാസസ്ഥിരതയുള്ള ഒരാളെ മെത്രാനായി വാഴിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചതിലും അത്ഭുതപ്പെടുവാനൊന്നുമില്ല. തങ്ങളുടെ പരിഷ്കാര നിർദ്ദേശങ്ങൾ അതിനു സമ്മതമില്ലാത്ത ഒരു സഭയെക്കൊണ്ട് ധൂതഗതിയിൽ സ്വീകരിപ്പിക്കുന്നതിന് പരിപക്വമതികളായ ആദ്യ മിഷനറിമാർ നിർബന്ധിച്ചുമില്ല. സുറിയാനിക്കാരുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ ഉല്ക്കർഷത്തിനു നിദാനമായിരുന്ന ഒരു ബന്ധം കഴിയുമെങ്കിൽ പുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോകണമെന്ന് സുറിയാനിക്കാരും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അതിനാൽ സൗഹാർദ്ദമായി തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് ചിട്ടിയിട്ടത് എന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലങ്കരയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ചിട്ടിയിട്ടു ഒരു മെത്രാനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് ഈ ഒരു അവസരത്തിൽ മാത്രമാണ്. ആ മെത്രാന്റെ ഭരണകാലം, സഭയുടെ ചരിത്രത്തിലെ വിധിനിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടമായിരുന്നതിനാൽ, ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പൂർണ്ണമായും ദൈവനിയോഗപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ഒരു മെത്രാനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് മലങ്കര ഒരു പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗം കൂടിയതും ആദ്യമായിട്ടാണ്. മലങ്കരയിൽ “തെക്കു” നിന്നുള്ള ആദ്യത്തെ മെത്രാൻ നമ്മുടെ കഥാനായകനാണെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. 1825 ചിങ്ങം 15-ാം തീയതി മാർ പീലക്സിനോസ്, ഇദ്ദേഹത്തെ മാർ ദിവനാസ്യോസ് നാലാമനായി, കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ വച്ച് വാഴിച്ചു. സ്ഥാനാഭിഷേകാനന്തരം അദ്ദേഹത്തെ കാലം ചെയ്ത മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പിൻഗാമിയായി നിയമിച്ച് രാജകീയ വിളംബരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. മാർ പീലക്സിനോസും കോട്ടയത്തു താമസിച്ചു, സഭാകാര്യങ്ങളിൽ നേതൃത്വവും ഉപദേശവും നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വിദേശ മെത്രാനായ മാർ അത്താനാസ്യോസ്

മാവേലിക്കരയിൽ 1818 ഡിസംബറിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ, മിഷനറിമാർ അവതരിപ്പിച്ച നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, പുനത്ര മാർ ദീവനാസ്യോസിനെ ചിന്താകുലനാക്കിത്തീർത്തു. സുറിയാനിസഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹവും മിഷനറിമാരും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും ചർച്ചകൾ നടന്നു. വി. മറിയാമിന്റെ കന്യകാത്വത്തിനനുകൂലമായി അദ്ദേഹം ഫെന്നുമായി ശക്തിയായി വാദിച്ചു എന്ന് ഫെൻ തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.¹

പുരാതന വിശ്വാസാചാരങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിന് തന്നെ സഹായിക്കുന്നതിന്, അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് ഒരു മെത്രാനേയോ, ഒരു മല്പാനേയോ, വരുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. “അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് ഒരു മെത്രാനേയോ, പണ്ഡിതനായ ഒരു മല്പാനേയോ കാണുന്നതിനും, കുറെ സുറിയാനി പുസ്തകങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനും തനിക്കും എല്ലാ സുറിയാനിക്കാർക്കുമുള്ള അഭിലാഷത്തെ അറിയിക്കണമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ (മാർ ദീവനാസ്യോസ് മൂന്നാമൻ) തന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു” എന്ന് റവ. ജെയിംസ് ഹഫ്, 1821 ജനുവരി 8 ന് സി. എം. എസ്സിന്റെ മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടൻ്റ് സെക്രട്ടറിയായ റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.²

മാവേലിക്കര യോഗത്തിൽ നിയുക്തമായ നവീകരണക്കമ്മിറ്റി ദീവനാസ്യോസ് മൂന്നാമൻ്റെ നിര്യാണം വരെ യാതൊരു റിപ്പോർട്ടും സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായില്ല. സമർപ്പിച്ചതായി ഒരു രേഖയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്താ മിഷനറിമാരുടെ പ്രഖ്യാപിതാഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി വീറോടെ വാദിച്ചു വന്നു എന്ന് അവർ തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കാലത്ത് സഭ മുഴുവനും നവീകരണത്തിനായി ദാഹിച്ചിരുന്നു എന്ന് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്നു ഒരു മെത്രാനോ, പണ്ഡിതനായ ഒരു മല്പാനോ വരണമെന്നാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണെങ്കിലും, തൻ്റെ സ്ഥാനത്തിൻ്റെ അസാധ്യതയെക്കുറിച്ച് നല്ലവണ്ണം ബോധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിനാൽ തൻ്റെ സ്ഥാനം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു പ്രതിനിധിയെ മലയാളത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കണമെന്ന് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനോട് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചിരുന്നതായി മറ്റൊരു ചരിത്രകാ

രനും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ പ്രസ്താവനകൾ സ്വാഭിപ്രായത്തിന് അനുസൃതമായ അനുമാനങ്ങൾ മാത്രമാണ്. വസ്തുതകളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രം നിഷ്പക്ഷബുദ്ധ്യോ പരിശോധിക്കുന്ന ആർക്കും ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്.

മാർ ദിവനാസ്യോസ് മൂന്നാമന്റെ തുടർച്ചയായ നിവേദനങ്ങളുടെ ഫലമായി അത്താനാസ്യോസ് എന്നൊരു മെത്രാനെയും, സുബൊറൊ എന്നൊരു റമ്പാനെയും പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ചു. അവർ 1009-ാമാണ്ട് വൃശ്ചികം 3 ന് (നവംബർ 1825) കൊച്ചിയിൽ എത്തി. മാർ അത്താനാസ്യോസ്, 9 ന്, അന്ന് ബോൾഗാട്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന റസിഡന്റ് കേണൽ ന്യൂവാളിനെ സന്ദർശിച്ചു. നാട്ടുമെത്രാന്മാരെ ഉടൻ തന്നെ സസ്പെൻഡ് ചെയ്തിട്ട് തന്നെ മെത്രാനായി അംഗീകരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം റസിഡന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കേണൽ ന്യൂവാൾ, അത്താനാസ്യോസിനോട്, എത്രയും മര്യാദയായി പെരുമാറുകയും, ഉൾനാടുകൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിന് പാസ്പോർട്ട് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ നാട്ടുമെത്രാന്മാർ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിനാലും ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികളാലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ട്, സഭാകാര്യങ്ങളിൽ തലയിട്ട് കലഹങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്റെ ഭയാപിതമെന്തെക്കുറിച്ച് മുന്നറിവ് നല്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു വൈകിട്ടു തന്നെ അദ്ദേഹം കോട്ടയത്തിനു തിരിച്ചു. 10-ാംതീയതി രാവിലെ കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ എത്തി. അപ്പോൾ മാർ പീലക്സിനോസ് വടക്ക് കക്കാട്ടും, മാർ ദിവനാസ്യോസ് തെക്കൻ പള്ളികളിലും ആയിരുന്നു. തീരെ സുഖമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മാർ പീലക്സിനോസ് കോട്ടയത്ത് എത്തി. അദ്ദേഹം ഉടൻ തന്നെ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ സന്ദർശിച്ചു. എന്നാൽ പരദേശ മെത്രാൻ പ്രതിസന്ദർഭനം നടത്തുകയോ, മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ രോഗത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. നാട്ടുമെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. നാട്ടുമെത്രാന്മാരുടെ നാമങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനകളിൽ നിന്ന് നീക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ക്രിസ്തുമസ് ദിവസം കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ ഒരു പ്രതിപുരുഷ യോഗം കൂടി. മലങ്കരയിലെ ഭൂരിപക്ഷം പള്ളികളിൽ നിന്നും, ഓരോ പട്ടക്കാരനും ഒന്നോ രണ്ടോ അയ്മേനികളും യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ആ യോഗത്തിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കുകയും, മെത്രാൻ സ്ഥാനോചിതമായ ആദരവുകൾ ജനങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മലങ്കരസഭയുടെ അഭിഷ്ടം പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് താൻ സന്നദ്ധനാണെന്ന് മാർ പീലക്സിനോസ്

യോഗത്തെ അറിയിച്ചു. മാർ അത്താനാസ്യോസാകട്ടെ തന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം രണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ താൻ അനുവദിക്കയില്ലെന്നും, നാട്ടുമെത്രാന്മാർ ചുവപ്പുകുപ്പായം ഊരി കുരിശും വടിയും ഉപേക്ഷിച്ച്, വീണ്ടും കത്തനാരന്മാരായി വർത്തിക്കണമെന്നും, അവരും അവരുടെ മുൻഗാമികളായിരുന്ന നാലു മെത്രാന്മാരും പട്ടം കൊടുത്തിട്ടുള്ള എല്ലാ പുരോഹിതന്മാരും വീണ്ടും തന്നിൽനിന്ന് പട്ടം ഏല്ക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. നാട്ടുമെത്രാന്മാരുടെ ചുവപ്പു കുപ്പായങ്ങൾ താൻ തന്നെ ഊരിക്കളഞ്ഞ് അവരുടെ കുരിശും വടിയും കഷണംകഷണമായി ഒടിച്ച് കളയുമെന്നും മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. മാർ പീലക്സിനോസിനെ അപമാനിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യക്ഷമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ശീമ റമ്പാനും കുറെ ആളുകളും കൂടി ഒരു ദിവസം പഴയസെമിനാരിയിൽ ചെന്നു എങ്കിലും ഫെൻ ഇടപെട്ടതിനാൽ കുഴപ്പമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കോട്ടയത്തിനു സമീപമുള്ള ഒരു പള്ളിയിൽ വച്ച് സുവിശേഷഗ്രന്ഥം തൊട്ട് മാർ അത്താനാസ്യോസും റമ്പാനും കൂടി നാട്ടുമെത്രാന്മാരെ ശപിച്ചു. അവർ സാത്താന്റെ സന്തതികളാണെന്ന് ശീമമെത്രാൻ കൂടെക്കൂടെ പറഞ്ഞുവന്നു. പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയിൽവെച്ച് അവരുടെ പേരുകൾ തുബ്ദേനിൽ വായിച്ച ഒരു ബാലനെ റമ്പാൻ തള്ളിമറിച്ചിട്ടു. പാലക്കുന്നത് അബ്രഹാം മല്പാൻ ഉൾപ്പെടെ ഒൻപതു പട്ടക്കാർ, ശീമ മെത്രാനിൽ നിന്ന് വീണ്ടും പട്ടം ഏറ്റു. കത്തനാരന്മാർ കറുത്ത കുപ്പായവും, മുണ്ഡനം ചെയ്ത ശിരസ്സിൽ ഒരു ചെറിയ തൊപ്പിയും ധരിക്കുവാൻ മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയായിരുന്ന, സെമിനാരിയിലെ സീനിയർ മല്പാൻ, കോനാട്ട് അബ്രഹാം കത്തനാർ, തെക്കേത്തലയ്ക്കലച്ചൻ മുതലായവർ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ പിന്താങ്ങിയിരുന്നു. സെമിനാരി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനും ശീമക്കാർ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല (See Missionary Register for 1826, P. Cherian, p. 162-165).

ഈ ഘട്ടത്തിൽ നാട്ടുമെത്രാന്മാർ സർക്കാരിന്റെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഈ തർക്കത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചതിൽ വിദേശികൾക്ക് മലങ്കരസഭയുടെ സ്വത്തുകളിന്മേൽ യാതൊരു അവകാശവും ഇല്ലെന്നും, മലങ്കരയിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ വിദേശികളെ സ്വീകരിക്കാമെന്നല്ലാതെ, അതിന് അവരെ നിർബന്ധിക്കുന്നതിന് ആർക്കും അധികാരമില്ലെന്നും, ഈ വഴക്ക് തീർക്കുന്നതിനായി മാർ അത്താനാസ്യോസിനെയും റമ്പാനേയും കപ്പൽ കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതാണെന്നും ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഈ നിശ്ചയം തിരുന്നകര വെച്ച് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ദിവാൻ അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ക്രൂദ്ധനായി, “നിങ്ങൾ ഭൃത്യന്മാരുടെ ഭൃത്യനല്ലേ” എന്നു പറഞ്ഞ് ദിവാനെ ആക്ഷേപ

പിച്ചു. ടാണാനായിക്കനും ശിപായിമാരും കൂടി മീനം 20 ന് വിദേശി കളെ ചെറിയപള്ളിയിൽ നിന്ന് ഇറക്കി. ഗവൺമെന്റുത്തരവനുസരിച്ച്, മുളകുമടിശ്ശീല വകുപ്പിലെ മുതൽ പിടിയായിരുന്ന കോട്ടയത്ത് കൊച്ചു പുരയ്ക്കൽ ഉത്പ്പ് 1000 കലി പണം യാത്രച്ചെലവിനായി മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ഏല്പിച്ചു. തന്നെ ബഹിഷ്കരിക്കാൻ ഉത്തരവിട്ട, ദിവാനെ ആക്ഷേപിച്ചെങ്കിലും, ഈ തുക മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഉപേക്ഷിച്ചില്ല (ഇട്ടുപ്പിന്റെ സഭാചരിത്രം കാണുക).

മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മലങ്കരസഭ ഇരുകരങ്ങളും നീട്ടി സ്വാഗതം ചെയ്തു. മെത്രാന്മാർ പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കുകയും, സഭാ കാര്യങ്ങളിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജകീയ വിളംബരം മൂലം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തങ്ങളുടെ അവകാശാധികാരങ്ങൾ, ഈ വിദേശ മെത്രാൻ കവരുന്നത് അവർ പല മാസങ്ങൾ ക്ഷമയോടെ നോക്കിനിന്നു. അവർ നീട്ടിയ സൗഹാർദ്ദ ഹസ്തം തിരസ്കരിക്കുകയും അവരെ ഹീനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയും, സഭയുടെ സ്വത്തുക്കൾ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന് നിരാശാഭരിതരായ കലഹപ്രേമികളോട് ചേർന്ന് വിദേശ മെത്രാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷമാണ്, നാട്ടുമെത്രാന്മാർ സർക്കാരിൽ പരാതിപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ അന്ത്യോഖ്യാമെത്രാന്റെ ആഗമനം മൂലം പരിഭ്രാന്തരായ മിഷനറിമാരുടെ വലയിൽപ്പെട്ട് മെത്രാന്മാർ ഗവൺമെന്റിൽ പരാതി ബോധിപ്പിച്ചതാണെന്നും, പഴയ സെമിനാരിയിൽ കണ്ട ഒരു അറബി ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് നാട്ടുമെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനം സാധുതമുള്ളതല്ലെന്ന് സംശയം തോന്നിയതിനാൽ, പത്രിയർക്കീസിന്റെ കല്പന വരുന്നതുവരെ, സ്ഥാനോചിതമായ, പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കണമെന്ന് വിദേശ മെത്രാൻ 'ശാന്തസ്വരത്തിൽ' അവരോട് ആവശ്യപ്പെടുക മാത്രമാണ് ചെയ്തതെന്നും ഒരു ചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

മാർ അത്താനാസ്യോസും മിഷനറിമാരും തമ്മിൽ യാതൊരു സംഘട്ടനവും നടന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ബോംബെയിൽ വച്ച്, ബിഷപ്പ് ഹീബറിനെ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സന്ദർശനത്തിന്റെ വിവരം ബിഷപ്പു തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബിഷപ്പ് നടത്തിയ ദിവ്യശുശ്രൂഷയിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് സംബന്ധിക്കുകയും, വി. കുർബാന അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ആലപ്പുഴയും കോട്ടയത്തുമുണ്ടായിരുന്ന മിഷനറിമാർക്ക് കത്തുകളും ഒരു ചെറിയ തുകയും (30 പവൻ എന്ന് ഫാദർ ബർനാർഡ്) കൊടുത്താണ് ബിഷപ്പ് ഹീബർ, മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മലയാളത്തിലേക്ക് യാത്രയാക്കിയത്. പൗരസ്ത്യദേശത്തു നിന്ന് വരുന്ന ക്രിസ്ത്യന്മാരികളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിൽ താൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്ന്

ബിഷപ്പ് ഹീബർ പറയുന്നു (P. Cherian, p. 161).

ഒരു മെത്രാനെ അയയ്ക്കണമെന്നുള്ള പുനത്ര മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ അപേക്ഷ തന്നെ ചില മിഷനറിമാരാണ്, അന്ത്യോഖ്യാപാത്രീയർ കീസിയുടെ അടുക്കൽ എത്തിച്ചത്. 1919-ൽ ചെയ്ത നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് യാതൊരു നടപടിയും മലങ്കരസഭ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും മിഷനറിമാർ അക്ഷമയൊന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ കുർബാന അനുഭവിക്കുന്നതിന് മടിച്ചില്ലാതിരുന്ന അത്താനാസ്യോസാണ്, തങ്ങളുടെ പരിപാടികൾക്ക് കൂടുതൽ ഉപയുക്തമെന്ന് കാണാൻ കണ്ണില്ലാതിരുന്നവരല്ല മിഷനറിമാർ.

മലങ്കരസഭയെ തങ്ങളുടെ ഹിതാനുസരണം ഭരിച്ച്, വസ്തുവകകൾ സ്വേച്ഛാനുസരണം വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവണത അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് വന്നിട്ടുള്ള മെത്രാന്മാരിൽ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. 1807-ൽ അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് വന്ന ദിയസ്കോറോസിനെ, സഭാകാര്യങ്ങളിൽ അനധികൃതമായി ഇടപെട്ടതിന്, നാടുകടത്തേണ്ടതായി വന്നു. ദിയസ്കോറോസിനു മുമ്പ് (30-40 വർഷത്തിനു മുമ്പ്) വന്ന മാർ ഈവാന്റിയോസ് മൂന്നാലി പള്ളികളിലെ മുതൽ അപഹരിച്ചതിന് കൊച്ചി രാജാവിനാൽ ബന്ധനസ്ഥനാക്കപ്പെട്ടു (തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ Vol. III, p. 205). ഈ പാരമ്പര്യം മാർ അത്താനാസ്യോസ് പുലർത്തി. തന്റെ അധികാരം നിരങ്കുശമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് നാട്ടു മെത്രാന്മാരുടെ സാന്നിധ്യം ഒരു തടസ്സമായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. പട്ടുതത്തിന്റെ കൃത്യക അന്ത്യോഖ്യയ്ക്കാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കുറെ ശുദ്ധാത്മാക്കളെയും, മെത്രാന്മാരോട് തീരെ വിദ്വേഷമുണ്ടായിരുന്ന ചില നേതാക്കന്മാരെയും അദ്ദേഹത്തിന് പാർശ്വവർത്തികളായി കിട്ടി. അന്ത്യോഖ്യാ മുഖാന്തരമുള്ള പട്ടുതം തന്നെയാണ് നാട്ടുമെത്രാന്മാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതെങ്കിലും, തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസാധ്യത്തിനു വേണ്ടി നാട്ടുമെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനം അദ്ദേഹം നിഷേധിച്ചു. പഴയസെമിനാരിയിലെ അറബി പുസ്തകം വായിച്ചതിനു ശേഷമല്ല അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം ചെയ്തത്. ബോൾഗാട്ടിയിൽ വച്ച് കേണൽ ന്യൂവാളിനെ കണ്ടപ്പോൾ, നാട്ടുമെത്രാന്മാരെ സന്പെൻഡു ചെയ്യണമെന്ന് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ആവശ്യപ്പെട്ടത് ഇത്തരൂണത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. വിദേശമെത്രാനെ ഒരു സഹോദരനായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് നാട്ടുമെത്രാന്മാർക്ക് വൈമനസ്യം ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും അത്താനാസ്യോസിന്റെ പെരുമാറ്റം, ക്രിസ്തീയ തത്വങ്ങളുടെയും സാധാരണ മര്യാദയുടെയും സീമകളെ അതിലംഘിച്ചുള്ളവയായിരുന്നു. സാധുവായ പട്ടുതത്തിന് ചിലപ്പോൾ അന്ത്യോഖ്യയെ സമീപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മലങ്കരസഭ അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അതുവരെ ആർക്കും തീറെഴുതിയിരുന്നില്ല. അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് മെത്രാ

ന്മാരെ വരുത്തുകയോ, അവിടുത്തെ അനുവാദം ചോദിക്കുകയോ ചെയ്യാതെയാണ് ഏഴാമത്തെയും എട്ടാമത്തെയും ഒമ്പതാമത്തെയും മാർത്തോമ്മാമാർ, രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും ദീവനാസ്യോസുമാർ ഇങ്ങനെ ആറു മെത്രാന്മാരെ വാഴിച്ചിട്ടുള്ളത്. വസ്തുതകൾ ഇപ്രകാരമായിരിക്കെ, തങ്ങളെ തേജോവധം ചെയ്ത് മലങ്കര സഭയെ പരതന്ത്രയാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ച വിദേശിയെ മെത്രാന്മാർ എതിർത്തത് മിഷനറിമാരുടെ പ്രേരണ മൂലമാണെന്നു പറയുന്നത്, മലയാളിയുടെ അഭിമാനബോധത്തെയും ബുദ്ധിശക്തിയെയും ആക്ഷേപിക്കുകയാണ്. മാർ അത്താനാസ്യോസ് ‘ശാന്തസ്വരത്തിൽ’ ആവശ്യപ്പെട്ടു എന്ന് പറയുന്നത് വിനോദകരമായിരിക്കുന്നു. തന്റെ അവകാശം ഉന്നയിക്കുന്നതിൽ മിതത്വം പാലിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ഉപദേശിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് പ്രഥമ സന്ദർശനത്തിൽ തന്നെ ബിഷപ്പ് ഹീബറിനും, കേണൽ ന്യൂവാളിനും തോന്നിയതിൽ നിന്നുതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ “മിതഭാഷണ സ്വഭാവം” വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

മാർ അത്താനാസ്യോസിന് അനുകൂലമായ ഒരു അഭിപ്രായഗതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനകാലത്ത് സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടപടികളിലുണ്ടായ വിരക്തി മൂലം അനുകൂലികളുടെ സംഖ്യ വളരെ തുച്ഛമായി കുറഞ്ഞു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണ്. നാട്ടുമെത്രാന്മാരെ ധിക്കരിച്ച്, ശീമമെത്രാന്റെ പക്ഷത്തുചേർന്ന ചില പട്ടക്കാർക്ക് തടവുശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഒരു തുർക്കിക്കപ്പലിൽ മടങ്ങിച്ചെന്ന അത്താനാസ്യോസിനെ, മലങ്കരയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടാക്കിയതിന് പാത്രിയർക്കീസ് മുടക്കിയതായി മാർ ദീവനാസ്യോസ് V സെമിനാരി കേസിൽ മൊഴി കൊടുത്തതായി കാണുന്നു (P. Cherian, p. 165).

1. Twenty Second Annual Report of the C.M.S., p. 320, quoted in P. Cherian, p. 109.
2. P. Cherian, p. 57.

സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർ

മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ആഗമനം മൂലം ഉളവായ അസ്വസ്ഥതകൾ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനും, തങ്ങളോടു മത്സരിച്ച പട്ടക്കാരെ വീണ്ടും അനുസരണത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും, സർക്കാരിന്റെ സഹായം മെത്രാന്മാർക്ക് ലഭിച്ചു. 1827 ആരംഭത്തിൽ, അനാരോഗ്യം മൂലം ഫെൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. സെമിനാരിയിലെ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന റവ. ടി. ഡബ്ലിയു. ഡോറൻ, ഫെനിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പ്രിൻസിപ്പലായി. 1828 -ൽ കോളജ് സന്ദർശിച്ച എൽ. എം. എസ്. പ്രതിനിധി സംഘത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ, സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 28 പേർ, പുരോഹിതപദവിക്ക് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരായിരുന്നു എന്നും എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളെയും പരിശോധിച്ചതിൽ അവർ കണക്ക്, ലത്തീൻ, ഗ്രീക്ക്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ, പ്രശംസനീയമായ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായി കാണപ്പെട്ടു എന്നും, കോളജ് കെട്ടിടം വിസ്തൃതവും ലൈബ്രറി വിലപിടിപ്പുള്ളതുമായിരുന്നു എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു (Missionary Register, 1829, p. 327). 1831-ൽ റവ. ഡോറൻ, അനാരോഗ്യം മൂലം ഇൻഡ്യ വിട്ടപ്പോൾ, നീലഗിരിയിൽ ഒരു സ്കൂളിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന റവ. ജെ. ബി. മോർവുഡ് സെമിനാരിയിൽ പ്രിൻസിപ്പലായി വന്നു. സി. എം. എസിന്റെ 32-ാം റിപ്പോർട്ടിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് സെമിനാരിയിലെ മിക്ക വിദ്യാർത്ഥികളും പഠിത്തം നിർത്തിപ്പോയതായി കാണുന്നു. റവ. മോർവുഡ് ശൈശ്വകമാരെ തല്ലിയതായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. അധികം താമസിയാതെ മോർവുഡിനെ മടക്കി അയച്ചു. അതിനുശേഷം സെമിനാരിയിൽ പതിവുപോലെ അദ്ധ്യയനം തുടർന്നുവന്നു (P. Cherian, p. 186-187).

1827-ൽ ആംഗ്ലിക്കൻ ക്രമമനുസരിച്ചുള്ള മലയാളം പരസ്യാരാധന ഗ്രാമർ സ്കൂൾ കെട്ടിടത്തിൽ, മിഷനറിമാർ തുടങ്ങി. ആദ്യം ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ രാവിലെ ഇംഗ്ലീഷിലും, വൈകിട്ട് മലയാളത്തിലും ദിവ്യ ശുശ്രൂഷ നടത്തിവന്നു. 1827 അവസാനം മുതൽ ഞായറാഴ്ച രാവിലെ മലയാളം സർവീസ് നടത്തി തുടങ്ങി. 180 -നും 200 -നും മദ്ധ്യേ ആളുകൾ ഈ ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും, സായ്പന്മാരും അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളും മാത്രമേ, കുർബാന സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ ലഘുവും ശരിയുമായ നടപടികൾ, സുറിയാനി ക്ലാരിയുടെ ആത്മീയോപദേഷ്ടാക്കളാകേണ്ടവർ കാണുന്നതിന് ഇത് ആവശ്യമായിരുന്നു എന്നു മിഷനറിമാർ കരുതി (പി. ചെറിയാൻ p. 195). 1830-ൽ മദ്രാസിലെ ആർച്ച് ഡീക്കൻ റോബിൻസൺ തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശി

ച്ചപ്പോൾ, ഒരു ആംഗ്ലിക്കൻ ദേവാലയം, പണിയുന്നതിനുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹം മിഷനറിമാർ വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. സുറിയാനി സഭയുടെ അധികാരതീർത്തിയിൽ, ഒരു ആംഗ്ലിക്കൻ ദേവാലയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെ, മെത്രാന്മാർ എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കുമെന്ന് ആർച്ച്ഡീക്കൻ സംശയിച്ചു. മെത്രാന്മാർക്കും പട്ടക്കാർക്കും അതിൽ യാതൊരു വിരോധവുമില്ലെന്ന് മിഷനറിമാർ ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഉറപ്പു നൽകി. അന്യമതക്കാരെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലേക്ക് സ്വീകരിക്കുന്നതിനും മറ്റും അതു കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുമെന്ന് ആർച്ച് ഡീക്കനു തോന്നുകയാൽ, പള്ളി പണിയുന്നതിന് അദ്ദേഹം അനുവാദം നൽകി. 1829-ൽ മലയാളം പുതിയനിയമത്തിന്റെ അച്ചടി പൂർത്തിയായി. മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് അതിന്റെ വിതരണത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണ സഹകരണം നൽകി.

മാർ പീലക്സിനോസ് 1829-ൽ കാലം ചെയ്തു. 1004 കുറേ 30 -നു “കോട്ടയത്തു പാർത്തിരുന്ന മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിര്യാതനാകുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയമിതനാകുകയും, ചെയ്തിരുന്നതിനാലും, മലങ്കര ഇടവകയിലെ പുത്തൻകൂർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാവരും മുൻപറഞ്ഞ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാനെ അനുസരിക്കേണ്ടതാകയാലും, അവരെല്ലാവരും മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാന്റെ ആജ്ഞകളും കല്പനകളും അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഇതിനാൽ വിളംബരം ചെയ്യപ്പെടുന്നു” എന്ന് രാജകീയ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. മാർ പീലക്സിനോസ് നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് തൊഴിയൂർ ഇടവകയിലെ ഗീവർഗീസ് കത്തനാരെ മാർ കുറിലോസ് എന്ന അഭിധാനത്തിൽ, മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്, മെത്രാനായി വാഴിച്ചു. മാർ കുറിലോസിന് 1829 മീനം 15-നു മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് കൊടുത്ത സ്ഥാത്തിക്കോൻ, മാർത്തോമ്മാക്കാരുമായുണ്ടായ കേസിൽ 8 അക്കമായി (Ext. VIII) ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സുറിയാനിയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള അധികാരപത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് “ദൈവകൃപയാൽ ഇൻഡ്യയുടെ അതിർത്തിയായ മലയാളത്തിൽ പാർക്കുന്ന യാക്കോബായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സമുദായത്തിന്റെ പിതാവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ആണാടുകളുടെയും, പെണ്ണാടുകളുടെയും ഇടയപാലകനും, പരിശുദ്ധനും ഭാഗ്യവാനുമായ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനും ആയ പീലിപ്പോസ് ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതുന്നത്” എന്നാണ്.

1830 അവസാനത്തിൽ സീനിയർ മിഷനറിയായിരുന്ന റവ. ബി. ബെയിലി ദീർഘകാല അവധിയിൽ കോട്ടയം വിട്ടു. 1834 അവസാനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നത്. 1830 മുതൽ 1833 ആരംഭം വരെ ഹെൻറി ബേക്കർ മാത്രമായിരുന്നു കോട്ടയത്തുണ്ടായിരുന്ന മിഷനറി.

മിഷനറിമാരുമായുള്ള ഭിന്നതയുടെ ആരംഭം

ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ ഭരണകാലത്ത് നടന്ന സംഭവങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നത് സി. എം. എസ്സുകാരുമായുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ വിച്ഛേദമായിരുന്നു എന്നുള്ളത് സുവിദിതമാണല്ലോ. അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം തിരുമേനിയിൽ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രതികൂല വിമർശനം നടത്തിയിട്ടുള്ള ചരിത്രകാരന്മാർ “ചരിത്രം ഒരാളിന്റെ അഭിലാഷമല്ല, അവിതർക്കിതങ്ങളായ സാക്ഷ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്ഥാപിക്കേണ്ട പരമസത്യമാണ്” എന്നുള്ള കാർലൈലിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിക്കാത്തവരാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. തിരുമേനിയുടെ മുൻഗാമികൾ മിഷനറിമാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ ദീക്ഷിച്ചിരുന്ന തത്വങ്ങൾ ഇതിനുപരി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വലിയ മാർ ദീവനാസ്യോസ്, ഡോക്ടർ ബുക്കാനനോട് 1808 നവംബറിൽ കണ്ടനാട്ടു വച്ചു പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റേയും പിൻഗാമികളുടെയും മനോഭാവം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ആ അഭിപ്രായത്തിന് അനുസൃതമായിട്ടാണ് എല്ലാ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും, മിഷനറിമാരോടു പെരുമാറിയിട്ടുള്ളത്. “അങ്ങിനെയൊരു ഐക്യത്തിനായി വളരെ ത്യാഗങ്ങൾ ഞാൻ അനുഷ്ഠിക്കാം. എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ സഭയുടെ അന്തസ്സിനേയും പാവനതയേയും സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയിലും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രം എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുത്ത്” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് (പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 74). മിഷനറിമാരുമായുണ്ടായിരുന്ന സഹകരണം പുലർത്തുന്നതിന് ചേപ്പാട്ടു തിരുമേനി പല വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും, വ്യക്തിത്വവും സർവ്വോപരി പുരാതനവും പരിപാവനവുമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളും പരിരക്ഷിക്കുന്നതിന് ബിഷപ്പ് വിൽസൺ നിർദ്ദേശിച്ച വ്യവസ്ഥകൾ തിരസ്കരിക്കേണ്ടത് അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നു ബോധ്യമായപ്പോൾ ഇടറാതെയും പതറാതെയും സഭയ്ക്ക് ധീരമായ നേതൃത്വം നല്കുകയാണ് തിരുമേനി ചെയ്തത്. ഇതിലേക്കു നയിച്ച സംഭവപരമ്പരകളെ വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സി. എം. എസിന്റെ കോട്ടയം മിഷന്റെ ആന്തരോദ്ദേശ്യം എന്തായിരുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കാം.

ഇൻഡ്യയിൽ റോമാ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വമ്പിച്ച ശക്തിയേയും, അതിന്റെ സ്വാധീനത്തെ തനിച്ചു നേരിടുന്നതിന് ആംഗ്ലേയ സഭയ്ക്കു

ണ്ടായിരുന്ന അപ്രാപ്തിയേയും കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചപ്പോൾ, പൗരസ്ത്യദേശത്ത് പ്രാചീനതം മൂലം ബഹുമാന്യത ആർജ്ജിച്ചിരുന്ന സുറിയാനിസഭയുടെ സഹായവും സഹകരണവും സമ്പാദിക്കുന്നത് മഹത്തായ ഒരു നേട്ടമായിരിക്കുമെന്ന് ഡോക്ടർ ബുക്കാനനു തോന്നി. തികഞ്ഞ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിശ്വാസിയായിരുന്ന കേണൽ മൺട്രോ, സുറിയാനി സഭയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പ പ്രകാരമുള്ള ആദിമ വിശുദ്ധിയിലേക്ക് നവീകരിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. റോമാസഭയുമായുള്ള ബന്ധം മൂലം സുറിയാനിസഭയിൽ ന്യൂണതയറിയിെന്ന് അദ്ദേഹം ധരിച്ച വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുമ്പോൾ, സുറിയാനിസഭ, ആംഗ്ലേയസഭയോട് സാത്മ്യപ്പെടുമെന്നും അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. (See letter dated 23rd Sept. 1817 from Munro to Thompson and letter to Rev. T. Norton dated 22nd Feb. 1817). വേദപുസ്തക ജ്ഞാനവിതരണവും, ആംഗ്ലേയ സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും, സുറിയാനിസഭയെ ആ നവീകരണത്തിന് സജ്ജമാക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. കേണൽ മൺട്രോ മിഷനറിമാർക്കയച്ച കത്തുകളിൽ നിന്ന് ഇത് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. 1817 ആഗസ്റ്റ് 6 ന് അയച്ച എഴുത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ നോക്കുക: “സുറിയാനിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന തക്സായുടെയും ആരാധനാരീതിയുടെയും നവീകരണം, അവർക്ക് ഇപ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ ജ്ഞാനം അവരുടെയിടയിൽ പരക്കുന്നതുവരെ നിർത്തിവയ്ക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ആ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ സമഗ്രമായി പഠിക്കുകയും സുവിശേഷത്തിന്റെ പാവനമായ തത്വങ്ങൾക്ക് അനുരൂപമായ നിലയിലേക്ക് അവയെ നവീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും വേണം.”

1818 മേയ് 23 ന് അദ്ദേഹം അയച്ച എഴുത്തിൽ കാണുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “ആംഗ്ലേയ തക്സായുടെ വിവർത്തനം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഗതിയാണ്. അത് ഭംഗിയായി തർജ്ജിമ ചെയ്താൽ യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ, പള്ളികളിൽ ഇപ്പോഴത്തെ ആരാധനാരീതിക്കുപകരം ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഏഴു കുദാശകളും കുർബ്ബാനയും റോമൻ കത്തോലിക്കാ നടപടിയുടെ മറ്റവശിഷ്ടങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന്, വേദപുസ്തകത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, സുറിയാനിക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ക്രമേണ സജ്ജമാക്കണം.” 1818 ഡിസംബറിൽ മാവേലിക്കര കൂടിയ യോഗത്തിൽ ഫെൻ അവതരിപ്പിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളെ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വൈദികരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സഭയുടെ ഭരണത്തിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതിന് ഉപയുക്തങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങൾ കരസ്ഥമായപ്പോൾ, അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ ക്രമേണ സാധിതപ്രായമായിക്കൊള്ളുമെന്ന് വിചാരിച്ച മിഷനറിമാർ, നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉടനടി സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രതിസന്ധി സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടില്ല.

സംഗതികൾ ഇങ്ങനെയിരിക്കവെയാണ്, 1833 മദ്ധ്യത്തിൽ റവ. ജോസഫ് പീറ്റ് കോട്ടയത്ത് എത്തിയത്. അന്നുമുതൽ ഏകദേശം ഒരു വർഷക്കാലത്തേക്ക്, കോട്ടയത്തുണ്ടായിരുന്ന ഏക യൂറോപ്യൻ മിഷനറി ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1834 മദ്ധ്യത്തിൽ റവ. വുഡ് കോക്ക്, കോട്ടയത്ത് എത്തി. കോട്ടയത്തു വരുമ്പോൾ 32 വയസ്സു പ്രായമായിരുന്ന റവ. പീറ്റും, 25 വയസ്സുകാരനായിരുന്ന റവ. വുഡ് കോക്കും, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പുരാതനാചാരങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചിരുന്ന ഓക്സ്ഫോർഡ് മുവ്മെന്റിനെ അത്യുപതിയോടെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നവരായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നപ്പോൾ, അവർ വെറുത്തിരുന്ന അനേകം ആചാരങ്ങൾ സുറിയാനിസഭയിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നത് വളരെ ക്ഷോഭത്തോടെയാണ് അവർ വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ മുൻഗാമികളുടെ 18 വർഷത്തെ വേല, സുറിയാനിസഭയുടെ നവീകരണ വിഷയത്തിൽ വിഫലമായി എന്ന് വിസ്മയത്തോടെയാണ് അവർ കണ്ടത്. സുറിയാനിസഭയിലെ അനാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവരുടെ മുൻഗാമികൾ അവലംബിച്ച നയം തെറ്റിപ്പോയെന്നും ആ അബദ്ധോപദേശങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും ശക്തിയായി ഭർത്സിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നും അവർ തീരുമാനിച്ചു. വിശ്വാസസംബന്ധമായ തർക്കങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള വാസന റവ. വുഡ് കോക്കിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ പ്രകാരം തന്നെ, 1834 ജൂലൈ 30-നു കോട്ടയത്തു വരികയും, ഓഗസ്റ്റ് ഒന്നാം തീയതി തന്നെ വിവാദങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനാകുകയും ചെയ്തു. ജൂലൈ 31 -നു മെത്രാനെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ അത് തുടങ്ങാത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറ്റമായിരുന്നില്ല. ആ സന്ദർശനാവസരത്തിൽ അപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്ന തന്റെ പഴയ സ്നേഹിതന്മാരെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകനായിരുന്ന മെത്രാൻ, സഭാകാര്യം സംഭാഷണവിഷയമാക്കാൻ സന്ദർഭം കൊടുത്തില്ല. ഒരു സുറിയാനിക്കാരനോടും വിശ്വാസ സംബന്ധമായ വിവാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ സംസാരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സുറിയാനിക്കാർക്ക് തീവ്രമായ മനോവേദനയുളവാകത്തക്ക ഭാഷയിൽ വി. കുർബാനയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും സംസാരിച്ചു. റവ. വുഡ് കോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഈ വശത്തെക്കുറിച്ചു ധരിച്ച ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കമ്മിറ്റിക്കാർ, യുവമിഷനറിമാർ ഈദ്ദേശ വിവാദങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്റെ അനഭിലഷണീയതയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. റവ. പീറ്റിന്റെ സംഭാഷണം ഇത്രയും വിവാദഹേതുകമല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും പ്രവൃത്തികൾ കൂടുതൽ പ്രകോപനപരമായിരുന്നു (ഈ ഖണ്ഡികയിലെ വിവരങ്ങൾ പി. ചെറിയാന്റെ ചരിത്രം 18-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. പല വാചകങ്ങളും പദാനുപദ വിവർത്തനമാണ്).

സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന റവ. പീറ്റ്, സുറിയാനിസഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും അപഹസിച്ച് ക്ലാസുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയം നിത്യ കന്യകയല്ലെന്നും, യേശു അല്ലാതെ വേറെ മക്കൾ വി. മറിയാമിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. സായ്പ് ക്ലാസ്സിൽ നിന്നു പോയപ്പോൾ കോനാട്ട് മല്പാനച്ചൻ, സായ്പിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഖണ്ഡിച്ച് സംസാരിച്ചു. ഏതോ ആവശ്യത്തിനു മടങ്ങിവന്ന റവ. പീറ്റ്, ഇതു കേൾക്കുകയും അന്നുതന്നെ മല്പാനെ ഡിസ്മിസ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു (റവ. ജോൺ കുര്യൻ (അന്ന് മിസ്റ്റർ) മലങ്കര ഇടവകപ്പത്രിക 11-ാം പുസ്തകം 7- ൦൦ ലക്കം അവശേഷത്തിൽ എഴുതിയ ലേഖനം. ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, 263, 264-ാം വശം) ഈ സംഭവത്തിനു കാരണമായ വിഷയത്തേക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം നടന്നതായി ആംഗ്ലേയ ചരിത്രകാരനായ പി. ചെറിയാൻ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട് (പി. ചെറിയാന്റെ ചരിത്രം, പേജ് 213). റവ. പീറ്റ് ധൃതഗതിയിലും അധികാര പ്രമത്തതയോടും മല്പാനോട് പെരുമാറിയെന്ന്, ചെറിയാൻ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മല്പാനന്റെ തെറ്റ് ഗുരുതരമായിരുന്നു എന്നും കൂടുതൽ യോഗ്യമായ രീതിയിൽ മല്പാനു പരിഹാരം നേടാമായിരുന്നു എന്നും ചെറിയാൻ പറയുന്നു. സുറിയാനിസഭയിലെ ശെമ്മാശന്മാരെ അവരുടെ വിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സെമിനാരിയിൽ അതിന് കടകവിരുദ്ധമായ സംഗതികൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട മിഷനറിയുടെ ധാർമ്മികബോധത്തെക്കുറിച്ചോ, ഔചിത്യ ദീക്ഷയേക്കുറിച്ചോ, ചെറിയാന് ഒന്നും തന്നെ പറയാനില്ല.

യുവാക്കന്മാരായ രണ്ടു മിഷനറിമാരുടെ അപഥസഞ്ചാരമായി, ഈ സംഭവങ്ങളെ പരിഗണിക്കുന്നതിന് നിവർത്തിയില്ല. 1835 ആരംഭത്തിൽ കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മറ്റി സെക്രട്ടറി റവ. ജെ. ടെക്കർ കോട്ടയം സന്ദർശിച്ചു. മിഷന്റെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള പ്രവർത്തന പദ്ധതി, അബദ്ധസമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്നും, തികച്ചും നവീനവും നിർണ്ണായകവുമായ ഒരു പന്ഥാവ് സ്വീകരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ശക്തിയായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു (പി. ചെറിയാന്റെ ചരിത്രം പേജ് 218). റവ. ടക്കറിന്റെ സന്ദർശനത്തിനു ശേഷം, റവ. പീറ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രകടമായിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തെ കേൾക്കുന്നതിനു വിരോധം ഭാവിച്ച പള്ളികളിൽ പോലും പ്രസംഗിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചു. “ഈ ചുമതല നിർവഹണത്തിൽ (പ്രസംഗം) ദണ്ഡനം ഒഴികെയുള്ള എല്ലാവിധ തടസ്സങ്ങളും ചില പ്രമാണികളിൽ നിന്ന് എനിക്കുണ്ടായി” എന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.²

1835 സെപ്റ്റംബറിൽ, മണർകാട്ടു പള്ളിയിൽ നടന്നുവന്ന എട്ടുനോമ്പ്

ആചരണത്തിൽ നിന്ന് സുറിയാനിക്കാരെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നതിന് ചെന്നപ്പോഴുണ്ടായ അനുഭവത്തെ റവ. പീറ്റ് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സായ്പ് പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ജനങ്ങൾ മാതാവിനോടുള്ള അപേക്ഷ ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലി പ്രസംഗം തടയുകയാണുണ്ടായത് (പി. ചെറിയാൻ, p. 405).

മിഷനറിമാരുടെ മനോഭാവത്തിലും നടപടിയിലും പ്രകടമായ ഈ വ്യതിയാനം മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഒരു ദുർഘടസന്ധിയിലേക്കു നയിച്ചു. ഏതു സാഹചര്യത്തിലും പ്രതിയോഗിയോടു പോലും സൗഹാർദ്ദത്തോടും ക്ഷമയോടും പെരുമാറുകയെന്നത് തിരുമേനിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. മിഷനറിമാരുമായുള്ള ഭിന്നതയിൽ മാത്രമല്ല, തന്നെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്യുന്നതിന് ശ്രമിച്ച മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനോടു പോലും സൗഹാർദ്ദമായി പെരുമാറുകയാണു തിരുമേനി ചെയ്തത്. പുഷ്പത്തിന്റെ മൃദുലതയും ഉരുക്കിന്റെ കഠിനതയും തിരുമേനിയിൽ സമ്യക്കായി സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. വിശ്വാസത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ, തിരുമേനിയുടെ ഉറക്കു സ്വഭാവം പ്രകടമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. നിവർത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പ്രതിസന്ധി ഒഴിവാക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ, റവ. ടക്കറിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം 1835 മാർച്ച് 18-നു സെമിനാരി സ്വത്തുക്കളുടെയും മറ്റു പൊതുസമുദായ സ്വത്തുക്കളുടെയും കൂട്ടു ട്രസ്റ്റിയായി സീനിയർ മിഷനറിയോടു കൂടി, മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറിയും കൂടി ഇരിക്കുന്നതിനു തിരുമേനി സമ്മതിച്ചു. മിഷനറിമാരുടെ രേഖാമൂലമായ സമ്മതം കൂടാതെ രണ്ടു വർഷക്കാലത്തേക്ക് ആർക്കും പട്ടം കൊടുക്കുകയില്ലെന്നും 1835 ജനുവരി 27-നു അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു (പി. ചെറിയാൻ, p. 403). എന്നാൽ ഇതൊന്നും മിഷനറിമാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് പര്യാപ്തമായില്ല എന്നു താമസംവിനാ തിരുമേനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി.

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ്

1835 നവംബറിൽ കൽക്കട്ടായിലെ ബിഷപ്പ് വിൽസൺ, തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിച്ചതോടു കൂടി ഭിന്നതകൾ ഒരു നിർണ്ണായക ഘട്ടത്തിലേക്കു കടന്നു. നവംബർ 19-നു ബിഷപ്പ് കോട്ടയത്തെത്തി. ബെയ്ലി സായിപ്പിന്റെ ബംഗ്ലാവിൽ താമസിച്ച ബിഷപ്പിനെ, അന്നു പത്തു മണിക്കൂറതന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സന്ദർശിച്ചു. സായാഹ്നത്തിൽ ബിഷപ്പ് പഴയസെമിനാരിയിൽ ചെന്നു പ്രതിസന്ദർശനം നടത്തി. ഭിന്നതകളുടെ പരിഹാരത്തിന് ഒരു പദ്ധതിയുമായിട്ടാണ് ബിഷപ്പ് വന്നിരുന്നത്. 21 -നു ശനിയാഴ്ച, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ, ബെയ്ലി സായിപ്പിന്റെ ബംഗ്ലാവിലേക്കു ക്ഷണിച്ച്, സുറിയാനി സഭയിൽ ഉടൻ തന്നെ വരുത്തേണ്ട ചില പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബിഷപ്പ് സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച ആറു സംഗതികൾ അപ്പോൾ തന്നെ ചാപ്ലേൻ എഴുതിയെടുത്തു ബിഷപ്പിന്റെ ഒപ്പോടുകൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് നൽകി. ആ അവസരത്തിൽ അസിസ്റ്റന്റ് റസിഡന്റ് ക്യാപ്റ്റൻ വൈറ്റും സന്നിഹിതനായിരുന്നു എന്നു ഉള്ളത് അർത്ഥവത്താണ്. ബിഷപ്പ് നൽകിയ നിർദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിഭിന്ന വിവരണങ്ങളാണ് സഭാ ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ നിന്ന്, ആംഗ്ലേയ സഭാചരിത്രത്തിൽ അനുബന്ധമായി (DD) ചേർത്തിരിക്കുന്ന ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ (1843 ഫെബ്രുവരി 13-ാം തീയതി കോട്ടയത്തു ചെയ്ത പ്രസംഗം) കാണുന്ന വ്യവസ്ഥകളും സാരാംശത്തിൽ ഒന്നു തന്നെയാണ്. അതനുസരിച്ചു നൽകിയ ആറു വ്യവസ്ഥകൾ താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു:

1. സെമിനാരിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തി, പരീക്ഷയിൽ ചേർന്ന്, സ്വഭാവത്തിനും വിജ്ഞാനത്തിനും സർട്ടിഫിക്കേറ്റ് ലഭിച്ചവർക്കു മാത്രമേ ഭാവിയിൽ മെത്രാൻപട്ടം കൊടുക്കാൻ പാടുള്ളൂ.
2. സുറിയാനിപ്പള്ളികളുടെ വകയായുള്ള സർവ്വ സ്വത്തുക്കളുടെയും കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കാനായി റസിഡന്റിന്റെ പേർക്ക് അയയ്ക്കണം.
3. പട്ടക്കാരെ മാന്യമായി സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ വരുമാനം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായണം. മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തുന്നതു മൂലം ലഭിക്കുന്ന അനിശ്ചിത വരുമാനത്തിനു പകരം സ്ഥിരമായ ഒരു ഫണ്ട് ഏർപ്പെടുത്തണം.
4. കോശസ്ഥിതി അനുവദിക്കുന്നതനുസരിച്ച് എല്ലാ സുറിയാനി ഇടവകയിലും വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കണം.

5. സി. എം. എസ്സുകാർ ചെയ്തുവരുന്നതുപോലെ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും പട്ടക്കാർ സുവിശേഷം മലയാളത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊടുക്കണം.

6. ജനങ്ങൾക്ക് സുറിയാനിഭാഷ അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, പരസ്യാരാധന മലയാളത്തിൽ നടത്തുകയും, സുറിയാനി തക്സാകളിൽ നിന്ന് അത്ര ദീർഘമല്ലാത്ത ഒരു തക്സാ മലയാളത്തിൽ രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യണം.

ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ തിരുമേനി അക്ഷോഭ്യനായി ശ്രവിച്ചതല്ലാതെ യാതൊരു അഭിപ്രായവും പറഞ്ഞില്ല. സമുദായത്തോടാലോചിച്ച് അതിന്റെ ഫലം ബിഷപ്പിനെ അറിയിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു (പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 219). അടുത്ത ദിവസം ബിഷപ്പ് കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയും പട്ടക്കാർക്കായി രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്ന് 3-ാം നിർദ്ദേശത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന ഫണ്ടിലേക്ക് ആയിരം രൂപാ സംഭാവന നൽകുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്ന് മടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി, ഈ പ്രസംഗം തർജ്ജമ ചെയ്ത് സുറിയാനി സഭയിലെ പട്ടക്കാരുടെയും ജനങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിന് റവ. ബയിലിയേയും “മെത്രാനെ കാണുന്നതിനും, സംഗതികൾ തന്റെ അഭിഷ്ടാനുസൃതം ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും” റസിഡന്റിനെയും ബിഷപ്പ് വിൽസൺ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു (ബേറ്റ്മാൻ എഴുതിയ വിത്സന്റെ ജീവചരിത്രം 299-ാം 320-ാം വശങ്ങളിലെ പ്രസ്താവനകളെ ഉദ്ധരിച്ച് “മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ” 213, 214 ഈ വശങ്ങളിൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു നോക്കുക).

സുറിയാനിസഭയിൽ ആർക്കെല്ലാം പട്ടം കൊടുക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്ന് മിഷനറിമാരിലേക്കു മാറ്റുന്നതിനു പര്യാപ്തമായതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ നിർദ്ദേശം. സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് പരീക്ഷയും പാസ്സായി സൽസ്ഥഭാവത്തിന് പ്രിൻസിപ്പലായ മിഷനറിയിൽ നിന്ന് സർട്ടിഫിക്കറ്റും സമ്പാദിക്കാത്തവർക്ക് പട്ടം കൊടുക്കുവാൻ സഭയുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷന് അധികാരമില്ലെന്നു സമ്മതിക്കുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമാണെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ലല്ലോ. സുറിയാനിസഭയിലെ പല വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും - മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷകളും കുർബാനകളും, പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷ, കന്യകമറിയാമിനോടുള്ള അപേക്ഷ മുതലായവ - വേദപുസ്തകാനുസൃതമല്ലെന്നും, അവയെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതിന് വ്യക്തവും ഖണ്ഡിതവുമായ ഒരു നില സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നും മിഷനറിമാർ നിശ്ചയിച്ചതായി ഇതിനുപരി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സുറിയാനിസഭയിലെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ അവഹേളിച്ച് സെമിനാരിയിൽ പഠി

പ്പിക്കുന്നതിനും മിഷനറിമാർ മടിച്ചില്ല. അതിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തുന്നതിനു ധൈര്യപ്പെട്ട കോനാട്ടു മല്പാനച്ചനെ, അന്നുതന്നെ വളളം കയറ്റി വടക്കോട്ട് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവല്ലോ. അങ്ങനെയിരിക്കെ മിഷനറിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിക്കാത്തവർക്ക് പട്ടത്വത്തിന് അർഹത നൽകുന്ന സാക്ഷ്യപത്രം ലഭിക്കുന്നത് അസാധ്യമാണെന്നു കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല. അവർക്കു വിധേയരായ പട്ടക്കാരെ ലഭിച്ചാൽ, കേണൽ മൺട്രോ വിവക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ, കാലക്രമേണ ആംഗ്ലേയക്രമം പള്ളികളിൽ ഏർപ്പെടുത്താമെന്നു മിഷനറിമാർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. ഏതായാലും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും സാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും നാരായ വേരിന് കോടാലി വയ്ക്കുന്ന ഈ നിർദ്ദേശത്തെ, അതിന്റെ യഥാർത്ഥ വെളിച്ചത്തിൽ തന്നെ സുറിയാനിസഭ ദർശിച്ചു എന്നുള്ളത് ചാരിതാർത്ഥ്യ ജനകമത്രെ.

സുറിയാനിപ്പള്ളികളിലെ വരവുചെലവു കണക്കുകൾ, റസിഡന്റിന്റെ ആഡിറ്റിനായി അയയ്ക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചത്, ദുർഭരണം, സാർവത്രികമാണെന്ന് പരാതിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന് ബിഷപ്പ് വിൽസൺ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഒരു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റു പോലെ കഴിഞ്ഞുവന്ന ആംഗ്ലേയസഭയുടെ മാതൃകയായിരിക്കാം ഈ നിർദ്ദേശത്തിനു പ്രചോദനം നൽകിയത്. റസിഡന്റുന്മാരും മിഷനറിമാരും തമ്മിൽ അഭിപ്രായ ഐക്യരൂപ്യം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. അതിനാൽ പള്ളികളിലെ പെരുന്നാൾ തുടങ്ങി, അവർ അനാചാരങ്ങളെന്ന് ഗണിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് പണം അനുവദിക്കാതെയിരിക്കുന്നതിന് ഇതുമൂലം അവർക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നു. സെമിനാരിയുടെ ഭരണം കൈവശമായതു പോലെ, പള്ളികളുടെയും ഭരണം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് ഈ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മിഷനറിമാർക്ക് സൗകര്യം ലഭിക്കുമായിരുന്നു.

പട്ടക്കാരുടെ ആദായമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ അനിശ്ചിതമായി പലതും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള കുർബാനയെക്കുറിച്ചു മാത്രം മൂന്നാമത്തെ നിർദ്ദേശത്തിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നതും അർത്ഥവത്താണ്. പട്ടക്കാർക്കുവേണ്ടി സ്ഥിരമായ ഒരു ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സംരംഭവും അതിലേക്കു ബിഷപ്പു തന്നെ ആയിരം രൂപ സംഭാവന നൽകിയതും, ഈ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു പ്രയോഗിച്ച പ്രലോഭനങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. മലയാള വേദപുസ്തക പ്രചരണത്തിൽ അതീവ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്ന് മിഷനറിമാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക്, നാലും അഞ്ചും നിർദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് അപ്രീതിയില്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ.

ആറാമത്തെ നിർദ്ദേശം അപകട സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. വിവിധ തക്സാകളിൽ നിന്ന്, അത്ര ദീർഘമല്ലാത്ത ഒരു മലയാളം തക്സാ

രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്നായിരുന്നു നിർദ്ദേശമെങ്കിലും, അതിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം മിഷനറിമാർ നിരാകരിച്ചിരുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ മാറ്റി ഒരു തക്സാ ഉണ്ടാക്കണമെന്നായിരുന്നു. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിനു ശേഷം മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം സുറിയാനിക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ഉണ്ടാക്കിയതും, “അര കുർബാന” എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന തുമായ തക്സാ, ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. മാവേലിക്കര പടിയോലയുടെ രണ്ടാം ഖണ്ഡികയിൽ “സുറിയാനിയപ്പള്ളികളിൽ നടന്നുവരുന്ന കുർബാന, നമസ്കാരം മുതലായ പള്ളിക്രമങ്ങളിലും ചട്ടങ്ങളിലും ചില വ്യത്യാസം വരുത്തണമെന്ന്” ബിഷപ്പ് വിൽസൺ ആവശ്യപ്പെട്ടതായി പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. 1836 ഫെബ്രുവരി 12 -നു മാവേലിക്കര യോഗത്തെക്കുറിച്ച് പരിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിന് കൂടിയ തിരുവിതാംകൂർ മിഷനറി കോൺഫ്രൻസിന്റെ മിനിട്ട്സിൽ (അനുബന്ധം X, പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 408.) തക്സാ നവീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതിയുടെ അടിപ്രായത്തോട് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു എന്ന് തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ, ഇടപ്പള്ളി രാജാവിന് എഴുതിയതായി കേട്ടു എന്ന് അബ്രഹാം മല്പാൻ ആ കോൺഫ്രൻസിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായി കാണുന്നു. സുറിയാനിസഭയും മിഷനറി സമൂഹവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം വിടർത്തുന്നതിന് ഇടയാക്കിയ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ബിഷപ്പ് വിൽസൺ 1843 ഫെബ്രുവരി 13-നു കോട്ടയത്തു വച്ച് മിഷനറിമാർക്കു നൽകിയ ഉപദേശത്തിൽ ദീർഘമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട് (പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 418). അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം താഴെ ചേർക്കുന്നു: (1) സുറിയാനിക്കാരുടെ ആചാരങ്ങളെയും ആരാധനയേയും മതപരമായ ചടങ്ങുകളെയും ബാധിച്ചിരുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അവയിൽ കലർന്നിരുന്ന മാലിന്യങ്ങളും. (2) അവരുടെ ദേവാലയങ്ങളിൽ വിഗ്രഹാരാധനാപരമായ പ്രാർത്ഥനകൾ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നതായി കണ്ടുപിടിച്ചത്. മിഷനറിമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആക്ഷേപാർഹങ്ങളെന്നു കണ്ട ഭാഗങ്ങൾ നീക്കി തക്സാ ചുരുക്കിയെഴുതണമെന്നായിരുന്നു നിർദ്ദേശത്തിന്റെ ആന്തരോദ്ദേശ്യം എന്നുള്ളത് ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതിന്, 1836 ജനുവരി 16 ന് (1011 മകരം 5-ാം തീയതി) മാവേലിക്കര പുതിയ കാവ് പള്ളിയിൽ ഒരു പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗം കൂടുന്നതിന് മെത്രാപ്പോലീത്താ കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. അധീശ ശക്തിയുടെ പ്രതിനിധിയായ റസിഡന്റിന്റെ അറിവോടും ആനുകൂല്യത്തോടും കൂടിയാണ് ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടതെന്നുള്ളത് പരസ്യമായിരുന്നു. അവ ബിഷപ്പ് അവതരിപ്പിച്ചതുതന്നെ, അസി. റസിഡന്റിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലായിരുന്നല്ലോ. പള്ളികളുടെ കണക്കുകൾ റസിഡന്റിന്റെ പരിശോധനയ്ക്ക്

അയയ്ക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവും സമ്മതവും കൂടാതെ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളത് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. റസിഡന്റിന്റെ അഭിഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു മഹാരാജാവു പോലും ധൈര്യപ്പെടാതിരുന്ന അക്കാലത്ത് ആ രാജാധിരാജ പ്രതിനിധിയുടെ പിന്തുണയോടു കൂടി, ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ ആംഗ്ലേയ ബിഷപ്പ് നൽകിയ നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങളെ ആർ എതിർക്കും? അപ്രതീക്ഷിതവും അപ്രതിരോധ്യവുമായ ഒരു അത്യാപത്ത് സഭാനഭോതലത്തിൽ ചിരകുവിരിച്ച് പറക്കുന്നതായി കണ്ട് ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾ പരിഭ്രമം പുണ്ടു. അന്തഃക്കരണം കൊണ്ട് അനുകൂലിക്കാനോ, കാര്യം കൊണ്ട് പിന്തിരിയുവാനോ വയ്യാത്ത ഒരു ഏടാകൂടത്തിലാണ് തങ്ങൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് ചിന്താശക്തന്മാർക്ക് മനസ്സിലായി. ഒരു വശത്ത് പാവപ്പെട്ട സുറിയാനി സമുദായവും നിസ്സഹായനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായും അവരുടെ സത്യവിശ്വാസ സംഹിതയും, മറുവശത്ത് പരിഷ്കൃതമായ സർവ്വ നയതന്ത്രകൗശലങ്ങളും അഭ്യൂഹിച്ചിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകാരും അവരുടെ സർവ്വ പിൻബലവും കഠിന നിർബന്ധങ്ങളും. അന്ന് ദിവാനായിരുന്ന സുബ്ബറാവുവിന് ഈ തക്സാ പരിഷ്കരണം ന്യായയുക്തമാണെന്നു ബോധ്യമാകുന്നതിന് പ്രേരകമായത് ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്ര പാണ്ഡിത്യമല്ല പ്രത്യുത റസിഡന്റിന്റെ സ്വാധീനബലമാണ് എന്നുള്ളത് നിസ്സംശയമല്ലേ. യോഗത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ദിവാൻ മാവേലിക്കര എത്തി, മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്വാധീനം ചെയ്യുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടപ്പള്ളി രാജാവ് തുടങ്ങി ഇടപ്രഭുക്കന്മാർക്കും നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ ന്യായയുക്തതയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതി. കുടിയന്മാർക്ക് വസ്തുവിൽ സ്ഥിരാവകാശമില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്ത് ജന്മികളുടെ കാര്യത്തിന് അവർ എത്രമാത്രം വിധേയരായിരുന്നു എന്നുള്ളത് ചിന്തനീയമാണല്ലോ. ബിഷപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത യോഗം പ്രദർശിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതനാകണമെന്നു കൂടി ദിവാൻ കരുതിയിരുന്നു. 1836 ഫെബ്രുവരി 12 ന് കുടിയ തിരുവിതാംകൂർ മിഷനറി കോൺഫ്രൻസിന്റെ മിനിട്സിൽ അബ്രഹാം മല്പാൻ താഴെക്കാണുംവിധം ആ യോഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായി കാണുന്നു. “തക്സാ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതി തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളോട് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു എന്നും യോഗത്തിനു മുമ്പ് തന്നെ സന്ദർശിച്ച ചില കത്തന്മാരോട് നവീകരണത്തിനു നല്ല സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ താൻ യോഗത്തിൽ വരികയുള്ളൂ എന്നു മെത്രാനോട് പറയണമെന്ന് പറഞ്ഞു വെന്നും, എന്നാൽ യോഗം കഴിയുന്നതുവരെ അവർ മടങ്ങിവന്നില്ലെന്നും, ഈ സംഗതി തന്നെ മറ്റു ചിലരെക്കൊണ്ട് മെത്രാനോട് പറയിച്ചതിൽ യാതൊന്നും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു മെത്രാൻ

മറുപടി പറഞ്ഞു എന്നും തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ, ഇടപ്പള്ളി രാജാവിനു എഴുതിയതായും റിപ്പോർട്ടുണ്ട്” (പി. ചെറിയാൻ, p. 408).

അധീശ ശക്തിയുടെയും തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിന്റെയും നില അങ്ങിനെ സംശയാതീതമാവണമെന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ഫലങ്ങൾ, മെത്രാപ്പോലീത്താ വിഭാവനം ചെയ്തു. കേണൽ മൺട്രോയുടെ കാര്യസ്ഥനായിരുന്ന നീമിത്തം സർക്കാർ സർവ്വീസിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് ഭാഗ്യമുണ്ടായ നസ്രാണി ജഡ്ജിമാരുടെയും മറ്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും അപകടനില ദർശിക്കുവാൻ ചിന്താശക്തിയുള്ളവർക്ക് പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ നിരാകരണം ഉള്ളവർക്കു പ്രയാസങ്ങളും സ്വീകരണം മൂലം ലഭിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളും ആ പുരോഹിതവര്യന്റെ മാലിന്യമറ്റ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു. ചിന്താശതങ്ങളാൽ തരളിതഹൃദയനായ തിരുമേനി, സർവ്വവും സർവ്വേശ്വരനിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ഏതു യാതനയും സഹിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധനായി.

യോഗത്തിനു രണ്ടാഴ്ച മുമ്പു തന്നെ തിരുമേനി മാവേലിക്കര എത്തി. പുതിയകാവു പള്ളിയുടെ കിഴക്കുവശത്ത് പബ്ലിക് റോഡിനു പടിഞ്ഞാറുവശത്തായി കിടക്കുന്ന പുരയിടത്തിലാണ് യോഗം കൂടുന്നതിനുള്ള പന്തൽ തയ്യാർ ചെയ്തിരുന്നത്. ഈ മഹായോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി, തൊഴിയൂർ നിന്ന് മാർ കുറിലോസ് മെത്രാനും, തെക്കും വടക്കുമുള്ള പള്ളികളിലെ പ്രതിപുരുഷന്മാരും യഥാസമയം വന്നു ചേർന്നു. മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്നു അന്ന് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചത്. കുർബ്ബാനമദ്ധ്യേ, യോഗോദ്ദേശ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ച് ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു പ്രസംഗം അദ്ദേഹം ചെയ്തു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ യോഗം ആരംഭിച്ചു. യോഗത്തിൽ രണ്ടു മിഷനറിമാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ബിഷപ്പ് വിൽസന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, മാർ കുറിലോസ് മെത്രാൻ വിശദീകരിക്കുകയും യോഗം അവയെ നിരാകരിച്ച് ഒരു പടിയോല എഴുതി പ്രതിനിധികൾ അതിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

പടിയോല

“ബാവായും പുത്രനും റൂഹാദക്കുദിശായുമായ പട്ടാങ്ങപ്പെട്ട ഒരുവൻ തമ്പുരാന്റെ തിരുനാമത്താലെ പള്ളികൾ ഒക്കെയുടെ മാതാവായ അന്ത്യോഖ്യായുടെ പത്രോസിനടുത്ത് സിംഹാസനത്തിൽ മുഷ്കരപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബാവാന്മാരുടെ ബാവായും തലവരുടെ തലവനുമായ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കൈവാഴ്ച കീഴ് മലൈകര

യാക്കോബായ സുറിയാനിപ്പള്ളി ഇടവകയുടെ മാർ ദിവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും അനന്തരവൻ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും തങ്ങളുടെ വിചാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട അങ്കമാലി മുതലായ പള്ളികളുടെ വികാരിമാരും പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും കൂടി മശിഹാകാല 1836 ൽ ചെന്ന് കൊല്ലം 1011-മാണ്ട് മകരമാസം 5-ന് തമ്പുരാനെപെറ്റ കന്യാസ്ത്രീ അമ്മയുടെ നാമത്തിലുള്ള മാവേലിക്കരപള്ളിയിൽ വച്ച് നിശ്ചയിച്ച് എഴുതിവെച്ചു പടിയോല.

കൽക്കത്തായിൽ ഏറ്റവും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ലാർഡ് ബിഷോപ്പ് ദാനിയൽ സായ്പവർകൾ കഴിഞ്ഞ വ്യക്തികമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു വന്നു മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായിട്ടു കണ്ടശേഷം നമ്മുടെ സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ നടന്നുവരുന്ന കുർബാന, നമസ്കാരം മുതലായ പള്ളിക്രമങ്ങളിലും ചട്ടങ്ങളിലും ചില വ്യത്യാസം വരുത്തി നടത്തണമെന്നും, പറഞ്ഞാറെ എല്ലാ പള്ളിക്കാരുമായിട്ട് വിചാരിച്ചു നിശ്ചയിച്ചു ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതിക്ക്.

യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നാം അന്ത്യോഖ്യായുടെ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ വാഴ്ച കീഴ്പ്പെട്ടവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൽപ്പനയാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട മേല്പട്ടക്കാരാൽ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പള്ളിക്രമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും നടന്നുവരുന്നതും ആകയാൽ ആയതിനു യാതൊരു വ്യത്യാസമെങ്കിലും വരുത്തി നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ നടക്കയും അവരവരുടെ പാത്രീയർക്കീസന്മാരുടെ അനുവാദം കൂടാതെ ഒരു മതക്കാരുടെ പള്ളിയിൽ മറ്റൊരു മതക്കാരും അറുവിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്ത ഒരു തർക്കം അധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ ആയതിൻവണ്ണം നടത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മുടെ പള്ളികൾ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ കൽപ്പനയാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മേല്പട്ടക്കാരുടെ സഹായത്താലും അതത് ഇടവകയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ മനസ്സാലും പണിയിക്കപ്പെട്ട അവരുടെ വസ്തുക്കളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ആണ്ടുതോറും കാണിക്ക, വഴിപാട് മുതലായിട്ടുണ്ടാകുന്ന നടവരവുകൾ അന്ത്യോഖ്യായിലുള്ള പള്ളികളിലും ഇവിടെയും മറ്റു ദിക്കുകളിലും ഉള്ള അന്യമതക്കാരുടെ പള്ളികളിലും നടന്നുവരുന്നപ്രകാരം നമ്മുടെ പള്ളികളിലെ കണക്ക് നമ്മുടെ മേൽപട്ടക്കാരെ കേൾപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ശട്ടം കെട്ടി നടന്നുവരുന്നതിൻവണ്ണം അല്ലാതെ വ്യത്യാസമായിട്ടു നടക്കുന്നതിനും നടത്തുന്നതിനും നമുക്ക് അധികാരവും സമ്മതവും ഇല്ല.”

കൊല്ലം 983-മാണ്ട് കാലം ചെയ്ത വലു മാർ ദിവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് ബഹുമാനപ്പെട്ട കർണ്ണൽ മെക്കാളി സായ്പവർകൾ മുവായിരം പുവരാഹൻ കടം വാങ്ങി കടമുറി എഴുതിയതും കൊടുത്ത പലിശ പറ്റി വന്ന വകയിൽ മുടങ്ങിക്കിടന്ന വട്ടിപ്പണം 992-

മാണ്ട് കാലം ചെയ്ത മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ട കർണ്ണൽ മൺട്രോ സായ്പവർകളെ ബോധിപ്പിച്ചു വാങ്ങിച്ചു കോട്ടയത്തു സെമിനാരി പണിയിച്ച മുൻ അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്നും വന്നിരുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരെക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വസ്തുക്കളും പാലമറ്റത്തറവാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ മേൽപ്പട്ടക്കാരുടെ വസ്തുവകകളും സെമിനാരിയിൽ വരുത്തി ആ വകയിലും ഏതാനും ദ്രവ്യങ്ങളും സുറിയാനി പൈതങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ധർമ്മായിട്ട് തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കല്പിച്ചുതന്ന രൂപായും കാണം ഇട്ട് പഠിച്ചുവരുന്ന പൈതങ്ങളുടെ ചിലവു കഴിക്കയും അവരുടെ ധാരാളമായ കൃപ കൊണ്ടുതന്നെ കോട്ടയത്തു വന്നിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മിശിയോനരി സായ്പന്മാരവർകൾ ഈ സെമിനാരിയിൽ വന്ന ഇംക്ലൈഷ മുതലായ ഭാഷകൾ പഠിപ്പിച്ച് കൃപയുള്ള പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ നമ്മുടെ പൈതങ്ങളെ രക്ഷിക്കയും സകല ജാതിക്കാർക്കും ഉപകാരത്തിനായിട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കയും നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ നടന്നുവരുന്ന സുറിയാനി മര്യാദപോലെ നടക്കുന്നതിനു സായ്പന്മാരവർകൾ വേണ്ടുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്യുകയും ആണ്ടുതോറും വരുവാനുള്ള വട്ടിപ്പണം മെത്രാപ്പോലീത്താ പറ്റുചീട്ട് എഴുതിക്കൊടുത്ത് വാങ്ങിച്ച് സെമിനാരിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വിചാരിക്കയും ജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരവും മേൽപട്ടക്കാരുടെ കർത്തവ്യപ്രകാരവും പട്ടംകൊടുക്കയും ചെയ്തുവരുമ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ബോധിപ്പിക്കാതെ സെമിനാരിപെട്ട കാര്യങ്ങൾ നടത്തുകയും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പറ്റു ചിട്ടി പ്രകാരം വാങ്ങിക്കുന്ന വട്ടിപ്പണം സായിപ്പന്മാരു തന്നെ ചിലവിടുകയും പഠിച്ചു പാർത്തിരുന്ന ശെമ്മാശന്മാരെ സെമിനാരിയിൽ നിന്നും പിരിച്ച് അയയ്ക്കയും നമ്മുടെ വക മര്യാദയ്ക്ക് വിരോധമായിട്ട് വിചാരിക്കയും തമ്മിൽ ഛിദ്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കയും ചെയ്തുവരുന്ന ഏറ്റവും സങ്കടകരവും ബുദ്ധിമുട്ടുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ എന്നേക്കും ഭാഗം നിറയപ്പെട്ടവളും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളും ആവലാധി ഒക്കെയിൽ നിന്നും തണുപ്പിക്കുന്നവരുമായ തമ്പുരാനെ പെറ്റ അമ്മയുടെ നമസ്കാരത്തിലും ശുദ്ധമാകപ്പെട്ടവരുടെ നമസ്കാരങ്ങളാലെയും നാം രക്ഷപ്പെടേണ്ടതിനു സ്തുതി ചൊവ്വുകപ്പെട്ട യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ പഠിത്തത്തിലും ക്രമവിശ്വാസത്തിലും അല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പഠിത്തവും ക്രമവിശ്വാസവും നമ്മൾ അനുസരിച്ചു കൊള്ളുന്നില്ല. ഇവമേൽ ബാവായും പുത്രനും റൂഹാദക്കുദിശായും സാക്ഷി ആമ്മീൻ."

യാക്കോബായസഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള പള്ളിക്രമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും മാറ്റുന്നതിന് സമ്മതമില്ലെന്നും, പള്ളികളിൽ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ അനുസരിക്കാൻ പ്രസംഗിക്കുന്നത് അനുവദനീയമല്ലെന്നും, പള്ളികളിലെ കണക്ക് കേൾക്കുന്നതിന് മേല്പട്ട

ക്കാർക്കു മാത്രമേ അവകാശമുള്ളൂ എന്നും മൂന്നാം ഖണ്ഡികയിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

നാലാം ഖണ്ഡികയിൽ ആദ്യ മിഷനറിമാരുടെ സേവനത്തെ കൃതജ്ഞതാപുരസ്കാരം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനുശേഷം, അന്നത്തെ മിഷനറിമാർ അവലംബിച്ചിരുന്ന അപനയങ്ങളെ സങ്കടത്തോടെ വിവരിക്കുകയും, സ്തുതിചൊവ്വകപ്പെട്ട യാക്കോബായ വിശ്വാസമല്ലാതെ മറ്റ് യാതൊരു വിശ്വാസവും സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ ഭാഗത്ത് വി. കന്യകമറിയാമിന്റെയും പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും അപേക്ഷകളെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും അർത്ഥവത്താണ്.

മാവേലിക്കരയോഗം സുറിയാനിസഭയുടെ സമ്പൂർണ്ണ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സമ്മേളനമായിരുന്നു എന്നുള്ളത് മിഷനറിമാർ പോലും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുതയാണ്. ആ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നവരിൽ പഴഞ്ഞിക്കാരൻ കുര്യത് ഉപദേശി മാത്രമായിരുന്നു, യോഗതീരുമാനത്തിനെതിരായി സംസാരിച്ചത്. യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുകയും നിശ്ചയങ്ങൾക്കെതിരായി ചെറുവിരൽ പോലും ഉയർത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം യോഗത്തിന്റെ സാധുത്വത്തെ നിഷേധിക്കുകയും യോഗനടപടികളെ ആക്ഷേപിക്കുകയും തീരുമാനങ്ങൾക്കെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത ചില പുരോഹിത പ്രമാണികളേക്കാൾ, മാനുവവും ധീരവുമായ ഒരു നിലയാണ് കുര്യത് അവലംബിച്ചത് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കുന്നംകുളം പട്ടണത്തിൽ ഒരു സുവിശേഷാലയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ പണം കുര്യതിന് കൊടുക്കാമെന്ന് കൊച്ചി ദിവാൻ ഏറ്റിരുന്ന കാലത്താണ്, കുര്യതിനെ ആരോ കുത്തിക്കൊന്നത് (മലങ്കരസഭയിലെ മാത്യുസഭ, ജോർജ്ജ് കാക്കനാടൻ, പേജ് 121). നവീകരണാനുകൂലികൾക്ക് ഗവൺമെന്റ് സഹായം ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ഇതു തെളിവാണ്. യോഗനിശ്ചയങ്ങൾ ഉടൻതന്നെ റസിഡണ്ടിന്റെ പേർക്ക് എഴുതി അയച്ചു. ലൗകിക ദൃഷ്ട്യം, തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ശോകമയമായ അദ്ധ്യായം അങ്ങിനെ ആരംഭിച്ചു.

സുനഹദോസിനു ശേഷം

അങ്ങിനെ, മിഷനറിമാരുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ അഭിപ്രായം വ്യവസ്ഥാപിതരീതിയിൽ, അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1836 ഫെബ്രുവരി 12 ന് ചൊവ്വാഴ്ച കൂടിയ തിരുവിതാംകൂർ മിഷനറി കോൺഫറൻസിൽ (ബെയിലി, ബേക്കർ, ടക്കർ, പീറ്റ്, വുഡ്കോക്ക് എന്നിവർ ഈ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു) അബ്രഹാം മല്പാന്റെ വിശദീകരണം കേട്ടതിനുശേഷം മാവേലിക്കരയോഗം സഭയുടെ പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ഒരു യോഗമാണെന്നും, അവിടെ അംഗീകരിച്ച പടിയോല സഭയുടെ തീരുമാനമാണെന്നുമുള്ള മിഷനറിമാരുടെ അഭിപ്രായം മല്പാനെ അറിയിച്ചതായി ആ യോഗത്തിന്റെ മിനിട്ട്സിൽ കാണുന്നു.¹ എന്നാൽ സുറിയാനിസഭയെ അവരുടെ ഇംഗിതാനുസരണം ശുദ്ധീകരിച്ചു അടങ്ങു എന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിരുന്ന മിഷനറിമാർ സഭയുടെ ഏകകണ്ഠമായ തീരുമാനത്തെ മാനിക്കുന്നതിന് ഒരു വെട്ടില്ല. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ കഴിയുന്നത്ര പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു തന്നെ അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

മല്ലപ്പള്ളി ഇടവകയിൽപ്പെട്ട കുറെ സുറിയാനിക്കാർ, അവരുടെ വികാരിയോടു പിണങ്ങി ഒരു എതിരുപള്ളി സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് മെത്രാനോട് അനുവാദം ചോദിച്ചു. മെത്രാൻ അനുവാദം നൽകിയില്ല.² മാവേലിക്കരയോഗം കഴിഞ്ഞ് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം ഇവർ മിഷനറിമാരെ സമീപിച്ചു. അത് അബ്രഹാം മല്പാന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു.³ മിഷനറിമാർ പള്ളി പണിയുന്നതിന് ഇടപ്പള്ളി രാജാവിൽ നിന്ന് അനുവാദം വാങ്ങുകയും, 1836 മാർച്ച് 9-ന് അന്ന് കോട്ടയത്തുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ മിഷനറിമാരും മല്ലപ്പള്ളിയിൽ ചെന്ന് പള്ളിക്ക് കല്ലിടുകയും ചെയ്തു.⁴

പീറ്റ് സായ്പ് പള്ളി പണിയിച്ച്, മിഷൻ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു പട്ടക്കാരനെ അവിടെ ആക്കിക്കൊടുത്തു.⁵ സുറിയാനിസഭയിൽ നിന്ന് മുടക്കിയിരുന്ന ഒരു പട്ടക്കാരനെയാണ് മിഷനറിമാർ നിയമിച്ചതെന്ന് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പറയുന്നു.⁶ സുറിയാനിസഭയിലെ തക്സായിൽ ആക്ഷേപാർഹങ്ങളെന്ന് മിഷനറിമാർ കരുതിയ ഭാഗങ്ങൾ മാറ്റി കുർബാന ചൊല്ലുന്നതിന് ഈ പട്ടക്കാരന് അവർ നിർദ്ദേശം നല്കി.⁷

സുറിയാനിക്രമപ്രകാരമുള്ള ആരാധനകൾ കോളജ് ചാപ്പലിൽ നടത്തുന്നതിന് അനുവദിക്കരുതെന്ന് മിഷനറിമാർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ

തൽക്കാലം അത് നിരോധിക്കരുതെന്ന് മദ്രാസിലെ സി. എം. എസ്. കമ്മിറ്റി ഉപദേശിക്കുകയും, അന്ന് ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന വിവിധ തക്സാ കളിൽ നിന്ന് സുറിയാനിക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ഒരു തക്സാ മലയാളത്തിൽ തയ്യാറാക്കുന്നതിന് കോട്ടയത്തെ മിഷനറിമാരോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.⁸ ഇപ്രകാരം തയ്യാറാക്കപ്പെടുന്ന തക്സായുടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം അംഗീകാരത്തിനായി മദ്രാസ് കമ്മിറ്റിക്ക് ഒട്ടും താമസം കൂടാതെ സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് 1836 മാർച്ച് 22-നു കൂടിയ മിഷനറി കോൺഫറൻസിൽ നിശ്ചയിച്ചു.⁹ തക്സാ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു മിഷനറിമാർ നിയോഗിച്ച നാലു കത്തനാരന്മാർ, അബ്രഹാം മൽപാനും, എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ് കത്തനാരും, കൈതയിൽ ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരും, അടങ്ങുപ്പുറത്ത് യൗസേപ്പു കത്തനാരും ആയിരുന്നു. അബ്രഹാം മൽപാനും, മർക്കോസു കത്തനാരും ഭിന്നതയ്ക്കു മുമ്പും പിമ്പും സെമിനാരിയിൽ മൽപാനാരായിരുന്നു. തക്സാ പരിക്ഷ്കരിക്കുന്നതിന് നാലു കത്തനാരന്മാരെ മിഷനറിമാർ ശമ്പളം കൊടുത്തു നിയമിച്ചു എന്നാണ് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പറയുന്നത്.¹⁰ ഏതായാലും മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണ് അവർ അതിന് ഒരുവെട്ടത് എന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ആംഗ്ലിക്കൻ ചരിത്രകാരനായ പി. ചെറിയാൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക: “ഈ എഴുത്ത് (പുതിയ തക്സാ ഉണ്ടാക്കണമെന്നുള്ളത്) 1836 മാർച്ച് 14-നാണ് അയച്ചത്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടോ, മറ്റു കാരണവശാലോ മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ഏതാനും കത്തനാരന്മാർ കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റി വിഭാവനം ചെയ്ത രീതിയിൽ ഒരു തക്സാ തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മദ്രാസ് സെക്രട്ടറിയുടെ മറുപടി കിട്ടി അനേക മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ് ഈ നവീകരിച്ച തക്സാ പൂർത്തിയായത്.”¹¹ നവീകരിച്ച തക്സാ ഉപയോഗിച്ച് സെമിനാരി ചാപ്പലിൽ അബ്രഹാം മൽപാൻ കുർബാന അർപ്പിച്ചു വന്നു.¹² മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷകളും കന്യകമറിയാമിനോടും പരിശുദ്ധന്മാരോടുമുള്ള അപേക്ഷകളും ഉപേക്ഷിക്കുകയും വസ്തുഭേദത്തോട് ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ അടുത്തുവരുന്ന ഉപദേശത്തെ തിരസ്കരിക്കുകയുമായിരുന്നു ഈ നവീകരണത്തിൽ പ്രധാനമായി ചെയ്തതെന്ന് പി. ചെറിയാൻ പറയുന്നുണ്ട്.¹³

സുറിയാനിക്കാരുടെ സെമിനാരിയിൽ, അവരുടെ സുന്നഹദോസിനാൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിനെതിരായ ഉപദേശങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ പുരാതനമായ തക്സാ അനധികൃതമായി രൂപഭേദപ്പെടുത്തി അതനുസരിച്ച് സെമിനാരിയിലെ മൽപാനെക്കൊണ്ട് സെമിനാരി ചാപ്പലിൽ കുർബാന ചൊല്ലിക്കയും ഇടവകകളിൽ അധികൃതരോടു മത്സരിച്ചവർക്ക് പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു

മാത്രം മിഷനറിമാർ സംതൃപ്തരായില്ല. തിരുവിതാംകൂർ രാജസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു വിശ്വസ്ത പ്രജാവിഭാഗമായിരുന്ന സുറിയാനിക്കാരുടെ ഉന്നമനാർത്ഥം ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് അവരുടെ സെമിനാരിക്ക് നൽകിയിരുന്ന സ്വത്തുക്കളും മറ്റും സ്വായത്തമാക്കുന്നതിനുള്ള യത്നവും അവർ ആരംഭിച്ചു. അതിന്റെ പ്രാരംഭനടപടിയായി സെമിനാരിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന മിഷനറിയുടെയും, പൊതുപ്പട്ടിൽ ഇരുന്ന സാധനങ്ങളും ആധാരങ്ങളും, പീറ്റ് സായ്പ് പൂട്ട് പൊളിപ്പിച്ച് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. ഈ സംഭവത്തെ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “മെത്രാനും മിഷനറിമാരും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത 1836-മാണ്ടത്തെ സുറിയാനി ഊശാന ഞായറാഴ്ച ദിവസം മുർദ്ധന്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് അരമൈൽ ദൂരമുള്ള തന്റെ ഭദ്രാസനപ്പള്ളിയിൽ ദിവ്യശുശ്രൂഷ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, സുറിയാനിക്കാർ ശാബതു ലംഘിക്കുന്നവരാണെന്ന് ദുഷിക്കുക പതിവാക്കിവെച്ചിരുന്ന റവറണ്ട് ജോസഫ് പീറ്റ് സായ്പ് ശാബതാചാരത്തിന്റെ ഒരു മാതൃക കാണിക്കുവാൻ എന്നു തോന്നുമാറ്, ഒരു കൊല്ലനേയും കൊണ്ട് സെമിനാരിയിൽ കയറി അതേ വരെ മെത്രാന്റെയും, മിഷനറിമാരുടെയും പൊതുപ്പട്ടിലിരുന്ന ബെസ്ഗാസാ മുറി തല്ലിത്തുറന്ന്, അതിലുണ്ടായിരുന്ന ആധാരങ്ങൾ, റിക്കാർഡുകൾ മുതലായ വിലയുള്ള സകല സാധനങ്ങളും അയാളുടെ വസതിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.”¹⁴

1838 ഏപ്രിൽ 24 ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ റസിഡന്റിനയച്ച ഒരു എഴുത്തിൽ, തന്റെ പൂർവ്വികരുടെ വക സാധനങ്ങളും, സെമിനാരി സ്വത്തുക്കളുടെ ആധാരങ്ങളും, പുരാതനരേഖകളും, ചെപ്പേടുകളും സെമിനാരിയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറി തല്ലിത്തുറന്ന് പീറ്റ് സായ്പ് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയെന്ന്, റസിഡന്റിന്റെ അടുക്കൽ കത്തു മൂലവും നേരിട്ടും പരാതി പറഞ്ഞിട്ട് യാതൊരു പരിഹാരവും കിട്ടിയില്ലെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു.¹⁵ ഈ സംഭവം നടന്നത് 1834-ൽ ആണെന്ന് ഇട്ടുപ്പു റൈറ്റരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ആധാരമാക്കി പി. ചെറിയാൻ പറയുന്നു. ഭിന്നതയ്ക്കു മുമ്പാണ് ഇതു നടന്നതെന്ന് അബ്രഹാം മല്പാന്റെ ജീവചരിത്രകർത്താവായ റവ. എം. സി. ജോർജ്ജ് കശീശ്ശായും പറയുന്നുണ്ട്.¹⁶ ബിഷപ്പ് വിസന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ “മെത്രാപ്പോലീത്തായും മല്പാന്മാരും ഏതാനും കത്തനാരന്മാരും ജനങ്ങളും കൂടി വേണ്ടവണ്ണം ആലോചിച്ചു സ്വീകരിച്ചു എന്നും” മാവേലിക്കര യോഗം 1835-ൽ ആയിരുന്നു എന്നും പറയുന്ന ഈ ചരിത്രകാരന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് വലിയ വില കല്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.¹⁷ 1836-മാണ്ടത്തെ ഊശാന ദിവസം പഴയസെമിനാരിയിലുണ്ടായിരുന്ന വൈദിക ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റു

പല റിക്കാർഡുകളും പീറ്റ് സായ്പ് എടുത്തുകൊണ്ട് കൊല്ലത്തേക്ക് പോയി എന്നാണ് “മലങ്കരയിലെ മാതൃസഭയിൽ” ജോർജ്ജ് കാക്കനാടൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.¹⁸ ആംഗ്ലേയ സഭാചരിത്രകാരനായ വി. റ്റി. ഡേവിഡ് പറയുന്നതു നോക്കുക: “ഇങ്ങനെ സുറിയാനിക്കാരുമായി യോജിച്ച് പ്രവൃത്തി സാധിപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന് നിർണ്ണയമായപ്പോൾ പഴയസെമിനാരി അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന പീറ്റ് സായ്പ് തന്റെ കൈവശത്തിലായിരുന്ന സി. എം. സമൂഹം വക പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവ തന്റെ സ്വന്തം ബംഗ്ലാവിൽ കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി.”¹⁹ 1834-ൽ ഈ സംഭവം നടന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നത് തികച്ചും അയുക്തികമാണ്. രണ്ടു വർഷത്തേക്ക് മിഷനറിമാരുടെ രേഖാമൂലമായ സമ്മതം കൂടാതെ ആർക്കും പട്ടംകൊടുക്കയില്ലെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ സമ്മതിച്ചത് 1835 ജനുവരിയിലായിരുന്നു. സെമിനാരി സ്വത്തുക്കളുടെയും മറ്റു പൊതു സ്വത്തുക്കളുടെയും കൂട്ടുടസ്സിനായി സീനിയർ മിഷനറിയെക്കൂടാതെ, മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറി കൂടി ഇരിക്കുന്നതിന് തിരുമേനി സമ്മതിച്ചത് 1835 മാർച്ചിലായിരുന്നു. 1834-ൽ ആധാരങ്ങളും മറ്റും പീറ്റ് സായ്പ് അപഹരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, മെത്രാപ്പോലീത്താ ട്രസ്റ്റുമുതലിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇപ്രകാരമൊരു വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് സമ്മതിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. സെമിനാരിയിൽ മിഷനറിമാർ അനുവർത്തിച്ചുവന്ന തോന്നുസങ്ങളെ മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. 1834-ൽ ഈ അപഹരണം നടന്നിരുന്നു എങ്കിൽ, അതേക്കുറിച്ച് മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ തീർച്ചയായും പരാമർശിക്കുമായിരുന്നു.

അടുത്ത ശ്രമം മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്യിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. 1836 സെപ്തംബറിൽ (1012 ചിങ്ങം 21-ാം തീയതി) അബ്രഹാം മല്പാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പതിനൊന്ന് കത്തനാരന്മാർ, റസിഡന്റ് ഫ്രെസറിന്റെ മുമ്പാകെ, മെത്രാനെ മാറ്റിക്കിട്ടുന്നതിന് ഒരപേക്ഷ ബോധിപ്പിച്ചു. അബ്രഹാം മല്പാൻ, കൈതയിൽ ഗീവറുഗീസ് കത്തനാർ, അടങ്ങപ്പുറത്തു യൗസേഫ് കത്തനാർ, എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ് കത്തനാർ, വഞ്ചിത്തറ ഗീവർഗീസ് കത്തനാർ, കരിങ്ങാട്ടിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ, പ്രവത്തു തൊമ്മൻ കത്തനാർ, കാഞ്ഞിരത്തുംമൂട്ടിൽ യാക്കോബ് കത്തനാർ, തേവലക്കര മാത്തുണ്ണി കത്തനാർ, മരത്തുംമൂട്ടിൽ തോമാ കത്തനാർ, കല്ലിശ്ശേരിൽ ഉണ്ണിട്ടൻ കത്തനാർ എന്നിവരാണ് ഹർജിയിൽ ഒപ്പിട്ടിരുന്നത്. സെമിനാരി സ്ഥാപനത്തെ വിവരിച്ചതിനുശേഷം, ചേപ്പാട്ട് മാർ ദിവനാസ്യോസിന്റെ ഭരണ വൈകല്യങ്ങളെ ഹർജിയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു: “അതിന്മണ്ണം എല്ലാവരും അതനുസരിച്ച് പുസ്തകമുറ പോലെ ചില കാര്യങ്ങൾ നട

ത്തിയും ശേഷം നടത്തുവാനുള്ളതും നടത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുവോൾ ആ മെത്രാനും കഴിഞ്ഞുപോയതിനാൽ, ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാരെ മെത്രാനായിട്ടാക്കി വേദപുസ്തകമുറ പോലെ കാനോൻ മര്യാദപ്രകാരം നടന്നും നടത്തിയും കൊള്ളാമെന്ന് കടലാസ് എഴുതി കയ്യൊപ്പിച്ച് പീലക്സിനോസ് മെത്രാൻ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് പള്ളികൾ വിചാരിക്കുന്നതിന് ഏൽപ്പിച്ചാറെ പുസ്തകമുറ പോലെ നടത്തണമെന്ന് ജാഗ്രത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പീലക്സിനോസ് മെത്രാൻ കഴിയുന്ന നാൾ വരെയ്ക്കും അഴിമതികൾക്ക് അടക്കമായി പാർത്തിരുന്നതും പിന്നത്തേതിൽ വിളംബരം പരസ്യം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം സുറിയാനിക്കാർ തങ്ങളുടെ ആജ്ഞയിൽ ഉൾപ്പെടുകയും വേറിട്ട് മെത്രാന്മാരില്ലായ്കയാൽ മനസ്സിൻപ്രകാരമൊക്കെയും നടത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് ഉറച്ച് സ്വന്ത പ്രകൃതികളെ പ്രകാശിപ്പിച്ച് സെമിനാരി ഉണ്ടായ നാൾ മുതൽ നടന്നുവന്ന മുറപോലെ സെമിനാരിയിൽ പാർത്ത് മാർഗ്ഗ കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു നടത്താതെയും സുറിയാനിക്കാർക്ക് ഉപകാരത്തിനായിട്ട് വന്നു പാർത്ത് സെമിനാരിയിൽ പഠിത്തം മുതലായതു നടത്തി സഹായിച്ചുവരുന്ന മിഷനറി സായ്പന്മാരോട് യോഗ്യത കൂടാതെയും ദ്രവ്യലാഭത്തിങ്കൽ ആഗ്രഹിച്ച് പള്ളിതോറും ചെന്നിരുന്ന് വേദപുസ്തകത്തിനും കാനോനും വിരോധമായിട്ട് പല പ്രകാരത്തിലും ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ഓരോരോ സാദ്ധ്യം പ്രമാണിച്ച് പള്ളികളിൽ തർക്കവും വഴക്കും ഉണ്ടാക്കി അതിനാലും സർക്കാരിൽ കേട്ടു തീരുവാനുള്ള കാര്യങ്ങളിലും തങ്ങൾക്ക് അധികാരമുള്ളതുപോലെ തുടങ്ങി അതിനാലും ദ്രവ്യലാഭം വരുത്തുകയും മറ്റും സ്ഥാനത്തിന് യോഗ്യമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾ പലതും ചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ ദൈവകാര്യങ്ങൾ പള്ളികളിൽ നടത്തുന്നതിന് ഒട്ടും തന്നെ ഉത്സാഹമില്ലാതെ അഴിമതിയായി തീർന്നിരിക്കുകൊണ്ട് പല പ്രാവശ്യവും ഞങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ചാറെ, മുറപ്രകാരം അന്യസരിച്ചു നടത്താതെ പിന്നെയും പുതിയകാവു പള്ളിയിൽ ചെന്നിരുന്ന് പള്ളിക്കാരെ അവിടെ വരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം മുമ്പിൽ അത്താനാസോസ് ക്രിത്രീമങ്ങൾ തുടങ്ങിയ കാരണത്താൽ വിസ്താരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു ഹജൂർ കോർട്ടിൽ നിന്നും പിഴ നിശ്ചയിച്ചു തീർപ്പായിരുന്ന എടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാരു മുതലായവരിലും വേറിട്ടും ഏതാനും കത്തങ്ങളേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് ഒരു എഴുത്ത് എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെ വിവരം ഇന്നതെന്ന് അറിയപ്പെടാതെ പള്ളിക്കാരിൽ ഏതാനും പേരെ മെത്രാന്റെ മുമ്പാകെ വിളിച്ചുനിറുത്തി ആ എഴുത്തിൽ കയ്യൊപ്പിടുവിക്കുന്നതുമല്ലാതെ ഇതിനുമുമ്പിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ മെത്രാന്മാരു നടത്തിയിരുന്ന കാര്യങ്ങളിലും ചിലത് അഴിമതിയായി പള്ളികളിൽ ഒക്കെയും ഓരോ പ്രകാരത്തിലുള്ള നടപ്പുകളായി തീർന്നിരിക്കയാൽ വേദപുസ്തകത്തിനും കാനോനും വിരോധമായി നടന്നുവരുന്ന

തിൽ ഏതാനും കാര്യങ്ങൾക്കു വിവരം എഴുതി മെത്രാനെ ബോധിപ്പിച്ചാറെ ആയതു നീക്കി ന്യായം പോലെ നടത്താതെ മേലെഴുതിയ പീലിപ്പോസു കത്തനാരു മുതൽ പേരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് വേദപുസ്തകത്തിനും കാനോനും വിരോധമായിട്ട് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ആയതിനു വിവരം എഴുതി ഇതോടുകൂടി സമക്ഷത്തിൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

സായ്പവർകളുടെ കൃപാകടാക്ഷമുണ്ടായി പള്ളിക്കാരെയും വരുത്തി ഞങ്ങളെയും കൂട്ടിനിറുത്തി വിചാരണ ചെയ്താൽ ഈ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെയും തെളിയുന്നതാകകൊണ്ട് പരമാർത്ഥമൊക്കെയും സമക്ഷത്തിൽ ബോധിപ്പിച്ചു അഴിമതി കൂടാതെ ഇരിക്കേണ്ടതിന് മൺഭ്രോസായ്പ് നടത്തിയിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം ഇപ്പോൾ അഴിമതി ചെയ്തുവരുന്ന ഈ മെത്രാനെയും കാനോൻ പ്രകാരം മാറ്റി ക്രിത്രിമക്കാരെ അമർച്ച വരുത്തി വേദപുസ്തകമുറ പോലെ കാനോൻ പ്രകാരം നടത്തിക്കുന്നതിനു കല്ലിക്കോട്ട് ശീമയിൽ തൊഴിയൂർ പള്ളിയിൽ പാർക്കുന്ന കുറിലോസ് മെത്രാനെ വരുത്തി കൃപയുണ്ടായി രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമാറാ കണമെന്നും വളരെ സങ്കടത്തോടെ ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു.”²⁰

മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച് അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്ന് മടങ്ങിവന്ന അവസരത്തിൽ, തിരുവെഴുത്ത് വിളംബരത്തിനു ശ്രമിക്കണമെന്നുള്ള കോനാട്ടു മല്പാന്റെയും മറ്റും “ജഡമയമായ ഉപദേശത്തെ” “ആത്മമയനും പ്രഭുക്കന്മാരിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിനേക്കാൾ യഹോവയിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതു നല്ലത് എന്നുള്ള ദിവ്യപ്രമാണത്തെ ശിരസ്സിൽ വഹിച്ചിരുന്ന പുണ്യപുരുഷനായ മൽപ്പാനച്ചൻ കർശനമായി എതിർത്തു” എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു.²¹ എന്നാൽ ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചനെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്തിക്കുന്നതിന് ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടിന്റെ സമക്ഷത്തിൽ അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം യാതൊരു തെറ്റും കണ്ടില്ല. “നവീകരണ പോർക്കളത്തിലെ കാഹളം” എന്ന് മാർത്തോമ്മാ സഭാചരിത്രകാരന്മാർ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ സങ്കടഹർജിയിലെ പ്രസ്താവനകളെ ചരിത്രസത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിക്കേണ്ടത് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

പുന്നത്ര മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലത്ത് ചില നവീകരണങ്ങൾ സഭയിൽ നടത്തി എന്നുള്ള സൂചന അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് 1818-ൽ മാവേലിക്കര കൂടിയ യോഗത്തിൽ സുറിയാനി സഭയിലെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനായി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കണമെന്ന് ഫെൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും, തദനുസാരം ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ

ആ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചതായോ, എന്തെങ്കിലും നവീകരണം നടന്നതായോ രേഖയില്ല. സുറിയാനിസഭയിൽ നവീകരണത്തിന്റെ സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നതിനായി, 1835 ആരംഭത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും സന്ദർശിച്ച് പല ആഴ്ചകൾ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറി റവ. ജെ. ടക്കർ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിലെ ചില വാചകങ്ങൾ നോക്കുക: “ഈ പതിനെട്ട് വർഷങ്ങളുടെ അവസാനത്തിൽ സംഗതികളുടെ നിലയെ ഒന്ന് അവലോകനം ചെയ്യാം. മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ ഫലമായി ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ഒരൊറ്റ സുറിയാനി പട്ടക്കാരനോ അയ്മേനിയോ, യഥാർത്ഥമായി തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. ഒരുത്തരും ഇല്ലെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എല്ലാ അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തിയിട്ടും ആരെക്കുറിച്ചും ഞാൻ കേട്ടില്ല എന്നേ പറയുന്നുള്ളൂ. മിഷനറിമാരുടെ കീഴിൽ പഠിച്ച 153 കുത്തനാരന്മാരിൽ ദൈവവചനത്തിന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിരുദ്ധമായ ശുശ്രൂഷകൾ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും നടത്താത്ത ഒരുത്തൻ പോലുമില്ല. അത് ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന് യഥാർത്ഥത്തിൽ സമ്മതമുള്ള ഒരുവനെയും കാണുന്നതിന് എനിക്ക് സാധിച്ചില്ല. ഒരൊറ്റ ദുഷിച്ച ആചാരം പോലും സഭ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. കോട്ടയത്തെ മിഷനറിമാർക്ക് വലിയ സമ്പർക്കമില്ലാത്ത കുനംകുളത്തൊഴികെ, സുറിയാനിസഭയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തും യഥാർത്ഥ നവീകരണത്തിനുള്ള ആഗ്രഹവർദ്ധനവിന്റെ ഒരു കണിക പോലും കാണുന്നതിന് എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.”²²

മിഷനറിമാരുടെ ആഗമനാനന്തരമുണ്ടായ നവീകരണത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇതാണ്. പുനത്ര മെത്രാപ്പുലർ എന്തെങ്കിലും നവീകരണം നടത്തുകയോ, ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പുലർ തന്റെ മുൻഗാമികളുടെ പാതയിൽനിന്ന് മാറുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോയെന്ന് ടക്കറിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്ന് വായനക്കാർ തന്നെ വിധിക്കുക.

ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പുലർ പേരിലുള്ള ആദ്യത്തെ ആരോപണം, “സെമിനാരി ഉണ്ടായനാൾ മുതൽ നടന്നുവന്ന മുറപോലെ, സെമിനാരിയിൽ പാർത്തു മാർഗ്ഗകാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു നടത്തുന്നില്ല” എന്നാണ്. മലങ്കരയിലെ ഏക മെത്രാൻ സെമിനാരിയിൽ തന്നെ പാർത്തുകൊള്ളണം പോലും. അറുപതിൽ പരം ഇടവകകളിലായി ചിന്നിച്ചിതറി കിടന്നിരുന്ന തന്റെ ആത്മീയ മക്കളെ കാണുന്നതിനായി, യാത്രാക്ലേശത്തെ അവഗണിച്ച് പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചിരുന്നതിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതു അത്ഭുതാവഹം തന്നെ.

രണ്ടാമത്തെ ചാർജ്ജ്, “മിഷനറി സായ്പന്മാരോടു യോജ്യത കൂടാതെ” ഇരുന്നൂ എന്നാണ്. മിഷനറിമാരോടുള്ള യോജ്യതയെക്കുറിച്ച്, ഈ

മെമ്മോറിയൽകാരുടെ വിവക്ഷ എന്തായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. സായ്പന്മാരുടെ ആഗ്രഹത്തെ ആദരിച്ച്, അതിപുരാതനമായ തങ്ങളുടെ തക്സാ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനും വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും മെത്രാപ്പോലീത്താ സന്നദ്ധനായിരുന്നുവെങ്കിൽ യോജ്യതയോടു കൂടി പെരുമാറുന്നവൻ എന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് തിരുമേനിക്ക് ഇവരിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുമായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. മിഷനറിമാരോട് സൗഹാർദ്ദമായി പെരുമാറുന്നതിന് തിരുമേനി യത്നിച്ചതും എന്നാൽ സുറിയാനിസഭയെ ഉടൻ തന്നെ നവീകരിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്ന് ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്ത മിഷനറിമാർ ഒരു പ്രതിസന്ധിയിലേക്ക് സഭയെ വലിച്ചിഴച്ചതും ഇതിനുപരി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സഭയുടെ പരിപൂർണ്ണ പ്രാതിനിധ്യമുള്ളതെന്ന് മിഷനറിമാർ പോലും സമ്മതിക്കുന്ന മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ വച്ച് ഏകകണ്ഠമായി ചെയ്ത തീരുമാനമനുസരിച്ചാണ് തിരുമേനി പ്രവർത്തിച്ചത്. അബ്രഹാം മല്പാനും മറ്റും സഭയുടെ തീരുമാനത്തേക്കാൾ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നത് സായ്പന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തേയാണ്. “പള്ളിക്രമങ്ങളിലും ചട്ടങ്ങളിലും യാതൊരു വ്യത്യാസമെങ്കിലും വരുത്തരുതെന്ന്” അബ്രഹാം മല്പാൻ കൂടി സന്നിഹിതനായിരുന്ന സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയിച്ചു. കന്യകമറിയാമിന്റെയും പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും അപേക്ഷകളിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിന്റെ ഫലത്തെക്കുറിച്ച് സുന്നഹദോസ് ഉന്നിപ്പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കകം, മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം തക്സാ ഭേദപ്പെടുത്തുന്ന ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനും പിന്നീട് അതുവച്ച് കുർബാന ചൊല്ലുന്നതിനും മല്പാൻ യാതൊരു കൂസലുമില്ലായിരുന്നു. മിഷനറിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇവർ പരിപൂർണ്ണത ദർശിച്ചിരിക്കാം.

അടുത്ത ആരോപണം, “വേദപുസ്തകത്തിനും കാനോനും വിരോധമായിട്ട് ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുകയും പള്ളികളിൽ തർക്കവും വഴക്കും ഉണ്ടാക്കി അതിനാലും സർക്കാരിൽ കേട്ടു തീരുവാനുള്ള കാര്യങ്ങളിലും അധികാരമുള്ളതുപോലെ തുടങ്ങി അതിനാലും ദ്രവ്യലാഭം വരുത്തുന്നു” എന്നാണ്. ഹർജിക്ക് അനുബന്ധമായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന അപമര്യാദകളുടെ പട്ടികയിൽ 12-ാം നമ്പരായി കാനോനു വിരോധമായി പതിനാറു വയസ്സു മാത്രം ഉള്ള പഠിത്തം ഇല്ലാത്തവർക്കു പോലും കത്തനാരൂപം കൊടുക്കുന്നു എന്ന ചാർജ്ജ് കാണുന്നുണ്ട്. ആദായം മോഹിച്ച് അനർഹരായ അനേകർക്ക് തിരുമേനി പട്ടം കൊടുത്തതായി മറ്റു ചില പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ചരിത്രകാരന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്യായമായ ദ്രവ്യസമ്പാദനത്തോട് ഘടിപ്പിച്ചു പറയുന്ന വ്യക്തമായ ഏക ആരോപണം ഇതായതുകൊണ്ട്, ഈ ഘട്ടത്തിൽ അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ പരിശോധിക്കുന്നത് യുക്തമായിരിക്കുമല്ലോ.

1836-ൽ കത്തനാരന്മാരും ശെമ്മാശന്മാരും ഉൾപ്പെടെ 267 പുരോഹിതന്മാർ മലങ്കര ഉണ്ടായിരുന്നതായി അബ്രഹാം മല്പാൻ 1856 ഫെബ്രുവരി 12-ാം തീയതി കൂടിയ തിരുവിതാംകൂർ മിഷനറി കോൺഫറൻസിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായി, ആ യോഗത്തിന്റെ മിനിട്ട്സിൽ കാണുന്നു.²³ ഇത് മെത്രാനും, താനും കൂടി കണക്കാക്കിയതാണ് എന്നു കൂടി മൽപ്പാൻ പറയുന്നുണ്ട്. 1835 ജനുവരിയിൽ മലങ്കര സന്ദർശിച്ച് റവ. ജെ. ടക്കർ, കത്തനാരന്മാരുടെ എണ്ണം 240 ഓളം ആണെന്നും, അതിൽ 153 പേർ സെമിനാരിയിൽ മിഷനറിമാരുടെ കീഴിൽ പഠിച്ചതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.²⁴ അന്നു സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചിട്ട് 18 വർഷമേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന പ്രായം കൂടിയ പട്ടക്കാർ എല്ലാവരും തന്നെ സെമിനാരി തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു പട്ടം ഏറ്റവരായാരിക്കാനേ ഇടയുള്ളൂ. സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ച് 4 വർഷം കഴിഞ്ഞ് 1822 മാർച്ച് 13 ന് മിഷനറിമാർ (ബെയിലി, ഫെൻ, ബേക്കർ) റസിഡന്റ് കേണൽ ന്യൂവാളിനു അയച്ച എഴുത്തിൽ അന്ന് 144 കത്തനാരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.²⁵ 1835-ൽ അതായത് ഈ എഴുത്തിന് 13 കൊല്ലത്തിനുശേഷം സെമിനാരിയിൽ അഭ്യസനം ലഭിക്കാതെ ഇരുന്ന 67 പട്ടക്കാരിൽ (240-153 = 67) മഹാഭൂരിപക്ഷമോ, മുഴുവൻ തന്നെയുമോ, ഈ 144-ൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നവരാണെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെറ്റുമില്ല. അന്നുണ്ടായിരുന്ന ശെമ്മാശന്മാരുടെ എണ്ണം 27 മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ കണക്കുകളിൽ നിന്ന് കാണാം. അറുപതിൽപരം ഇടവകകളും 240 പട്ടക്കാരും ഒന്നര ലക്ഷത്തോളം ജനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സഭയിൽ 27 ശെമ്മാശന്മാർ അധികമായിരുന്നു എന്നു പറയുക സാധ്യമല്ല. അവരെയെല്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് സെമിനാരിയും ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. പ്രായപൂർത്തിയാകാത്തവർക്ക് കത്തനാരുപട്ടം കൊടുത്തിരുന്നു എന്നാണല്ലോ മറ്റൊരാക്ഷേപം. ഹർജിയിലെ ഒന്നാം പേരുകാരനായ അബ്രഹാം മല്പാൻ തന്നെ പതിനാറു വയസ്സിനു മുമ്പ് കത്തനാരുപട്ടം ഏറ്റയാളായിരുന്നു (അബ്രഹാം മല്പാൻ by എം. സി. ജോർജ്ജ് കശീശ്ശാ, പേജ് 1, ജനനം 971 ഇടവം, പേജ് 4. “987-നു മുമ്പ് കത്തനാരുപട്ടം ഏറ്റിരിക്കണം എന്നു തെളിയുന്നു”). മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന് ചേപ്പാട്ട് മെത്രാച്ചനെക്കൊണ്ട് അബ്രഹാം മല്പാൻ ശെമ്മാശുപട്ടം കൊടുപ്പിച്ചത് 13-ാമത്തെ വയസ്സിലായിരുന്നു.²⁶ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായിൽ നിന്ന് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചത് 24-ാമത്തെ വയസ്സിലായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ചെറുപ്പത്തിൽ പട്ടം കൊടുക്കുന്നതു സാധാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. മിഷനറിമാരുടെ ആഗമനാവസരത്തിൽ സെമിനാരിയിൽ പഠിക്കുവാൻ വന്ന നാൽപ്പതോളം ശെമ്മാശന്മാർ, 14 നും 22 നും മദ്ധ്യേ പ്രായമുള്ളവരായിരുന്നുവെന്നും അതിൽ ചിലർക്ക് മലയാളം പോലും

വായിക്കുന്നതിനു അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു എന്നും ഫെൻ 1827-ൽ സമർപ്പിച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ കാണുന്നു (പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 160). എന്നാൽ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പുലിനെ അടിക്കുന്നതിന്, ഏതു വടിയും നല്ലതാണെന്ന് അബ്രഹാം മല്പാനും മറ്റും വിചാരിച്ചതായി തോന്നുന്നു.

“സർക്കാരിൽ കേട്ടു തീരുവാനുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ മെത്രാൻ പ്രവേശിച്ചു” അത് തീർക്കുന്നുവെന്ന് ആരോപണം ശരിയാണെങ്കിൽ അതിനു തിരുമേനിയെ അനുമാദിക്കയല്ലെ ചെയ്യേണ്ടത്. അതിനു പ്രതിഫലം പറ്റിയീരുന്നു എന്നു പറയുന്നത് വാസ്തവമെങ്കിൽ, അതിനെ ആരും നീതീകരിക്കുന്നുമില്ല.

പുതിയകാവു പള്ളിയിലെ യോഗത്തെക്കുറിച്ച് ഈ ഹർജിയിൽ പറയുന്ന ഭാഗമാണ് എത്രയും വിചിത്രമായിരിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ അത്താനാസോസ് മെത്രാൻ വന്നപ്പോൾ കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതിന് ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട എടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാർ മുതൽ പേരുടെ പ്രേരണയിൽ “ഒരു എഴുത്തു എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെ വിവരം ഇന്നതെന്ന് അറിയപ്പെടാതെ പള്ളിക്കാരിൽ ഏതാനും പേരെ മെത്രാന്റെ മുമ്പാകെ വിളിച്ചുനിർത്തി ആ എഴുത്തിൽ കയ്യൊപ്പ് ഇടുവിച്ചു” എന്നാണല്ലോ ആരോപണം. മാർ അത്താനാസോസ് വന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് വീണ്ടും പട്ടമറ്റുതിന് ജയിൽശിക്ഷ പോലും അനുഭവിച്ച പട്ടക്കാരിൽ ഒരാളായിരുന്നല്ലോ അബ്രഹാം മല്പാൻ.²⁷ അദ്ദേഹം കൂടി എടവഴിക്കലച്ചനെ കുറ്റം പറയുന്നത് വിനോദകരമായിരിക്കുന്നു. 1836 ഫെബ്രുവരി 12-ാം തീയതി കൂടിയ തിരുവിതാംകൂർ മിഷനറി കോൺഫ്രൻസിൽ, മാവേലിക്കര യോഗത്തെക്കുറിച്ച് അബ്രഹാം മല്പാൻ നല്കിയ വിവരണമാണ്, യോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആക്ഷേപത്തിന് പറ്റിയ മറുപടി. അത് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

“6. കല്പിക്കട്ടായിലെ ബിഷപ്പിന്റെ കത്തിലെ ഓരോ നിർദ്ദേശവും യോഗത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു - കൊച്ചുമെത്രാപ്പുലി അവ അവതരിപ്പിക്കുകയും സജീവമായ ഒരു പങ്ക് വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗീവറുഗീസ് കത്തനാറും ആദ്യം സജീവമായി പങ്കെടുത്തു എങ്കിലും, ശുശ്രൂഷകൾ മലയാളത്തിൽ നടത്തുന്നതിനെയും പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനേയും അനുകൂലിച്ചു.

7. ഇത് സാധ്യമായ ഒരു യോഗമായി പരിഗണിക്കപ്പെടാമെന്ന് മൽപ്പാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ചില പള്ളികളിൽ നിന്ന് പ്രതിപുരുഷന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു എന്ന് മല്പാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. നിശ്ചയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചത് ക്രമമായിട്ടല്ല. എല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ചാണ് കൊണ്ടുവന്നത് എന്നും മല്പാൻ പറയുന്നു. പിന്നീട് എല്ലാവരും കടലാ

സിൽ ഒപ്പിട്ടു എന്ന് മല്പാൻ സമ്മതിക്കുന്നു, എന്നാൽ ഒപ്പിട്ടത് ക്രമമായിട്ടല്ല. അങ്കമാലി കത്തനാരന്മാർ ആദ്യവും നിരണത്തുകാർ പിന്നീടും ഒപ്പിടുകയായിരുന്നു പതിവ്. പക്ഷേ ഇവിടെ ഒരു ക്രമവും പാലിക്കാതെയാണ് ഒപ്പിട്ടത്. അങ്കമാലിയിലും നിരണത്തുമുള്ളവർ ഒപ്പിട്ടു. എന്നാൽ അവരും മറ്റുള്ളവരും വടക്കൻ മൽപാന്റെ സ്വാധീനത്തിലായിരുന്നു.”²⁸ ഇതിൽ ഏതു വിവരമാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടത്?

ഈ ഹർജിക്ക് അനുബന്ധമായി “സ്തുതി ചൊവ്വുകളെപ്പട്ട യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിനുകൂട്ടി ചേർത്തു നടന്നു വരുന്ന 24 അപമര്യാദകളെ” വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ, യാക്കോബായ വിശ്വാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. ഏതെങ്കിലും മുഖാചാരങ്ങൾ സഭയിൽ നിലവിലിരുന്നു എങ്കിൽ വ്യവസ്ഥാപിത രീതിയിൽ അവയെ മാറ്റുന്നതിനു ശ്രമിക്കാതെ, റസിഡന്റിന് അവ എഴുതി അയച്ചത് കേണൽ മൺട്രോ, “മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനെ നിറുത്തലാക്കിയതു”പോലെ, ചേപ്പാട്ടു മെത്രാച്ചന്റേയും നിർത്തലാക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലായിരുന്നു. എന്നാലിതിൽ, മെമ്മോറിയൽ കാർക്ക് നിരാശയാണുണ്ടായത്.

ഈ “അപമര്യാദകളിൽ” കന്യകമറിയാമിനോടുള്ള അപേക്ഷയോ, പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷയോ, മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയോ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആചാരരീതികളെയാണ് ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നത്. ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക: അപമര്യാദ (13) ശുദ്ധമുള്ളവരുടെ ഓർമ്മ ചെയ്ത് അവരുടെ നല്ല നടപ്പുകൾ ജനങ്ങളോട് വിവരപ്പെടുത്തി പറയണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അതിനു വിരോധമായിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോ കപടഭക്തി പറഞ്ഞ് ചെയ്തുവരുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ പള്ളിയിൽ റൂഹായ്ക്കടുത്ത് പാട്ടുകൾ കൊണ്ടും ധ്യാനങ്ങൾ കൊണ്ടും അല്ലാതെ യാതൊരു കാര്യവും അവിടെ ചെയ്യരുതെന്നും പുസ്തകങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ കാവ്യർക്ക് അടുത്ത കൊടിയേറ്റ് മുതലായ ഉത്സവഘോഷങ്ങളും, ആട്ടം മുതലായ പലതരം ഇടത്തുട്ടായിട്ടുള്ള കളികളും, കമ്പം മുതലായ കരിമരുന്ന് പ്രയോഗങ്ങളും കഴിക്കുന്നതിനു ചട്ടം കെട്ടി നടന്നുവരുന്നത്.

പതിനാലാം അപമര്യാദ

“മശിഹായുടെ സഹോദരന്മാരെ വിട്ട് എടത്തുട്ടുകാരിൽ നിന്നുള്ള കള്ള സഹദേന്മാരുടെ പക്കൽ പോകരുതെന്ന് കാനോനിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ, മാറാവ് മുതലായ ഇടത്തുട്ടുകാരുടെയും പുത്രൻ തമ്പുരാന്റെ ദൈവസുഖത്തിലും ക്നോമ്മായിലും പകപ്പുള്ളവരായ നെസ്തോർകാരുടെയും ഓർമ്മ പള്ളികളിൽ ചമച്ചു ശുദ്ധമാന പുസ്തകങ്ങൾക്കും ശുദ്ധമാന സുന്നഹദോസുകൾക്കും വിരോധം ചെയ്തു നടന്നു വരുന്നത്.”

22-ാം അപമര്യാദ

“മരിച്ച ആളുകൾക്കു വേണ്ടി പുല നോക്കണമെന്ന് അവരുടെ കുഴി മാടത്തിങ്കൽ വെള്ളക്കുവച്ച് കുന്ദിടണമെന്നും സുറിയാനിക്കാരുടെ കാനോനിലും മര്യാദയിലും ഇല്ലാത്തതു എല്ലാ പള്ളികളിലും നടപ്പായിട്ട് ചെയ്തു വരുന്നു.”

വി. കുർബാനയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത് നോക്കുക:

അഞ്ചാം അപമര്യാദ

“ദോഷപൊറുതി ഉണ്ടാകേണ്ടതിനും ദൈവകൃപ ലഭിക്കേണ്ടതിനും കുമ്പസാരം ചെയ്ത് അനുതപിച്ചതിന്റെ ശേഷം ശുദ്ധമാന കുർബാന കൈക്കൊള്ളണമെന്നും കല്പനയും ആവശ്യവും ആയിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്മണ്ണം ഒന്നുംചെയ്യാതെ ഈവക ഓരോ ചക്രം കൊടുക്കുന്ന സംഗതി പ്രമാണിച്ച് ഉച്ചയാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ നൂറു ആൾ വരെയ്ക്കും ഒരു പട്ടക്കാരൻ കുമ്പസാരിപ്പിച്ചു അപ്പോൾ തന്നെ ശുദ്ധമാന കുർബാന കൊടുത്തുവരുന്നത്.”²⁹

എന്നാൽ തക്സാ പരിഷ്ക്കരിച്ചപ്പോൾ, വി. കന്യകമറിയാമിനോടും പരിശുദ്ധന്മാരോടും ഉള്ള അപേക്ഷകൾ പാടെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. വി. കുർബാന വെറും ഓർമ്മയ്ക്കായും തീർന്നു.

ഈ ഹർജിയിൽ റസിഡണ്ടു യാതൊരു നടപടിയും എടുത്തില്ല. എന്നാൽ മിഷനറിമാർ വീണ്ടും കഴിവുള്ള വിധത്തിലെല്ലാം മെത്രാന്മാർക്കു ലീത്തായെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവന്നു. ഇതിനെ ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ വാക്കുകളിൽ വിവരിക്കാം: “മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ പിന്നീട് മിഷനറിമാരുടെ പീഡയ്ക്ക് പാത്രവാനായിത്തീർന്നു. പിറവത്തു പള്ളിയിൽ കൈക്കാരന്മാർ പള്ളി മുതൽ അപഹരിച്ചതായി ഇടവകക്കാർ മെത്രാന്റെ അടുക്കൽ പരാതിപ്പെട്ടു. കൈക്കാരന്മാർ കുറ്റക്കാരെന്നു കണ്ട് മെത്രാൻ അവരെ നീക്കി പുതിയ കൈക്കാരന്മാരെ തൽസ്ഥാനത്തു നിയമിച്ചു. തന്റെ ഉദ്യോഗനിലയിൽ മെത്രാനു ഇങ്ങനെ ചെയ്യാതെ തരമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിങ്കൽ പഴയ കൈക്കാരന്മാർ ക്രൂദ്ധിച്ചുവശായി. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു പതിനെട്ടു മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം അവർ മെത്രാനും മിഷനറിമാരുമായി പിണങ്ങിയ വിവരം അറിഞ്ഞ് മിഷനറിമാരുടെ ആലോചനയോടു കൂടി ക്രിമിനൽ കയ്യേറ്റത്തിനു മെത്രാനെ പ്രതി ചേർത്തു ഒരു അന്യായം കൊടുത്തു. ഇതിനിടയായ സംഗതി മെത്രാന്റെ പ്രത്യേക അധികാരത്തിൽ പെട്ടതാകയാൽ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇതിൽ പ്രവേശിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ മിഷനറിമാർക്ക് തൃപ്തിയായില്ല. മെത്രാന്റെ പേരിൽ ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാത്തരം

പരാതികളും സ്വീകരിക്കുവാനും മെത്രാനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതിനും ക്രിമിനൽ വാറണ്ട് അയയ്ക്കുവാനും കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതിന് അവർ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റിനെക്കൊണ്ട് സർക്കാരിലേക്ക് എഴുതി അയപ്പിച്ചു (The order referred to was No. 96 of M. E. 1011). സുറിയാനി മെത്രാന്മാർ കോടതിയിൽ ഹാജരാകുന്നതിനു അവരെ നിർബന്ധിക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളത് അവരുടെ അന്നും ഇന്നുമുള്ള ഒരവകാശമാണ്. എന്നാൽ മിഷനറിമാരുടെ ദുഷ്പ്രേരണ മൂലം മാർ ദീവനാസ്യോസ് നാലാമന്റെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ഔദ്യോഗിക മുറകളെ ന്യായമായി ചെയ്യുവാൻ തുനിഞ്ഞതു മൂലം ഈ പുരാതന അവകാശം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തില്ല. സാധുവായ മെത്രാനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി വിസ്തരിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക കരുണയാൽ തന്റെ മിഷനറി സഹോദരന്മാർക്ക് ഏറ്റവും ഇച്ഛാഭംഗമുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം ശിക്ഷ കൂടാതെ ഒഴിഞ്ഞുപോന്നു.

മാർ ദീവനാസ്യോസ് നാലാമന്റെ ശിഷ്ടായുസ്സ് അദ്ദേഹം ഏകനായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. മിഷനറിമാരോടുള്ള ഭയം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു സ്വതന്ത്രമായി ഭരണം നടത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. വല്ലവർക്കും അദ്ദേഹത്തോട് വല്ല നീരസത്തിനും കാരണമുണ്ടായാൽ അവർ ഉടൻ ശക്തന്മാരായ മിഷനറിമാരുടെ അടുക്കൽ എത്തി സഹായം ചോദിക്കുകയും അവർക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.³⁰

ഈ ഭീഷണികളും പീഡനങ്ങളും തന്റെ ദൃഢനിശ്ചയത്തിൽ നിന്ന് മെത്രാനെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമല്ലെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ, 1837 ജനുവരി 11-ാം തീയതി മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് കഴിഞ്ഞ് ഒരു വർഷത്തോളമായപ്പോൾ മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റി താഴെപ്പറയുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്തു:

(1) സുറിയാനിസഭയിലെ മാലിന്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആ സഭയും സി. എം. എസും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുന്നതിന് ഇടയാക്കിയവർക്ക് വേണ്ടത്ര ബോധ്യം ഇല്ലായിരുന്നുവെന്ന് കാലാന്തരത്തിൽ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും മെത്രാന്റെയും സഭയിലെ വലിയ വിഭാഗത്തിന്റെയും അടുത്ത കാലത്തെ നടപടികൾ മൂലം ഇന്നത്തെ നിലയിൽ സഹകരണം പ്രായോഗികമല്ലെന്നും കമ്മിറ്റി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

(2) ഇന്നത്തെ നിലയിൽ കോളജുമായി ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിനുള്ള മിഷനറിമാരുടെ വിസമ്മതത്തെ കമ്മിറ്റി ശരി വയ്ക്കുകയും വസ്തുക്കളുടെ വിഭജനത്തിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായിരിക്കാൻ റസിഡന്റിനോട് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.³¹

1837 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ മിഷനറിമാരോ അവരുമായി ബന്ധം പുലർത്തുന്നവരോ സുറിയാനിപ്പള്ളികളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിന് അനുവദിക്കരുതെന്നും ഈ കൽപനയെ അനുസരിക്കാത്തവരെ സഭയിൽ നിന്ന് മുടക്കേണ്ടതായി വരുമെന്നും, മാർ ദീവനാസ്യോസ് ഒരു സർക്കുലർ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ശെമ്മാശന്മാരെ സെമിനാരിയിൽ അയയ്ക്കരുതെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ വിലക്കിയതായി പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ശെമ്മാശന്മാരെ അയയ്ക്കരുതെന്ന് വടക്കൻ മല്പാൻ (കോനാട്ടു മല്പാൻ) വടക്കുള്ള പള്ളികൾക്ക് എഴുതിയതായി, അബ്രഹാം മല്പാൻ 1836 ഫെബ്രുവരി 12-ലെ മിഷനറി കോൺഫറൻസിൽ പ്രസ്താവിച്ചതായി കാണുന്നു.³²

സുറിയാനിസഭയുടെ ആചാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് പള്ളികളിലും മറ്റും വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തിയതിനാൽ അബ്രഹാം മല്പാനെയും മാത്യൂസ് ശെമ്മാശനെയും മറ്റും, സഭയിൽ നിന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ മുടക്കി.³³

1. പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 108.
2. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പേജ് 249.
3. അബ്രഹാം മല്പാൻ by എം. സി. ജോർജ്ജ് കശ്ശീശ, പേജ് 28.
4. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 258.
5. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 28.
6. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, പേജ് 249.
7. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 259.
8. 1836 മാർച്ച് 9-ാം മദ്രാസ് കമ്മിറ്റി പാസ്സാക്കിയ 3-ഉം 5-ഉം നിശ്ചയങ്ങൾ, പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 407.
9. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 243.
10. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, പേജ് 216.
11. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 259.
12. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 286.
13. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 243.
14. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, പേജ് 216.
15. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 388.
16. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 13.
17. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 12 & 13.
18. മലങ്കരസഭയിലെ മാത്യൂസഭ, പേജ് 121.
19. ആംഗ്ലേയ സഭാചരിത്രം, പേജ് 18.
20. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 16 & 17.
21. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 39.
22. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 281.
23. പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 408.
24. പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 282.

25. പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 283.
26. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 380.
27. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, ജെ. വറുഗീസ്, പേജ് 7.
28. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 11.
29. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 21, 23.
30. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 217 & 218.
31. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 252.
32. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 409.
33. റസിഡന്റിന് മാർ ദീവനാസ്യോസ് നാലാമൻ 1846 ചിങ്ങം 30-ാം തീയതി എഴുതിയ കത്ത്. Exhibits S.S. in case No. 3 to 1061 in Royal Court of the Final Appeal.

വസ്തുവിഭജനം

സുറിയാനി സഭയുമായുള്ള ബന്ധം വിടർത്തുന്നതിന് 1837 ജനുവരിയിൽ സി.എം.എസുകാർ നിശ്ചയിച്ച്, സെമിനാരി വക വസ്തുക്കൾ വിഭജിച്ച് കൊടുക്കണമെന്ന് റസിഡന്റിനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അതിനു വേണ്ട നടപടികൾ അദ്ദേഹം എടുത്തു. ബോൾഗാട്ടിയിൽ വച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്തായും, മിഷനറിമാരും മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറി റവ. ടക്കറും റസിഡന്റിനെ സന്ദർശിച്ചു. അതിനുശേഷം കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് 1838 ഫെബ്രുവരി 20 ന് റസിഡന്റ് തിരുവിതാംകൂർ ആക്ടിംഗ് റിവാന് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു കത്തെഴുതി. തിരുവിതാംകൂറിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നന്മയ്ക്കായി കേണൽ മൺട്രോയുടെ ശുപാർശപ്രകാരം, റാണി നൽകിയ സംഭാവനകളെ വിവരിച്ചതിനു ശേഷം കേണൽ മൺട്രോ റവ. ബെയിലിക്ക് അയച്ച എഴുത്തുകളിൽ നിന്ന് ഈ സംഭാവനകളുടെ വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശ്യം, സുറിയാനിക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും, അവരുടെ സഭയുടെ തെറ്റുകളിൽ നിന്നു വേദപുസ്തകാനുസൃതമായ പരിശുദ്ധ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് ക്രമേണയുള്ള തിരിച്ചുവരവും ആയിരുന്നു എന്ന് റസിഡന്റ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നിസ്സഹകരണം മൂലവും കേണൽ മൺട്രോ തെറ്റെന്ന് പരിഗണിച്ചിരുന്ന സുറിയാനി ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കയില്ലെന്ന് 1836-ൽ മാവേലിക്കരയിൽ കൂടിയ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയിച്ചതു മൂലവും, ഈ ട്രസ്റ്റിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പരിപൂർണ്ണമായി പരാജയപ്പെട്ടതായി റസിഡന്റ് ആ കത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സുറിയാനിസഭയുമായുള്ള മിഷനറിമാരുടെ ബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇരുകൂട്ടർക്കും സമ്മതമാണെന്ന് അവരുമായുള്ള ചർച്ചകളിൽ നിന്ന് തനിക്ക് ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, വസ്തുക്കൾ രണ്ടായി വിഭജിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് റസിഡന്റ് നിശ്ചയിച്ചു. ദാതാക്കളുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിന് അനുസൃതമായി സുറിയാനിക്കാരുടെ ഗുണത്തിനായി മാത്രം, വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് റസിഡന്റും മിഷനറിമാരും കൂട്ടു ട്രസ്റ്റികളായി, മിഷനറിമാരുടെ പ്രത്യേക ഭരണത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ബാക്കി വസ്തുക്കൾ സമുദായം നിശ്ചയിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിന് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും റസിഡന്റ് തീരുമാനിച്ചു. ഇപ്രകാരം വസ്തുക്കൾ വിഭജിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പട്ടികയും ഈ എഴുത്തിന് അനുബന്ധമായി റസിഡന്റ് ചേർത്തിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ ഈ നിർദ്ദേശത്തോട് യോജിക്കുന്നു എങ്കിൽ, വസ്തുക്കൾ ഉടൻ തന്നെ വിറ്റ്, വില, റസിഡന്റ്, നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്ന തര

ത്തിൽ ഭാഗിക്കുന്നതിനായി, റസിഡൻസി വജനാവിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിന് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടും മിഷനറിമാരോടും ആജ്ഞാപിക്കണമെന്ന് റസിഡന്റ് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. മൺട്രോ തുരുത്ത് ഗവൺമെന്റ് തിരിച്ചെടുത്തിട്ട്, അതിനു പകരം ഗവൺമെന്റ് നിശ്ചയിക്കുന്ന ഒരു തുക നൽകിയാൽ മതിയെന്ന് റസിഡന്റ് നിർദ്ദേശിച്ചു.¹ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ 1838 ഏപ്രിൽ 18-ാം തീയതി റസിഡന്റീനയച്ച എഴുത്തിൽ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം അതേപടി സ്വീകരിച്ച്, ഉടൻതന്നെ വസ്തുക്കൾ വിറ്റ് തുക റസിഡൻസി വജനാവിൽ നിക്ഷേപിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടും മിഷനറിമാരോടും ആജ്ഞാപിക്കുകയും, വസ്തുക്കളുടെ വില്പനയിൽ സഹായിക്കുന്നതിന് പൂർണ്ണ അധികാരത്തോടുകൂടി പോലീസ് ശിരസ്തദാരെ കമ്മീഷണറായി നിയമിക്കുകയും വില്പന അനുവദിക്കുന്നതിനും വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും, വസ്തുക്കൾ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന, ഏറ്റുമാനൂർ, പിറവം, ചങ്ങനാശ്ശേരി, അവലപ്പുഴ, തിരുവല്ല, ചേർത്തല, കോട്ടയം എന്നീ താലൂക്കുകളിലെ തഹശീൽദാരന്മാർക്ക് ഉത്തരവുകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.² 1013 ഇടവം 2-ാം തീയതി തിരുമേനി കോട്ടയത്തു ചെന്ന് പോലീസ് ശിരസ്തദാരെ കണ്ടു. സെമിനാരി സ്വത്തുകളുടെയും തിരുമേനിയുടെ പേരിലുള്ള ചില സ്വത്തുകളുടെയും ആധാരങ്ങളും കണക്കുകളും മിഷനറിമാരുടെ കൈവശമാണെന്നും വസ്തുക്കൾ വില്ക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അവ പരിശോധിക്കേണ്ടതാണെന്നും തിരുമേനി കമ്മീഷണറെ അറിയിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം എല്ലാവരും സെമിനാരിയിൽ കൂടാമെന്ന് കമ്മീഷണർ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അന്നുതന്നെ കമ്മീഷണർ മിഷനറിമാരുടെ ബംഗ്ലാവിൽ ചെന്നിരുന്ന് വസ്തുക്കൾ വിറ്റു തുടങ്ങി. ചില ആധാരങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്ത് പണവും വാങ്ങി. അടുത്ത ദിവസം എല്ലാവരും സെമിനാരിയിൽ കൂടിയപ്പോൾ കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ച് സെമിനാരിയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ എത്രയെന്നും, അതിൽ ചെലവു കഴിഞ്ഞ് മിച്ചമെത്രയുണ്ടെന്നും, മെത്രാന്മാരുടെ താമസസ്ഥലമായ സെമിനാരിയിൽ തന്റെ മുൻഗാമികളുടെ വക സ്വത്തുക്കൾ എന്തുണ്ടെന്നും തീരുമാനിക്കേണ്ടതാണെന്ന് തിരുമേനി ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതൊന്നും ചെയ്യാതെ, അന്നും ശിരസ്തദാർ (കമ്മീഷണർ) ബംഗ്ലാവിൽ ചെന്നിരുന്ന് ആധാരങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്ത് പണം വാങ്ങിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം (4-ാം തീയതി) കമ്മീഷണർ സെമിനാരിയിൽ ചെന്ന്, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന വെങ്കലപാത്രങ്ങളും കാലം ചെയ്ത തിരുമേനിയുടെ സ്വകാര്യ ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന സാധനങ്ങളും തിരുമേനിയുടെ കട്ടിൽ, കിടക്ക മുതലായതും വിറ്റു.³ ഈ അനീതികളെക്കുറിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ റസിഡന്റിന്റെ പേർക്ക് പരാതികൾ അയച്ചെങ്കിലും, യാതൊരു പരിഹാരവും ഉണ്ടായില്ല. അതിനാൽ തിരുമേനി മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റിനെ സമീപിക്കുകയും, 1838

ജൂലൈ 17-ാം തീയതി, സെമിനാരി സ്വത്തുക്കൾ സംബന്ധിച്ച നടപടികൾ നിർത്തിവയ്ക്കാൻ പ്രസ്തുത ഗവൺമെന്റ് റസിഡന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.⁴ എന്നാൽ ഈ ഉത്തരവ് റസിഡന്റിന് കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സെമിനാരിയും പരിസരങ്ങളും ഒഴിച്ചുള്ള സകല സ്വത്തുക്കളും വിറ്റ് പണം റസിഡൻസി ചെങ്കനാവിൽ നിക്ഷേപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് 1839 ഏപ്രിൽ 3-ാം തീയതി മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റ് ചെയ്ത നിശ്ചയത്തിൽ വസ്തുക്കളുടെ വിഭജനത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉഭയ കക്ഷികളും തമ്മിൽ ഒരു യോജിപ്പിൽ എത്തുന്നില്ല എങ്കിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായും മിഷനറിമാരും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റും, നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഓരോ മദ്ധ്യസ്ഥൻ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കമ്മിറ്റിയുടെ തീരുമാനം ഇരു കൂട്ടരും സ്വീകരിക്കണമെന്നും അതിനു സമ്മതമില്ലെങ്കിൽ സിവിൽ കോടതികളുടെ തീരുമാനത്തിന് ഈ തർക്കം വിടണമെന്നും അപ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈവശത്തിൽ നിന്ന് ആധാരങ്ങളും മറ്റും പീറ്റ് അപഹരിച്ചു എന്നുള്ള പരാതിയേക്കുറിച്ചും ഒരു നീതിന്യായ കോടതി അന്വേഷിച്ചു തീരുമാനിക്കേണ്ടതാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.⁵ മദ്ധ്യസ്ഥ തീരുമാനത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശത്തെ 1839 മെയ് ഒന്നാം തീയതിയിലെ കത്തിൽ റവ. ജെ. ടക്കറും അംഗീകരിച്ചു.⁶ മിഷനറിമാർ ബാരൻഡി ആൽബി സൈലിനേയും, മെത്രാപ്പോലീത്താ ജെ. എസ്. വെർനീഡിനെയും, തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റ് ഡബ്ലിയു. എച്ച്. ഹോഴ്സിലിയേയും മദ്ധ്യസ്ഥ കോടതിയിലേക്ക് നിർദ്ദേശിച്ചു.

യൂറോപ്യൻ മിഷനറിമാർ മുഖാന്തിരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവും സുറിയാനി സഭയുടെ നവീകരണവും ആയിരുന്നു ഈ സംഭാവനകളുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധതയില്ലാത്ത ട്രസ്റ്റികളെ ഈ സ്വത്ത് ഏല്പിക്കുന്നത് നീതിവിരുദ്ധമാണെന്നും, അതിനാൽ ട്രസ്റ്റ് സ്വത്തുകൾ മുഴുവൻ മിഷനറിമാരെ മാത്രമോ, അല്ലെങ്കിൽ അവരുമായി സഹകരിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധതയുള്ളവരുമായി കൂട്ടായിട്ടോ ഏല്പിക്കണമെന്ന് മിഷനറിമാർ മദ്ധ്യസ്ഥകോടതി മുമ്പാകെ വാദിച്ചു. സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യസം വരുത്തിക്കൊള്ളണമെന്ന വ്യവസ്ഥയിലല്ല, തന്റെ പൂർവ്വികന്മാർ ഈ സംഭാവനകൾ സ്വീകരിച്ചതെന്നും, ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ ആരുടെയും സഹായം അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും, തങ്ങളുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ ചിലത് പരിത്യജിക്കണമെന്ന് മിഷനറിമാർ ആവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് ഭിന്നതയുളവാകുന്നതെന്നും, അതിനാൽ “സുറിയാനിക്കാരുടെ മാത്രം ഗുണത്തിനായി” വിനിയോഗിക്കാൻ പോലും വസ്തുക്കൾ മിഷനറിമാരെ ഏല്പിക്കരുതെന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ വാദിച്ചു.

മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ 1840 ഏപ്രിൽ 4-ാം തീയതി അവരുടെ വിധി പ്രസ്താ

വിച്ചു. മിഷനറിമാരുടെ വരവിനു മുമ്പുള്ള സംഭാവനകളെയും മറ്റും സുറിയാനി സമുദായത്തിനു നൽകിക്കൊണ്ട്, ആ സ്വത്തുകളുടെ ട്രസ്റ്റികളായി, സുറിയാനിസഭയുടെ അതതു കാലത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും, സുറിയാനി സമുദായത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വൈദികനും മാന്യനായ ഒരു അയ്‌മേനിയും ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് കമ്മിറ്റി വിധിച്ചു. മിഷനറിമാരുടെ ആഗമനാനന്തരം ലഭിച്ച സംഭാവനകൾ, കോട്ടയം മിഷനറിമാരും മദ്രാസ് കറസ്പോണ്ടിംഗ് കമ്മിറ്റിയും റസിഡണ്ടോ അദ്ദേഹം നിയമിക്കുന്ന ഒരാളോ കൂടി “സുറിയാനിക്കാരുടെ ഗുണത്തിനായി” ഒരു ട്രസ്റ്റായി പരിപാലിക്കണമെന്നും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വിധിച്ചു.

ഇപ്രകാരം വിഭജിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെ നാം തിരിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നത് ഈ വിധിയുടെ ന്യായയുക്തത മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് സഹായകരമായിരിക്കും.

1. ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയിൽ പലിശയ്ക്കിട്ടിരുന്ന മൂവായിരം പൂവരാഹൻ. 1808-ൽ അന്നത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ, റസിഡണ്ടായിരുന്ന കേണൽ മക്കാളി മുഖാന്തിരം ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയിൽ, ധർമ്മവിഷയത്തിലേക്കായി സ്ഥിരനികേഷപമായി ഏല്പിച്ചിരുന്നതാണ് ഈ തുക. ഇത്തരം നിക്ഷേപങ്ങൾക്ക് അനുവദിച്ചിരുന്ന എട്ടു ശതമാനം പലിശ തുകയ്ക്കു നൽകിയിരുന്നു. ഈ തുകയ്ക്ക് കേണൽ മക്കാളി നൽകിയ രേഖയുടെ തർജ്ജിമ ഇതാണ്.

തിരുവിതാംകൂർ

1 ഡിസംബർ 1808

18 വ്യഗ്രഹിക 984 തിരുവിതാംകൂറിൽ റസിഡണ്ടായ കേണൽ മക്കാളി ഇതിനാൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത് എന്തെന്നാൽ:- ഇന്നേ ദിവസം മലബാറിലെ സുറിയാനിസഭയുടെ ആക്റ്റിംഗ് മെത്രാപ്പോലീത്തായായ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാനിൽ നിന്ന്, ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയിൽ സ്ഥിരനികേഷപമായി മൂവായിരം പൂവരാഹൻ സ്വീകരിക്കുകയും, ആയതിന് ഈ പൂർവ്വിക സഭയുള്ളിടത്തോളം കാലം അതിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കോ മെത്രാനോ ക്രമപ്രകാരം സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച മറ്റു മേല്പട്ടക്കാരനോ, റസീതിന്മേൽ, ആണ്ടുതോറും എട്ടു ശതമാനം പലിശ വീതം, തിരുവിതാംകൂറിൽ, കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ തുക മിഷനറിമാരുമായുള്ള തർക്കത്തിന്റെ പരിധിയിൽ എങ്ങനെ ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നുള്ളതാണ് അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നത്. നിക്ഷേപകാലത്തെ വ്യവസ്ഥയെ ഭേദപ്പെടുത്തി മെത്രാപ്പോലീത്തായും സമുദായത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പട്ടക്കാരനും അയ്‌മേനിയും കൂടി

ഇതിന്റെ പലിശ വാങ്ങണമെന്ന് മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ തീരുമാനിച്ചത് ആരുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

2. തിരുവല്ലാ പള്ളിക്കാരുടെ അപേക്ഷാനുസരണം 1816-ൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് നൽകിയ 8000 രൂപയായിരുന്നു അടുത്ത തുക. ഈ സംഭാവന ലഭിക്കുന്നതിന് ഇടയായ സാഹചര്യങ്ങളെ മദ്ധ്യസ്ഥകോടതിയിൽ കൊടുത്ത സ്റ്റേറ്റുമെന്റിൽ ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “ഈ തുകയ്ക്കുള്ള രസീതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതനുസരിച്ച് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജാതിമര്യാദപ്രകാരം വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകാദ്ധ്യയനം നടത്തുന്നതിനാണ് ഈ തുക സർക്കാരിൽ നിന്ന് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. തിരുവല്ലായിലെ പള്ളി അക്രൈസ്തവർ കയ്യേറി, തീവച്ചു നശിപ്പിച്ചതിന് പരിഹാരമായി, തിരുവല്ലാ ഇടവകയിലെ വൈദികരുടെയും ഇടവകാംഗങ്ങളുടെയും ഉപയോഗത്തിനാണ് ഇത് ആദ്യം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ ഈ തുക കോട്ടയത്തെ സെമിനാരിയുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി മെത്രാപ്പോലീത്താ നൽകി. തീവയ്പ്പു കേസിലെ പ്രതികളിൽ നിന്ന് ഈടാക്കിയ 9000 രൂപയിൽ, ബാക്കി 1000 രൂപാ ഒരു പുതിയ പള്ളി പണിയുന്നതിനായി, വാദികളെ ഏല്പിച്ചു. മിഷനറിമാരുടെ വരവിനു മുമ്പു നൽകിയ ഈ സംഭാവനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം അവരുടെ സ്വന്തം വൈദികരിൽ നിന്നുള്ള വേദാദ്ധ്യയനം ആയിരുന്നു എന്ന് മദ്ധ്യസ്ഥ തീരുമാനത്തിൽ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്.

3. 1818-ൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു നൽകിയ 2000 രൂപാ ഈ സംഭാവന നൽകുവാനിടയായ സാഹചര്യങ്ങൾ റാണി 993 ക്യാംറോ 28-നു കേണൽ മൺട്രോയ്ക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്:

“നമുക്ക് സഹോദര തുല്യമായിരിക്കുന്ന മഹാരാജമാന്യ രാജശ്രീകർണ്ണൻ സാഹെബ് അവർകൾക്ക്.

കമ്പനി ഷേർകരിച്ച വകയിലും കടൽ വകയിലും പണ്ടാരവകയിൽ നിന്നു കമ്പനി ചജനാവകയ്ക്ക് ഒടുക്കിയ രൂപയിൽ 21200 രൂപായ്ക്ക് വ്യത്യാസമായിട്ടു കാണുന്നു എന്നും, അതിന്മേൽ വ്യത്യാസം വന്നത് ഇന്നസംഗതിയാൽ എന്നും നേരായിട്ടു തിട്ടം വന്നിട്ടില്ലെന്നും എങ്കിലും ഈ വക രൂപാ പണ്ടാര വകയ്ക്കു വരുവാനുള്ളതായിരുന്നാൽ പണ്ടാര വകയ്ക്ക് ഒടുക്കണമെന്ന് കർണ്ണലിന് അപേക്ഷയായിരുന്നതിനാൽ ഈവക രൂപാ കോട്ടയത്തു സെമിനാരിയിൽ ചിലവു നടപ്പാനുള്ള വകയ്ക്ക് നമ്മുടെ മനസിൻപ്രകാരം കൊടുത്താൽ രാജ്യത്ത് നമ്മുടെ പേര് അഭിവൃദ്ധിയായിട്ടു വന്നു കുമ്പിനിയാരുടെ സ്നേഹവും അധികമായിട്ടു ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ശേഷം വർത്തമാനങ്ങൾക്കും എല്ലാം

എഴുതി വന്നതിലാകുന്നു. നാമും കുഞ്ഞുങ്ങളും സദാ നേരവും വിചാരിച്ചു പത്മനാഭനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു വരുന്നത് എന്തെന്നാൽ യാതൊരു കാര്യം പ്രമാണിച്ചും ബഹുമാനപ്പെട്ട കുന്ദിനിയാരുടെ സ്നേഹം മേലും പൂർണ്ണമായിട്ടു വരണമെന്ന് നിശ്ചയത്തോടുള്ള അപേക്ഷ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ആയത് വർദ്ധനയായിട്ടും നമുക്കും രാജ്യത്തേക്കും അഭിവൃദ്ധിയായിട്ടും വരത്തക്കവണ്ണം കർണ്ണൽ വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതി അയക്കുകൊണ്ടു നമുക്കു വളരെ സന്തോഷമാവുകയും ചെയ്തു. മേലെഴുതിയപ്രകാരം കുന്ദിനി ഖജനാവിൽ ഒടുക്കിയ രൂപായിൽ പണ്ടാരവകയ്ക്ക് വരുവാനുള്ള രൂപാ 21200-0 കോട്ടയത്തു സെമിനാരിയിൽ ചിലവു വകയ്ക്ക് കൊടുക്കണമെന്നു നമുക്കു മനസ്സായിരിക്കുകൊണ്ടു അതിന്മണ്ണം തന്നെ ഈ വക രൂപാ കൊടുപ്പിച്ചു സെമിനാരിയിൽ ചിലവു വേണ്ടുംപ്രകാരം നടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നിദാനം വരുത്തിക്കൊള്ളുകയും വേണം.

993-ാം മാണ്ടു (തുല്യം) കുംഭമാസം 28-ാം തീയതി

റാണിയുടെ “മനസ്സിൻപ്രകാരം”, “സെമിനാരിയിൽ ചിലവ്” നടത്താനാണ് ഈ തുക നൽകിയതെന്ന് ഈ എഴുത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായി കാണാം. ഗവൺമെന്റിന്റെയും സി. എം. എസ്. കാര്യുടെയും ഉദാരമായ സഹായ സഹകരണങ്ങൾ കോളജിന് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, “ഇത് സുറിയാനി സഭയുടെ കോളജാണ്, മിഷൻ വകയല്ല” എന്നാണ് ഫെൻ 1825-ൽ ചർച്ച് മിഷനറി സൊസൈറ്റിയ്ക്ക് എഴുതിയത് (പി. ചെറിയാൻ, പേജ് 16). അതുകൊണ്ട്, സുറിയാനിക്കാരുടെ സെമിനാരിക്കാണ് റാണി സംഭാവന ചെയ്തതെന്ന വസ്തുത വിസംവദിക്കുന്നതിന് മിഷനറിമാർക്കു പോലും സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. റാണിയുടെ കത്തിൽ മിഷനറിമാരേക്കു റിച്ച് യാതൊരു പരാമർശവും ഇല്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് മിഷനറിമാർ മുഖാന്തിരമുള്ള അദ്ധ്യയനം മൂലം, സുറിയാനിക്കാരുടെ രാഷ്ട്രീയവും, സാമ്പാർശ്വീകവും മതപരവും ആയുള്ള ഉന്നമനത്തെയാണ് ഈ സംഭാവന നൽകുന്നതിനു പ്രേരണ നൽകിയ മൺട്രോ വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നത് എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ട്, ഈ തുക മിഷനറിമാരും റസിഡണ്ടും കൂടി “സുറിയാനിക്കാരുടെ മാത്രം ഗുണത്തിനായി” വിനിയോഗിക്കാനാണ് മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വിചിച്ഛിത്. ദാതാവിന്റെയോ ഗുണഭോക്താവിന്റെയോ ഉദ്ദേശ്യമല്ല പ്രസക്തമായിട്ടുള്ളത്, പ്രത്യുത, സംഭാവന നൽകുന്നതിന് പ്രേരിപ്പിച്ച ആളുടെ ഉദ്ദേശ്യമാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടത് എന്നാണ് മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ തീരുമാനിച്ചത്. മൺട്രോയുടെ ഉദ്ദേശ്യം റാണിയെയോ, സുറിയാനിക്കാരെയോ അറിയിച്ചിരുന്നതായി യാതൊരു രേഖയും ഇല്ല. ബെയിലിക്ക്, മൺട്രോ എഴുതിയ സ്വകാര്യ കത്തുകളിൽ നിന്നാണ് ഈ ഉദ്ദേശ്യം മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചത്.

4. മിഷനറിമാരുടെ അഭ്യർത്ഥനയെ ആദരിച്ച് യൂറോപ്യന്മാർ സംഭാവന നൽകിയ 14035 രൂപാ, 1 ണ. 6 പൈ.

5. കടമറ്റം വസ്തുവും പണവും പലിശയും.

കാലം ചെയ്ത ഒരു മെത്രാന്റെ വകയായിരുന്ന ഈ വസ്തുക്കളും മറ്റും മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഏല്പിക്കാൻ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വിധിച്ചു. ഈ വസ്തു, തർക്കത്തിന് വിധേയമായതാണ് അത്ഭുതം.

6. സെമിനാരി നിലക്കുന്ന സ്ഥലം 990-ൽ രാജകല്പനയിൽ ഈ സ്ഥലത്തിനുള്ള നിനവ് ഔസേപ്പ് റമ്പാനു നല്കപ്പെട്ടു. 'പുത്തൻകുർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മതപരമായ ബോധനം നല്കുന്നതിന് സെമിനാരി ഇല്ലെന്ന് നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നു ബോധിപ്പിക്കുകയും, ആ ആവശ്യത്തിലേക്കു കുറച്ചു സ്ഥലം വേണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ, പതിനാറ് ഏക്കർ സ്ഥലം അനുഭോഗമായിതന്നിരിക്കുന്നു' എന്നാണ് ഈ നിനവിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

കോളജ് ചാപ്പൽ

7. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് റവ. ബെയിലിയുടെ നിവേദനമനുസരിച്ച് ലഭിച്ച 500 രൂപാ കൊണ്ട് പണിത സെമിനാരി ചാപ്പൽ, മിഷനറിമാർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ കോളജും പരിസരങ്ങളും സുറിയാനിക്കാരുടേതാകയാൽ, കോളജ് ഫണ്ടിൽ നിന്ന് 500 രൂപാ സി. എം. എസു. കാരുടെ പുതിയ കോളജ് പരിസരങ്ങളിൽ ഒരു ചാപ്പൽ പണിയുന്നതിന് മിഷനറിമാർക്കു കൊടുക്കുവാൻ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വിധിച്ചു.

8. കാലം ചെയ്ത മെത്രാന്മാരുടെ വക സ്വർണ്ണപ്പണ്ടങ്ങൾ വിറ്റു കിട്ടിയ 4134 രൂപാ 3 പൈസാ, സുറിയാനിസഭയിലെ നടപ്പനുസരിച്ച് വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കൊടുക്കുവാൻ വിധിച്ചു. ഈ സാധനങ്ങൾ വിലക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ വാദിച്ചതാണെന്നുള്ള വസ്തുത സ്മരണീയമാണ്.

മൺട്രോത്തുരുത്ത്

9. 994 (ഏ. ഡി. 1819) തൈമാസം 5-ാം തീയതി നൽകിയ രാജകീയ നീട്ടിൽ, വസ്തു വിവരണം ചേർത്തശേഷം, "സിറിയൻ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായ റവ. മിസ്റ്റർ ജോസഫ് ഫെന്നിനും, പ്രസ്തുത ഉദ്യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾക്കും" സ്ഥിരമായി, അനുഭോഗമായി ടി വസ്തു കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. "ഇത് സുറിയാനി സഭ വക കോളജാണ്, മിഷൻ വകയല്ല" എന്നു ഖണ്ഡിത

മായി പ്രസ്താവിച്ചത് ഈ ഫെൻ തന്നെയായിരുന്നല്ലോ. മിഷനറിമാരെ ആശ്രയിച്ചല്ലല്ലോ സെമിനാരി ആരംഭിച്ചത്. സർക്കാരിൽ നിന്ന് ദാനം കിട്ടിയ സ്ഥലത്ത്, ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന മൂവായിരം പുവരാഹന്റെ പലിശ കുടിശികയായി കിടന്നത് വാങ്ങിച്ചാണ് സെമിനാരി പണിയിച്ചത്. 1815 മാർച്ചിൽ അവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങി. 1817 മാർച്ചിലാണ് റവ. ബെയിലി അവിടെ താമസമാക്കിയത്. എന്നാൽ ഈ വസ്തുതകളൊന്നും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ പരിഗണിച്ചില്ല. ഈ വസ്തുവും മിഷനറിമാർക്ക് തന്നെ കൊടുത്തു.

10. 1835, 36, 37 എന്നീ വർഷങ്ങളിലെ വട്ടിപ്പണം. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് 1836 ജനുവരി 16-ാം തീയതി ആയിരുന്നല്ലോ നടന്നത്. അതിനു ശേഷം കിട്ടേണ്ട പലിശ വാങ്ങാനുള്ള രസീതുകൾക്ക് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒപ്പു വച്ചു കൊടുക്കാഞ്ഞതിനാൽ, അത് കുടിശികയായി കിടന്നിരുന്നു. സെമിനാരിയുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കു വിനിയോഗിച്ചിരുന്ന ഈ ഇനമാണു ഈ തുകയെന്ന ന്യായത്തിൽ, ഈ കുടിശികയും സെമിനാരിയുടെ പൊതുഫണ്ടിൽ ചേർക്കുന്നതിന് മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ തീരുമാനിച്ചു. ഗവൺമെന്റ് കമ്മീഷണർ വസ്തുക്കൾ വിലക്കുന്നതു വരെ കോളജ് പഴയസെമിനാരിയിൽ തന്നെ മുടങ്ങാതെ നടത്തിവന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഇതിനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ന്യായം. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിനു ശേഷം മിഷനറിമാർ പഴയസെമിനാരിയിൽ കോളജ് നടത്തിവന്നത് മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും സഭയുടെ ഏകകണ്ഠമായ തീരുമാനത്തെയും ധിക്കരിച്ചായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ വിശ്വാസത്തെയും ആചാരങ്ങളെയും അവഹേളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പഠനത്തിനും സുറിയാനിക്കാരുടെ പണം കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നു. തന്റെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഇരുന്ന വട്ടിപ്പണം, സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രതിമാസം എടുത്തുവന്ന എഴുപതു രൂപയിൽ വകവെച്ചു തനിക്ക് തരേണ്ടതാണെന്നുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വാദവും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ അംഗീകരിച്ചില്ല. എന്നാൽ മദ്ധ്യസ്ഥ തീരുമാനത്തിന്റെ അവസാന ഖണ്ഡികയിൽ ഈ പലിശത്തുക (1835, 36, 37) മൂലധനം വീതിച്ചിരിക്കുന്ന അനുപാതത്തിൽ ഇരു കുട്ടർക്കും കൊടുക്കണമെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യതീരുമാനം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ തെറ്റാണെന്ന് തോന്നിയിട്ട്, ഈ വിശദീകരണം എഴുതിച്ചേർത്തതാണെന്ന് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിർദ്ദേശത്തിനുള്ള ന്യായം എന്താണെന്നുള്ളതിനു ഒരു സൂചന പോലും ആ ഖണ്ഡികയിൽ കാണുന്നില്ല.

ഗവൺമെന്റ് കമ്മീഷണർ വസ്തുക്കൾ വിലക്കുന്നതു വരെ, കോളജിൽ പഠനം മുടങ്ങാതെ നടന്നുവന്നു എന്ന് കാരണം പറഞ്ഞ് 1838 നവംബർ വരെ, കോളജിൽ ശമ്പളത്തിനും മറ്റും ചിലവായ 2779 രൂപ 92,

113/4 കാശും കോളജിന്റെ പൊതുഫണ്ടിൽ നിന്ന് ബെയിലിയെ ഏൽപ്പിക്കാൻ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വിധിച്ചു. വസ്തുക്കളുടെ വില്പനയിൽ കൂടുതൽ കിട്ടിയ തുക, മൂലധനം വീതിച്ച അനുപാതത്തിൽ ഇരുകൂട്ടർക്കും കൊടുക്കാനും കമ്മിറ്റി നിശ്ചയിച്ചു.

മദ്ധ്യസ്ഥ തീരുമാനമനുസരിച്ച്, മിഷനറിമാർക്ക് ലഭിച്ച മുതലിന്റെ കൂട്ടു ട്രസ്റ്റായിരിക്കുന്നതിനു മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റ് റസിഡണ്ടിനു അനുവാദം നൽകിയില്ല. എങ്കിലും അവാർഡ് അനുസരിച്ച് മിഷനറിമാരുടെ ഭാഗത്തേക്കു വെച്ച 4784 രൂപാ 3-93/4, മറ്റു ട്രസ്റ്റുകൾക്ക് (കോട്ടയത്തെ സീനിയർ മിഷനറി റവ. ബെയിലി, മദ്രാസ് കൗൺസിലിംഗ് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറി, റവ. ബ്രൗൺ എന്നിവരെ) റസിഡണ്ടു 4-2-1841 ൽ നൽകി.

അനീതിപരമെന്ന് താൻ പരിഗണിച്ച ഈ അവാർഡനുസരിച്ചുള്ള യാതൊരു തുകയും മെത്രാപ്പോലീത്താ വാങ്ങിയില്ല. അവാർഡിനെതിരായി, മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റിൽ അദ്ദേഹം പരാതിപ്പെട്ടു. ആ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നു യാതൊരു പരിഹാരവും ലഭിക്കാഞ്ഞതിനാൽ, അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കോർട്ട് ഓഫ് ഡയറക്ട്റേഴ്സിന്റെ അടുത്ത് അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു. മദ്ധ്യസ്ഥ വിചാരണ ക്രമവിരുദ്ധമായിരുന്നു എന്നും ഈ തർക്കം ഒരു കോടതിയിൽ വിസ്തരിച്ച് തീർക്കേണ്ടതാണെന്നും അവർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ ഉത്തരവു ഇന്ത്യയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പ് റസിഡണ്ടു, മിഷനറിമാർക്ക് അനുകൂലമായി അവാർഡ് നടപ്പിലാക്കി കഴിഞ്ഞിരുന്നു (ഗ്ലോറ്റ് മാനുവൽ, ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള, പേജ് 738).

മാർ ദിവനാസ്യോസ് സ്വീകരിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ച പണം റസിഡൻസി ഖജനാവിൽ കിടന്നു പലിശ കൂടുകയായിരുന്നു. ഈ പണം തന്നെ ഏല്പിക്കണമെന്ന് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് 1869 -ൽ റസിഡണ്ടിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ സുറിയാനിക്കാരുടെ വീതമായി നിശ്ചയിച്ച 6000 രൂപായും മൂവായിരം പുവരാഹന്റെ 35 വർഷത്തെ പലിശയും ഉൾപ്പെടെ അപ്പോൾ ആകെ 35000 രൂപയുണ്ടായിരുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥ തീരുമാനത്തിന് പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധമായി, റസിഡണ്ടു തന്നെ ട്രസ്റ്റികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ തുക മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ഏല്പിച്ചു (മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ സഭ, ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പേജ് 230).

1. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 398 - 400.
2. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 400.
3. മാർ ദിവനാസ്യോസ് തിരുമേനി (ചേപ്പാട്ട്), 101 ഇടവം 5-ാം തീയതി റസിഡന്റു കേണൽ ഫ്രസറിനു അയച്ച എഴുത്ത് DDD അക്കം Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal Travancore.

4. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 401.
5. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 396.
6. Malabar Syrians & C.M.S. by P. Cherian, p. 397.

മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളെ അവഗണിച്ച്, തക്സാ പരിഷ്കരിക്കുകയും വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ വ്യത്യാസം വരുത്തുകയും ചെയ്ത അബ്രഹാം മല്പാനെയും സഹപ്രവർത്തകരെയും മെത്രാപ്പോലീത്താ സഭയിൽ നിന്ന് മുടക്കിയ വിവരം ഏഴാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്തിക്കുന്നതിന് അബ്രഹാം മല്പാനും മറ്റും ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ വിഫലമായതേയുള്ളൂ. മെത്രാപ്പോലീത്തായെക്കുറിച്ച് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അനേകം പരാതികൾ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിനും അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം ലഭിക്കാതെത്താൽ, നവീകരണം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന് ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആവശ്യമാണെന്ന് മല്പാൻ ബോധ്യമായി. അബ്രഹാം മല്പാന്റെ ജീവചരിത്രകാരന്റെ ഭാഷയിൽ തന്നെ ഇതിനെ വിവരിക്കാം. “വേദപുസ്തകത്തിനും ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ പൂർവ്വ നടപടികൾക്കും അനുസരണമായി സഭയിലെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചത് മലങ്കരസഭയുടെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും എതിരായി തീരുകയും മല്പാന്റെ ശിഷ്യരായ ശെമ്മാശന്മാർക്ക് പട്ടം കൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു മെത്രാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതിനാൽ മല്പാനുണ്ടായിരുന്ന വ്യസനം അല്പമല്ലായിരുന്നു. ദൈവികമായ ഈ ഉദ്യമത്തെ തല്ക്കാലം സഭ പൊതുവേ സ്വീകരിക്കയില്ലെന്ന് പ്രത്യക്ഷമായി. അതുകൊണ്ട് ഈ കാര്യത്തിൽ അനുകൂലമായിട്ട് ഒരു മേൽപട്ടക്കാരൻ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമെന്ന് കണ്ടു.”¹ കെ. കെ. കുരുവിള എഴുതിയ മാർത്തോമ്മാ സഭാചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക: “നവീകരണ പാതയിലൂടെ സഭയെ നയിക്കാൻ പ്രാപ്തനും നവീകരണ ആശയങ്ങളോട് അനുഭാവം ഉള്ളവനുമായ ഒരു മെത്രാനെ വാഴിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അദ്ദേഹത്തിനു (മല്പാനു) ബോധ്യമായി. ഈ ഉദ്ദേശ്യ സാദ്ധ്യത്തിനായി തന്റെ ശെമ്മാശരിൽ പ്രാപ്തനും ഭക്തനുമായ ഒരാളെ മെസപ്പോട്ടോമിയായിൽ അയച്ച് മർദ്ദീനിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കീസിൽ നിന്നു പട്ടതാം സ്വീകരിച്ച് വരുന്നതിനു അയയ്ക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. വളരെ ശേഷിമാനും വിക്രമനും സ്വന്തം ഭാഗീനേയനുമായ മാത്യൂ ഇതിനു പറ്റിയ ആൾ ആണെന്ന് മല്പാൻ മനസ്സിലാക്കി.”² “മല്പാനുന്റെ പക്ഷത്തു നിന്ന ചുരുക്കം ചില പള്ളിക്കാർ

കൂടി മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ ഏറ്റവും പരിതാപകരമായ സ്ഥിതിയെ വിവരിച്ച് അന്ത്യോഖ്യാ സിംഹാസനത്തിങ്കലേക്കു ഒരു ഹർജി തയ്യാറാക്കി എല്ലാവരും കൈയൊപ്പും വെച്ചു ഏൽപ്പിച്ചു.”³ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് തീരുമാനത്തിനെതിരായി മൽപാൻ തക്സാ പരിഷ്കരിച്ച വിവരവും, നവീകരണപാതയിലൂടെ സഭയെ നയിക്കുന്നതിനാണ് പുതിയ മെത്രാനെ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ള സംഗതിയും ഈ ഹർജിയിൽ വിവരിച്ചിരുന്നു എന്നറിയാൻ പാടില്ല.

മാത്യൂസ് ശെമ്മാശൻ 1841 -ൽ ശീമയിലേക്ക് പോയി. 1842 -ൽ (1017) കുറുംഭം 2-ാം തീയതി, മോറാൻ മാർ ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ അദ്ദേഹത്തെ മാർ അത്താനാസ്യോസ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടു കൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അഭിഷേകം ചെയ്തു എന്ന് മാർത്തോമ്മാ സഭാ ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. “സഭയിലെ പുരാതന നടപടിയനുസരിച്ച് പിന്തുടർച്ചയ്ക്കുള്ള മെത്രാനു സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മലയാളത്തെ ഒരു മെത്രാൻ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് പിൻഗാമിയായിത്തീർന്ന മെത്രാനെ മരിച്ചയാളിന്റെ കൈവെച്ചു വാഴിക്കാനിട വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, തന്നിമിത്തം തനിക്കു ശെമ്മാശു സ്ഥാനം തന്നിട്ടുള്ള മെത്രാന്റെ സ്ഥാനത്തിനു ന്യൂനതയുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ബാവായെ ധരിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല”⁴ എന്ന് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു. മാത്യൂസ് ശെമ്മാശനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ മുടക്കുകയും ആ വിവരം പാത്രിയർക്കീസിനെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ, ആളറിയാതിരിക്കാൻ മാത്യൂസ് ശെമ്മാശൻ കത്തനാരാണെന്നു ഭാവിച്ചു എന്നും, കുർബാന ചൊല്ലിയെന്നും, എന്നാൽ പട്ടത്വത്തിന്റെ കുറവു പറഞ്ഞു വീണ്ടും പട്ടമേറ്റു എന്നുമാണ് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത്.⁵

ഏതായാലും തന്റെ പട്ടത്വത്തിന്റെ ന്യൂനതയ്ക്കുള്ള കാരണമായി മാത്യൂസ് ശെമ്മാശൻ പറഞ്ഞതായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി തികച്ചും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കാനോനികമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട എട്ടാം മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്ന്, മാത്യൂസ് ശെമ്മാശൻ പട്ടം കൊടുത്ത ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ് യാതൊരു പട്ടവും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. എട്ടാം മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്നു പട്ടമേറ്റ ശേഷം 1000 -മാണ്ട് മലങ്കര വന്ന അത്താനാസ്യോസിൽ നിന്ന് വീണ്ടും പട്ടമേറ്റ ഏബ്രഹാം മൽപ്പാനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനും അസാധാരണ സമർത്ഥനുമായിരുന്ന മാത്യൂസ് ശെമ്മാശനും ഈ വിവരങ്ങൾ അജ്ഞാതമായിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കുക പ്രയാസമാണ്. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന് പാത്രിയർക്കീസ് നൽകിയ സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ, “മലബാർ ദേശത്തേക്കു

ആരെ അയയ്ക്കേണ്ടു എന്നുള്ള ഈ വിചാരങ്ങളാൽ നാം ചിന്താകുലമായിരിക്കുമ്പോൾ മത്തായി കശീശാ ആകുന്ന നമ്മുടെ വാത്സല്യപുത്രൻ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ നിന്ന് സമാധാനത്തോടെ വന്നുചേർന്നു”⁶ എന്നാണു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നാം അവനെ ആദ്യം മ്ശംശാന ആയിട്ടും പിന്നെ കശീശ ആയിട്ടും പിന്നെ റമ്പാനായും പിന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായും പട്ടം കെട്ടി എന്നും സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെയും മറ്റും പ്രസ്താവന തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് പറയാൻ പാടില്ല. നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തെ നയിക്കുന്നതിനു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനാരോഹണത്തിനു മുമ്പ് യാക്കോബായ വിശ്വാസങ്ങൾ സമ്മതിച്ച് പാത്രീയർക്കീസിനു ശൽയസാ എഴുതി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.⁸

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന, ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ് നിര്യാതനായി എന്ന് പാത്രീയർക്കീസിനെ ധരിപ്പിച്ചാണ്, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി സ്ഥാത്തിക്കോൻ വാങ്ങിയതെന്നും ഒരാക്ഷേപമുണ്ട്. സ്ഥാത്തിക്കോനിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, ഈ ആക്ഷേപം അടിസ്ഥാനരഹിതമല്ലെന്നുള്ളതിനു തെളിവാണ്. “സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടവരും വാത്സല്യമുള്ളവരുമായ നമ്മുടെ മക്കളെ! പിന്നെയും നിങ്ങളോടു നാം അറിയിക്കുന്നത്, ഞങ്ങൾക്കു ഇടയനില്ല, ഞങ്ങൾക്കു പട്ടവമില്ല, ഞങ്ങൾക്കു മാമോദീസാ ഇല്ല, ഞങ്ങൾക്ക് ഭരിക്കുന്നവനില്ല, എന്നും മറ്റും നിങ്ങൾ എഴുത്തുകൾ അയച്ചു അറിയിച്ചപ്പോൾ നമ്മുടെ വിശ്വാസമുള്ള ജനമാകുന്ന നിങ്ങൾ ചിതറിയിരിക്കുന്നതായി കേട്ടതിൽ നാം അധികമായി വ്യസനിക്കുകയും നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് അതിയായ ദുഃഖമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളെ വന്നു സന്ദർശിപ്പാനും നിങ്ങൾക്കു ഭരണക്കാരനായിരിപ്പാനും ഒരു സത്യ ഇടയനെ നിങ്ങൾക്കായി അയച്ചുതരണമെന്ന് നാം താല്പര്യപ്പെട്ടു.”⁹ ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ നിന്ന്; മലങ്കര “ഇടയനും ഭരിക്കുന്നവനും” ഇല്ല, എന്നായിരുന്നു പാത്രീയർക്കീസ് ധരിച്ചിരുന്നത് എന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. സുദീർഘമായ ആ സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ അന്നു മലങ്കര ഭരിച്ചിരുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പറ്റി യാതൊരു പരാമർശവും ഇല്ലെന്നുള്ളത് വിസ്മയമായിരിക്കുന്നു. സ്ഥാത്തിക്കോനു പുറമേ, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മഹാരാജാക്കന്മാർക്കു മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരത്തിനു പാത്രീയർക്കീസ് എഴുത്തുകൾ കൊടുത്തയച്ചിരുന്നു.¹⁰ ഈ കത്തുകളിലും മാർ ദീവനാസ്യോസിനെക്കുറിച്ച് യാതൊരു പരാമർശവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെറ്റുമില്ല.

ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസിനെ പാത്രീയർക്കീസ് സസ്പെൻഡ്

ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നും, അതിനാൽ തന്നെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അംഗീകരിക്കണമെന്നുമായിരുന്നല്ലോ, മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വാദം. മാർ അത്താനാസ്യോസ് റസിഡണ്ട് ജനറൽ കല്ലൻ അയച്ച അനേകം കത്തുകളിൽ ഈ സസ്പെൻഷനെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പാത്രിയർക്കീസ്, മഹാരാജാവിനയച്ച എഴുത്തിൽ ഈ സസ്പെൻഷനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു യാതൊരു കാലതാമസവും ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ് രംഗത്തുനിന്ന് മാറിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസിനെ സസ്പെൻഡ് ചെയ്തതിനു തെളിവായി, മാർ അത്താനാസ്യോസ് ആശ്രയിക്കുന്ന രേഖയും, പാത്രിയർക്കീസ് മഹാരാജാവിന് അയച്ച എഴുത്തല്ല. 1845 ജൂലൈ 12-ാം തീയതി, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് റസിഡന്റ് ജനറൽ കല്ലൻ അയച്ച എഴുത്തിൽ പറയുന്നത്, ഈ സസ്പെൻഷൻ ഉത്തരവ്, കുന്നംകുളത്തെ രണ്ടു പട്ടക്കാർ കൊച്ചി ദിവാന്റെ പേർക്ക് അയച്ചത്, അദ്ദേഹം റസിഡന്റിനു അയച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നാണ്.¹⁰ ആ എഴുത്തിലെ, അതേ ഖണ്ഡികയിൽ തന്നെ, പാത്രിയർക്കീസ് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന് അയച്ച എഴുത്തിന്റെ കാര്യം മാർ അത്താനാസ്യോസ് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സസ്പെൻഷന്റെ രേഖയായി ആശ്രയിക്കുന്നതു കുന്നംകുളം പട്ടക്കാർ അയച്ച കത്തിനെയാണ്. ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസിനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് സസ്പെൻഡ് ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് നിയമിച്ചതെങ്കിൽ, ആ വിവരം സ്ഥാനത്തിക്കോനിലോ, മഹാരാജാക്കന്മാർക്കുള്ള കത്തുകളിലോ പ്രസ്താവിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നതിന് യാതൊരു തെറ്റുമില്ല. ഏതായാലും, ഈ രേഖകളിൽ മാർ ദീവനാസ്യോസിനെക്കുറിച്ച് മൗനം അവലംബിച്ചു കാണുന്നത്, സംശയാവഹമാണെന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ തരമില്ല.

മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് 1843 (1018) ഇടവം 3-ാം തീയതി കൊച്ചിയിൽ എത്തി. മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ ഉഗ്രമായ പ്രാതികൂല്യം തനിക്കുണ്ടാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം ന്യായമായിത്തന്നെ, വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.¹¹ ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തായായി നീരസത്തിലിരുന്ന കോനാട്ടു മല്പാനച്ചനും മറ്റും മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ കൊച്ചിയിൽ വന്നു കണ്ടു. മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഇടവം 13-ാം തീയതി, മാരാമണ്ണ് ചെന്നതിനുശേഷം, കോനാട്ടുനും മറ്റും അവിടെ എത്തി. ആലോചനയ്ക്കു ശേഷം, തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിന് ഉടൻതന്നെ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ പരിതസ്ഥിതിയിലും ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ്

സമചിത്തത കൈവെടിഞ്ഞില്ല. മാർ ദിവനാസ്യോസ്, നിരണത്തു ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ “വളരെ മര്യാദയോടെ സ്വീകരിക്കുകയും ശുശ്രൂഷകളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുകയും,”¹² “കാപ്പ, പത്രസീൻ മുതലായവ കൊടുക്കുകയും”¹³ ചെയ്തു. 1019 ചിങ്ങമാസം 3-ാം തീയതി മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതിനായി കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ പള്ളിപ്രതിപുരുഷയോഗം കൂടുന്നതിനു മാർ ദിവനാസ്യോസ് പള്ളികൾക്ക് കല്പനയും അയച്ചു. ചിങ്ങം 3-ാം തീയതി, കണ്ടനാട് യോഗം കൂടിയെങ്കിലും സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കാതെ പിരിയുകയാണുണ്ടായത്. അപ്രകാരം പിരിഞ്ഞതിനുള്ള കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച്, വിഭിന്ന വിവരണങ്ങളാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ തരുന്നത്. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ജീവചരിത്രകാരൻ പറയുന്നതു നോക്കുക: “കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ മെത്രാന്മാർ ഇരുവരും എത്തി. രണ്ടു മുറികളിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ വലിയ മെത്രാൻ കൊച്ചുമെത്രാന്റെ അടുക്കൽ ആളയച്ച് സ്ഥാത്തിക്കോൻ രഹസ്യമായിട്ട് ഒന്നു നോക്കുന്നതിന് കൊടുത്തയയ്ക്കണമെന്നു പറയിച്ചു. അതു പരസ്യമായി വായിക്കുന്നതിനല്ലാതെ കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നതിന് നിവൃത്തിയില്ലെന്നായിരുന്നു മറുപടി. എങ്കിലും സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കാനോ പ്രതിയോഗികൾക്ക് അത് അപഹരിക്കാനോ ഇടയാകാതെ യോഗം അവസാനിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞു.”¹⁴ എടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കത്തനാരും, കോനാട്ടു മല്പാനും കൂടിയാണ്, ഈ അപഹരണത്തിന് ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നു കൂടി ടിഗ്രനന്മത്തിൽ കാണുന്നു. കണ്ടനാട്ടു യോഗത്തിനു മൂന്നു മാസം മുമ്പാണല്ലോ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ശീമയിൽ നിന്നു മടങ്ങിവന്നത്. അന്നത്തെ സമിതിയെ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക: “ഇക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഇടവഴിക്കൽ പീലിപ്പോസ് കശ്ശീശായും, വടക്കുദേശത്തുള്ള അനേക പട്ടക്കാരുടെ ഗുരുവായ കോനാട്ടു മല്പാനും തമ്മിൽ രമ്യമില്ലാതിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇവർക്ക് ഇരുവർക്കും മലങ്കരയുടെ അന്നത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന ചേപ്പാട്ടു മാർ ദിവനാസ്യോസിനോടു വൈരമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ നീരസം വർദ്ധിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വരവ്.”¹⁵ ഈ ത്രികോണവിരോധം, മൂന്നു മാസത്തിനകം തീർന്ന്, അവർ മൂന്നു പേരും കൂടി അത്താനാസ്യോസിനെ ചതിക്കുന്നതിന് ഗൂഢാലോചന ചെയ്തു എന്നുള്ള പ്രസ്താവന വിശ്വസിക്കുന്നതിനു കുറച്ചു പ്രയാസം തോന്നുന്നു. ഒരു മാസത്തിനു ശേഷം കൂടിയ കല്ലുകത്ര യോഗത്തിൽ വച്ച് എഴുതിയ പടിയോലയിൽ, കണ്ടനാട്ടു യോഗത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന ഭാഗത്ത് ഈ അപഹരണ ശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു സൂചന പോലും ഇല്ല. കണ്ടനാട്ടു നിന്ന് പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞ പള്ളിക്കാർ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കല്ലുകത്ര കൂടുകയാണല്ലോ

ചെയ്തത്. കണ്ടനാട്ടെ യോഗം അലസിപ്പിരിഞ്ഞതിന്, കല്ലുകത്ര പടി യോലയിൽ പറയുന്ന കാരണം നോക്കുക. “അവധിക്കു എല്ലാവരും കണ്ട നാട്ടു പള്ളിയിൽ കൂടിയാറെ കോനാട്ടു മല്പാനും എടവഴിക്കൽ പോത്തൻ കത്തനാരും ചാലിയിൽ കോരയും ഏതാനും മാപ്പിളമാരും മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കൂടി ആലോചിച്ച് കല്പന പ്രകാരം സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ടതിന് ഈ അത്താനാ സ്യോസ്, ബാവായുടെ പേരിൽ ഇവിടെ നടന്നുവരുന്നതിൽ സുറിയാനി മര്യാദകൾക്കു ക്രമഭേദമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു മറ്റു കൃത്രിമങ്ങൾ തുടങ്ങി ചില പള്ളിക്കാരെയും അയച്ചതിന്റെ ശേഷം.”¹⁶ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാ സ്യോസിന്റെ പക്ഷക്കാർ തന്നെ എഴുതിയ ഈ സമകാലീനരേഖയെ എങ്ങിനെ അവഗണിക്കാൻ കഴിയും? ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസ് 1019 ചിങ്ങം 29-ാം തീയതി പള്ളികൾക്കയച്ച കല്പനയിലും, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ നവീകരണചായ്വിനെ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിച്ചു കേൾക്കേണ്ടതിന് മലങ്കരയൊട്ടുക്കുള്ള പള്ളി പ്രതിപുരുഷന്മാരെ കണ്ടനാട്ടു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയതിനു ശേഷം, ഹീനവും ബുദ്ധിശൂന്യവുമായ ഈ തന്ത്രത്താൽ, ആ പ്രമാണം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന് ശ്രമിക്കത്തക്കവണ്ണം ബുദ്ധിപരമായും ധാർമ്മികമായും അധഃപതിച്ചവരായിരുന്നു ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താനും കോനാട്ടു മല്പാനും എടവഴിക്കലച്ചനും, എന്നു സങ്കല്പിക്കുക പ്രയാസമാണ്.

കണ്ടനാട്ടു യോഗത്തിനു മുമ്പു തന്നെ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം മാർ അത്താനാസ്യോസ് തുടങ്ങിയിരുന്നു. 1843 സെപ്റ്റംബർ 21-ാം തീയതി അദ്ദേഹം റസിഡന്റു ജനറൽ കല്ലന് അയച്ച എഴുത്തിൽ മലങ്കര വനയുടൻ തന്നെ സ്ഥാത്തിക്കോന്റെയും തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനുള്ള എഴുത്തിന്റെയും പകർപ്പുകൾ റസിഡന്റിന് അയച്ചിരുന്ന വിവരവും, കൊല്ലത്തു വച്ച് തന്നെ കാണുന്നതിന് റസിഡണ്ട് ജൂലൈ 15-ാം തീയതി അയച്ച മറുപടിയുടെ വിവരവും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.¹⁷ കണ്ടനാട് യോഗത്തിനു ശേഷം, മലങ്കരസഭ, മാർ അത്താനാസ്യോസിനോട് എങ്ങിനെ വർത്തിക്കണം എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കല്പന മാർ ദീവനാസ്യോസ് പുറപ്പെടുവിച്ചു. 1019 (1843) ഇടവം 29-ാം തീയതി എഴുതിയ ഈ കല്പനയുടെ ഇംഗ്ലീഷു തർജ്ജിമ, മാർ തോമ്മാക്കാരുമായുണ്ടായ കേസിന്റെ (Case No. 3 of 1061, in the Royal Court of final Appeal Travancore) റിക്കാർഡുകളിൽ (36 അക്കം) കാണുന്നുണ്ട്. തിരുമേനിയുടെ മഹാമനസ്കതയും സമുദായാഭിമാനവും സാമ്രാജ്യ തൃഷ്ണയും സർവ്വോപരി സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിലുള്ള നിഷ്ഠയും പ്രസ്ഫഷ്ടമാക്കുന്ന ആ കല്പന ഏതൊരു സമുദായ സ്നേഹിയേയും പുളകിതഗാത്രനാക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമാണ്. ആ

കൽപനയുടെ അസ്സൽ (മലയാളത്തിലുള്ളത്) അന്വേഷണത്തിൽ കിട്ടിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നുള്ള വിവർത്തനം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

**മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർ ദീവനാസ്യോസ്
മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്നും**

(മുദ്ര)

കൊട്ടാരക്കര പള്ളി വികാരിയും, ദേശത്തു പട്ടക്കാരും കൈക്കാരുന്മാരും ശേഷം ജനങ്ങളും കൂടി കണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് വാഴ്വ്.

മാരാമണ്ണു പള്ളിയിൽ പാലക്കുന്നത് മാത്തൻ ശെമ്മാശൻ, വിദേശങ്ങളിൽ പോയി, അവിടെയുള്ള ഒരു പാത്രിയർക്കീസിൻ്റെ നിന്നും മേൽപട്ട സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചു മടങ്ങിയെത്തി, മലയാളത്തു ഇപ്പോഴുള്ള മേൽപട്ട സ്ഥാനം പൂർണ്ണമല്ലെന്നും അപ്പോസ്തോലിക കൈവയ്പ് ഉള്ളിടത്തുനിന്നും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ സ്ഥാനം പൂർണ്ണമാണെന്നും അതിനാൽ എല്ലാവരും സ്ഥാനപൂർണ്ണതയുള്ള ആളിനെ അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നും പ്രസംഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ മലങ്കരയിലെ മേൽപ്പട്ടസ്ഥാനം മാർത്തോമ്മായുടെ കൈവയ്പിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ആ മേൽപട്ട സ്ഥാനത്തിന്റെ തുടർച്ചയിൽ ചില കുറവുകൾ സംഭവിച്ചു എന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ അപ്പോസ്തോലിക കൈവയ്പുള്ള ഒരു വിദേശ ഇടവകയിലെ മേൽപട്ടക്കാരൻ, ഇവിടുത്തെ, പട്ട ത്വത്തെ, കാനോനികമായി പൂർത്തിയാക്കി. അതുകൊണ്ടു, നമ്മുടെ സ്ഥാനം പൂർണ്ണവും സാധുവുമാണ്. എന്നാൽ 1000-മാണ്ടു അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിന്നു അത്താനാസ്യോസ് എന്ന് പേരുള്ള ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പാ ഇവിടെ വരികയും നമ്മുടെയും നമ്മുടെ മുൻഗാമി കാലം ചെയ്ത മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും പട്ടതാം പൂർണ്ണമല്ലെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ഭിന്നതകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചു സർക്കാരിൽ പല നിവേദനങ്ങളും സമർപ്പിക്കുകയും വിദേശികൾക്ക് ഈ ഇടവകമേൽ യാതൊരു അധികാരവും ഇല്ലെന്ന് വിധിക്കുകയുമുണ്ടായി. ആ എപ്പിസ്കോപ്പായെ നാടുകടത്തുകയും ചെയ്തു. ശേഷം വിദേശ മെത്രാന്മാരുടെ വരവു നിലച്ച്, അത്തരം ഉപദ്രവങ്ങൾ നീങ്ങി, നമ്മുടെ ഇടവക സമാധാനത്തിലും സന്തുപ്തിയിലും കഴിയുന്നു. എന്നാൽ പ്രായാധിക്യം കൊണ്ടും ക്ഷീണം കൊണ്ടും നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് നമുക്കു പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ഒരു വിദേശ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നാണ് മാത്യൂസ് മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന് അപ്പോസ്തോലിക കൈവയ്പ് ഉള്ളതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തെ നമ്മുടെ പിൻഗാമിയായി അംഗീകരിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല.

എന്നാൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തു വിദേശമെത്രാന്മാരുടെ സന്ദർശനത്തിനു വഴി തെളിക്കുമെന്നും തന്മൂലം മലങ്കര ഇടവകയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ പ്രശ്നങ്ങളെ ഉത്ഭവിപ്പിക്കുമെന്നും നാം സംശയിക്കുന്നു. മാത്യൂസ് മെത്രാന്റെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ പരിഗണിച്ചശേഷം, നാം നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ഈ സിംഹാസനത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയത്തേയും പിതാക്കന്മാരുടെ നടപടികളും പുരാതന ആചാരങ്ങളും അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുമെന്നതിനേയും പറ്റി നമുക്കു ബോധ്യമായി, ഇനിയും ഒരു കൽപന അയയ്ക്കുന്നതുവരെ, ആരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ പോകയോ അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്.

ചിങ്ങം 29, 1843 (1019)

മലങ്കരയിൽ നിന്ന് ഇദംപ്രഥമമായി അന്ത്യോഖ്യായിൽ ചെന്ന്, പാത്രിയർക്കാ സിംഹാസനത്തിലേക്ക് അനുസരണ പ്രതിജ്ഞാപത്രം എഴുതിക്കൊടുത്ത്,¹⁸ മേൽപ്പട്ടസ്ഥാനം പ്രാപിച്ച്, പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോന്റെ ബലത്തിന്മേൽ മലങ്കര ഭരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ച മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, മലങ്കര ഇടവകയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പണയപ്പെടുത്തുമെന്ന് മാർ ദീവനാസ്യോസ് സംശയിച്ചത് സ്വാഭാവികമാണ്. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ നവീകരണ പ്രതിപത്തി സുപ്രസിദ്ധവുമായിരുന്നല്ലോ. ഈ രണ്ടു സംഗതികളിൽ ശരിയായ ഉറപ്പു ലഭിച്ചാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മാർ ദീവനാസ്യോസിന് സമ്മതമായിരുന്നു.

എന്നാൽ കേവലം 25 വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന കൊച്ചുമെത്രാപ്പന് വ്യഭനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഉടൻ തന്നെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്യിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് പൊതുവെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷത്തു നിന്ന കുറച്ചു പള്ളിക്കാർ കല്ലുകത്ര കൂടി, ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്ത് ഒരു പടിയോല എഴുതി, “1843 -ാ മാണ്ട്, കൊല്ലം 1019-മാണ്ടു കന്നിമാസം 3-ാം തീയതി വെള്ളിയാഴ്ച ദിവസം എഴുതിയ പടിയോലയിലെ നിശ്ചയങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു. ഒന്നാമതു മലയാളത്തുള്ളയാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മൾ അന്ത്യോഖ്യായുടെ ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടതും ബഹുമാനപ്പെട്ടതുമായ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ കൈക്കീഴ് ഉള്ളവരും മുമ്പിനാലെ അവിടെ നിന്നും ബഹുമാനപ്പെട്ട ബാവാന്മാരും പ്രധാനിയായ ക്രിസ്ത്യാനി തൊമ്മാ മുതലായ ആളുകളും വന്നു നമ്മെയും നമ്മുടെ പള്ളികളെയും സംരക്ഷണം ചെയ്തു. നമുക്കും പള്ളികൾക്കും വേണ്ടുന്ന വസ്തുക്കളെയും തന്നു

തലമുറതലമുറയായി (പൊടിവു) വരുന്ന ക്രമംപോലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ബാവായിൽനിന്ന് പട്ടം കെട്ടി അയയ്ക്കുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരെ നാം കൈക്കൊള്ളുവാനുള്ളതാകകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ അയച്ചിരിക്കുന്ന അത്താനാസ്യോസ് ബാവ സമാത്തിക്കോൻ കണ്ടതിന്മണ്ണം നാം കൈക്കൊള്ളുവാൻ യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെ ബാവാനാരുടെ മുറപോലെ നമ്മെയും നമ്മുടെ പള്ളികളേയും നടത്തിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

രണ്ടാമതു ഇവിടെ നടന്നുവരുന്നതിൽ സുറിയാനി മദ്യാദകൾക്ക് ക്രമഭേദമുണ്ടെന്ന് കണ്ടനാട്ടു വച്ചു പറഞ്ഞുകേട്ട സംഗതിയെക്കൊണ്ട് ആലോചിച്ചാറെ ശുദ്ധമാന പുസ്തകത്തിൻപ്രകാരം നിഖ്യായിലും കുസ്തത്തിനോസ്പോലീസിലും എഫെസുസിലും ഉണ്ടായ മൂന്നു സുന്നഹദോസിന്റെ (പൊടിവു) അന്ത്യോഖ്യായുടെ സഭയിൽ ശുദ്ധമാകപ്പെട്ട ബാവാനാരെ നടത്തിവരുന്ന ക്രമംപോലെയും ഇപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്ന സമാത്തിക്കോൻ പോലെയും നടക്കയും നടത്തിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

മൂന്നാമതു മേൽപ്പറഞ്ഞു എഴുതിയിരിക്കുന്നതിന്മണ്ണം നടക്കയും നടത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നനാൾ ഒക്കെയും ഈ അത്താനാസ്യോസ് ബാവായേയും ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് ബാവായുടെ കല്പനപ്രകാരം സമാത്തിക്കോനോടു കൂടി ഉണ്ടായിവരുന്ന മേൽപ്പട്ടക്കാരെയും അനുസരിച്ചുകൊള്ളുമെന്നും പരസ്പരം ഏകീകരിച്ചു നടന്നുകൊള്ളുവാനും ഇതുവരെ നടന്നുവന്നിരിക്കുന്ന കാട്ടുമങ്ങാടൻ വക മെത്രാന്മാരുടെ പേർക്ക് സർക്കാരിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിന്റെ സംഗതി തിരുമനസ്സറുവിച്ചു നിലവിരുത്തിക്കൊള്ളുവാനുള്ളതെന്നും നിശ്ചയിച്ചു വരിയോല എഴുതി.¹⁹

മാർ അത്താനാസ്യോസിന് അനുകൂലമായി തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിന്, റസിഡണ്ട് മഹാരാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു എങ്കിലും, ഉദ്ദിഷ്ട ഫലപ്രാപ്തി ഉണ്ടായില്ല. 1846 മാർച്ച് 21-ാം തീയതി മാർ അത്താനാസ്യോസ് റസിഡണ്ടിനയച്ച എഴുത്തിൽ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിനുള്ള ശ്രമത്തെ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിക്കുന്നതിന് റസിഡണ്ട് അനുവാദം വാങ്ങിക്കൊടുക്കുകയും, തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിനുള്ള അപേക്ഷ ശുപാർശ സഹിതം കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവിനും ആ സംഗതിയിൽ അനുകൂലാഭിപ്രായമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നും, തുല്യം ചാർത്തുന്നതിനായി വിളംബരം എഴുതി സമർപ്പിക്കുവാൻ തിരുമേനി ആജ്ഞാപിച്ചു എന്നും, എന്നാൽ കൊട്ടാരം പേഷ്കാരായിരുന്ന കൊച്ചുശങ്കരപിള്ളയുടെ കൃത്രിമത്താൽ വിളംബരം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോയി എന്നുമാണ് ഈ എഴുത്തിൽ അത്താനാസ്യോസ് പറയുന്നത്.²⁰

1. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 33, 34.
2. അബ്രഹാം മല്പാൻ, പേജ് 36.
3. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 11.
4. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 16.
5. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പേജ് 221, 222.
6. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 61.
7. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 62.
8. 1844 ജനുവരി 1-ാം തീയതി മാർ അത്താനാസ്യോസ് റസീഡണ്ടു ജനറൽ കല്ലൻ അയച്ച എഴുത്ത് 7-ാം ഖണ്ഡിക. Ext: 000. Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.
9. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 60.
10. Ext. 222. Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.
11. 1843 മാർച്ച് 11-ാം തീയതി മാർ അത്താനാസ്യോസ് റവ. ജോർജ്ജ് മാത്തൻ അയച്ച എഴുത്ത്.
12. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 57.
13. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 69. കല്ലുകുത്ര പടിയോല
14. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 58.
15. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 39.
16. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 99.
17. Ext. 222. Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.
18. 1844 ജനുവരി 1-ാം തീയതി മാർ അത്താനാസ്യോസ് റസീഡണ്ടു ജനറൽ കല്ലൻ അയച്ച എഴുത്ത് 7-ാം ഖണ്ഡിക. Ext. 000. Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.
19. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 70.
20. Ext. PPP. Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.

മാർ കൂറിലോസിന്റെ വരവും കൊല്ലം പഞ്ചായത്തും

മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനാഭിഷേകവും അവകാശവാദവും സഭയിൽ പല വിഷമ പ്രശ്നങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസഭയുടെ അവിതർക്കിതമായ പ്രാതിനിധ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു യോഗത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട്, രാജകീയ വിളംബര പ്രകാരം, പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരുടെ അനിഷേധ്യ ആത്മീയ മേലദ്ധ്യക്ഷനായി ഭരിച്ചിരുന്ന ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്ത്, ആ സ്ഥാനത്ത് തന്നെ സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നല്ലോ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് വാദിച്ചിരുന്നത്. മലങ്കരസഭയുടെ ഒരു പൊതുയോഗവും മാത്യൂസ് ശൈശ്വാനെ മേൽപട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ശീമയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയിരുന്ന അപേക്ഷയിൽ “അബ്രഹാം മൽപാന്റെ പക്ഷത്തു നിന്നിരുന്ന ചുരുക്കം ചില പള്ളിക്കാർ മാത്രമേ” ഒപ്പിട്ടിരുന്നുള്ളൂ എന്ന് മാർത്തോമ്മാ ചരിത്രകാരന്മാർ പോലും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. മൽപാനാകട്ടെ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിൽ പ്രകടിതമായ സഭയുടെ ഏകകണ്ഠമായ തീരുമാനത്തിനെതിരായി, പ്രവർത്തിക്കുകയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിപാടികളെ സഹായിക്കുന്നതിനും നയിക്കുന്നതിനും ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആവശ്യമാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്, സഹോദരപുത്രനായ മാത്യൂസ് ശൈശ്വാനെ അദ്ദേഹം മർദ്ദിനിലേക്ക് അയച്ചത്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മെത്രാൻസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചുവന്ന അത്താനാസ്യോസിനെ, സമുദായത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ സംശയഭൃഷ്ട്യാ വീക്ഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതത്തിനു വകയില്ല. കണ്ടനാട്ടു വച്ച് സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കുന്നതിനു സാധിക്കാതെ പോയതും ഈ സംശയത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് അനുകൂലമായ പല സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന് നേതൃത്വം നൽകുകയും, നവീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്ത ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ അവരുടെ പരമ ശത്രുവായി പരിഗണിച്ചിരുന്ന മിഷനറിമാർ, അത്താനാസ്യോസിന് ഏതു സഹായവും ചെയ്യുന്നതിന് സന്നദ്ധരായിരുന്നു. അവരുടെ സ്വാധീനം ഒട്ടും ചെറുതല്ലായിരുന്നു താനും. അന്ത്യോഖ്യായിൽ ചെന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായിൽ നിന്ന് പട്ടമറ്റു വന്ന കാരണത്താൽ പലരും മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായി പല ഭാഷകളിൽ

പ്രാവീണ്യവും, അനിതരസാധാരണമായ വാക്സാമർത്ഥ്യവും ബുദ്ധി വൈഭവവും യുവസഹജമായ ഉന്മേഷവും ഒത്തിണങ്ങിയിരുന്ന മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം മലങ്കരസഭയെ ഏതു പന്ഥാവിൽ കൂടി നയിക്കുമെന്ന് ഉല്ക്കണ്ഠാകുലരായിരുന്ന പലരും, പാത്രീയർക്കീസിന് യഥാർത്ഥ വിവരങ്ങൾ കാണിച്ച് അപേക്ഷകൾ അയച്ചു. “മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പേരിലുള്ള കുറ്റാരോപണങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരണ ചെയ്യുന്നതിനു അധികാരപ്പെടുത്തിയും കുറ്റം തെളിയുന്നപക്ഷം ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് മുകുക്കു കല്പനകൾ കൊടുത്തും പാത്രീയർക്കീസ്, മാർ കുറിലോസ് യോയാക്കീം എന്നൊരു മെത്രാനെ അയച്ചു. മാർ കുറിലോസ് 1846-ൽ മലങ്കര എത്തി.”² 1021 ചിങ്ങം 26-ാം തീയതിയാണ് ഇദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ എത്തിയത്. ചിങ്ങം 30-ാം തീയതി മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണത്തിന്റെ ചുമതല, പാത്രീയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോനുമായി അദ്ദേഹം അയച്ചിരിക്കുന്ന മാർ കുറിലോസിനെ താൻ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, അതിനാൽ പള്ളികളും കോട്ടയത്തെ സെമിനാരിയും സംബന്ധിച്ച ഉത്തരവുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർക്ക് അയയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും, മാർ ദീവനാസ്യോസ് റസിഡണ്ടിനും തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാർക്കും, കൊച്ചി പള്ളിയിൽ നിന്ന് എഴുതി അയച്ചു.³

മാർ കുറിലോസിനു വേണ്ടി ചെയ്ത ഈ സ്ഥാനത്യാഗത്തെ ചരിത്രകാരന്മാർ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്, പാത്രീയർക്കീസിന്റെയും ശീമമെത്രാൻ അത്താനാസ്യോസിന്റെയും കൈയേറ്റങ്ങളെ ചെറുത്തുനിന്ന ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പൻ ഒരു ശീമ മെത്രാൻ ഭരണം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തത് നീതീകരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്ന് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാം. ചേപ്പാട്ടു മാർ ദീവനാസ്യോസിനെ വാഴിച്ചത് ആഞ്ഞൂർ മാർ പീലക്സിനോസായിരുന്നല്ലോ. 1000-മാണ്ടു വന്ന അത്താനാസ്യോസിനെ യഥാർഹം മാനിക്കുന്നതിന് മാർ പീലക്സിനോസിനും, മാർ ദീവനാസ്യോസിനും സമ്മതമായിരുന്നു. ഒരു പൊതുയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോൻ വായിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ ശീമ മെത്രാൻ അനർഹമായ അവകാശവാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചപ്പോൾ, മാർ പീലക്സിനോസും മാർ ദീവനാസ്യോസും അതിനെ എതിർത്തു. മാവേലിക്കര പടിയോലയിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രീയർക്കീസിനെ ആകമാനസഭയുടെ തലവനായി അംഗീകരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും മാറ്റുന്നതിന് പാത്രീയർക്കീസിന്റെ അനുവാദം ആവശ്യമാണെന്നു മാത്രമാണ് ആ പടിയോലയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാവേലിക്കര യോഗത്തിനു ശേഷം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ

പേരിൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട അനേകം പരാതികളുടെ ഫലമായി, പാത്രീ യർക്കീസ് മലങ്കരയിൽ വരുന്നതുവരെ ആർക്കും പട്ടം കൊടുക്കരുതെന്ന് ഒരു നിരോധന ആജ്ഞ അദ്ദേഹം അയച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്.⁴ പാത്രീ യർക്കീസിന് ശൽമൂസാ എഴുതിക്കൊടുക്കുകയോ, ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കുകയോ, ചെയ്യാതിരുന്ന മാർ ദീവനാസ്യോസ്, ആ നിരോധനാജ്ഞയെ ബഹുമാനിച്ചില്ല. ഇങ്ങിനെ, സ്ഥാനാരോഹണ കാലം മുതൽ അവലംബിച്ചിരുന്ന നിലയ്ക്ക് വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണ് പാത്രീയർക്കീസിന്റെ കല്പനയുമായി വന്ന മാർ കുറിലോസിനെ അദ്ദേഹം ഭരണമേല്പിച്ചതെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല.

മെത്രാൻ സ്ഥാനാഭിഷേകം മുതൽ, ചില സമുദായ പ്രമാണികളുടെയും മിഷനറിമാരുടെയും നിരന്തരമായ ശല്യങ്ങൾക്കു വിധേയനായിരുന്ന മാർ ദീവനാസ്യോസ് വാർദ്ധക്യദശയിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ മുതൽ ഭരണഭാരം ഒഴിയുന്നതിന് ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. 1019 ചിങ്ങം 29-ാം തീയതി പുറപ്പെടുവിച്ച കല്പനയിൽ വാർദ്ധക്യവും ക്ഷീണവും ഹേതുവായി തന്റെ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത ചുമതലകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് സാധിക്കാതെയൊന്നിരിക്കുന്നത് എന്ന് തിരുമേനി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നത് ഓർക്കുമല്ലോ. മാർ കുറിലോസ് മലങ്കരയിൽ എത്തി നാലു ദിവസങ്ങൾക്കകം അദ്ദേഹത്തെ ചാർജ്ജ് ഏല്പിച്ചതിൽ നിന്ന് എത്രമാത്രം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. 1019 ചിങ്ങം 29-ാം തീയതിയിലെ കല്പനയിൽ അപ്പോസ്തോലിക കൈവയ്പ്പുള്ള ഒരു മേല്പട്ടക്കാരനെന്ന നിലയിൽ, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്ന് മാർ ദീവനാസ്യോസ് പറഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് പിതാക്കന്മാരുടെ നടപടികളും പുരാതന ആചാരങ്ങളും പാലിക്കുമോയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് സംശയമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വിദേശത്തു നിന്നും പട്ടമേറ്റു മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ഭരണം, മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ഹാനികരമാകുമെന്നും അദ്ദേഹം ശങ്കിച്ചിരുന്നു. മാർ കുറിലോസ് പരദേശിയായിരുന്നു എങ്കിലും, യാക്കോബായ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവനായിരിക്കുമെന്ന് മാർ ദീവനാസ്യോസ്, ന്യായമായിത്തന്നെ വിശ്വസിച്ചു. അതിനാൽ തന്നെ അഭിമുഖീകരിച്ച അപകടങ്ങളിൽ, ലഘുവായതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണമാണല്ലോ ഒരു സഭാ മേലദ്ധ്യക്ഷന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ചുമതല. തിരുമേനി പ്രയാസങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നതും ആ ചുമതല നിർവഹണത്തിലായിരുന്നല്ലോ. അതിനാൽ ഈ ഘട്ടത്തിലും അദ്ദേഹം തന്റെ

ജീവിതപ്രമാണമായി കരുതിയിരുന്ന തത്വങ്ങൾക്കനുസരണമായി പ്രവർത്തിച്ചു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി തന്നെയാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്ന് മാർ കുറിലോസ് റസിഡണ്ടിനും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിനും എഴുതി. മാർ അത്താനാസ്യോസും മാർ കുറിലോസും അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ കല്പനകളെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്. ഈ തർക്കം തീരുമാനിക്കുന്നതിനായി, റസിഡണ്ടിന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി, തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റ് 1023 മാർഗ്ഗി 29-ാം തീയതി (1848 ജനുവരി) നാല് സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു. അപ്പീൽ കോടതി രണ്ടാം ജഡ്ജിയായിരുന്ന കോലാഫ്, ദിവാന്റെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന വൈറ്റ്, മേലെഴുത്തു പിള്ള ആയിരുന്ന അനന്തുപിള്ള, പോലീസ് ശിരസ്തദാരായിരുന്ന വെങ്കടരമണ അയ്യർ എന്നിവരായിരുന്നു കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗങ്ങൾ. ഈ കമ്മിറ്റിയുടെ വിചാരണ കൊല്ലത്തു വച്ചായിരുന്നതിനാൽ, കൊല്ലം പഞ്ചായത്ത് തീരുമാനം എന്ന പേരിലാണ് ഈ കമ്മിറ്റിയുടെ വിധി അറിയപ്പെടുന്നത്.

മാർ അത്താനാസ്യോസും മാർ കുറിലോസും ഹാജരാക്കിയ സ്ഥാത്തിക്കോനും, മറ്റു പ്രമാണങ്ങളും കൊല്ലം മുതലായ 26 ഇടവകകൾ മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ തങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അയച്ച ഹർജിയും, മാർ കുറിലോസിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത അറിയിച്ചുകൊണ്ട് കോട്ടയം വലിയപള്ളി മുതലായ 40 ഇടവകകൾ അയച്ച ഹർജിയും പരിഗണിച്ചശേഷം, മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ സ്ഥാത്തിക്കോൻ നിരാക്ഷേപമാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ പാത്രീയർക്കീസ് മുടക്കിയെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിന് ഹാജരാക്കിയ പ്രമാണങ്ങൾ നിജമല്ലെന്നും, ഈ രാജ്യത്തെ ഒരു പൗരൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമനം മുൻപതിവുകളനുസരിച്ച് തികച്ചും ന്യായീകരിക്കത്തക്കതാണെന്നും, അതിനാൽ മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിച്ച് വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും, 1023 മിഥുനം 9-ാം തീയതി കമ്മിറ്റിക്കാർ വിധിച്ചു.

“കൊല്ലത്തെ കമ്മിറ്റി തീർപ്പുകളിങ്ങൊരെയും ജനങ്ങളിൽ ചിലരു അടങ്ങാതെ തീർപ്പിൽ ചില ഭാഗങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചു മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പേരിൽ ദുഷ്യമായിട്ടും മാർ കുറിലോസിനെത്തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി കൊടുക്കണമെന്നും അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കുകൊണ്ട് കല്പന പ്രകാരം മേലെഴുതിയ കമ്മിറ്റിക്കാർ തന്നെ രണ്ടാമത് ഒരു പുനർ വിചാരണ കൂടെ കഴിച്ചു. അതിലും 1023-ൽ നിശ്ചയിച്ച തീരുമാന തീർപ്പിനു യാതൊരു ഭേദവും വരുത്തുന്നതിനു ന്യായം കാണാത്തതിനാൽ

മുമ്പിലത്തെ തീരുമാനം തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന് തീർച്ച എഴുതി” (ഇട്ടുപ്പ്, പേജ് 254).

ഈ തീരുമാനങ്ങളനുസരിച്ച് 1027-ാമാണ്ട് കർക്കടകമാസം 15-ാം തീയതി മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിളംബരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

ഉത്രം തിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനിക്ക് കല്പിച്ചു നല്കിയ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം.

നമ്പർ 168 എം. ഇ. 1027

എ. ഡി. 1852

ശ്രീ പത്മനാഭദാസ വഞ്ചി ബാല മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കുലശേഖര കിരീടപതിമെന്ന സുൽത്താൻ മഹാരാജ ഭാഗ്യോദയ രാമരാജബഹദൂർ ഷംഷെർ ജംഗ് മഹാരാജ അവർകൾ സകലമാനപേർക്കും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന വിളംബരം.

കോട്ടയത്തു പാർക്കുന്ന മാർ ദിവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായിക്കു വയസ്സുകാലമായി സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടും ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്നും എഴുത്തും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് വന്നിരിക്കുന്ന മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിട്ട് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും ഇതിനാൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് എന്തെന്നാൽ - മലങ്കര ഇടവകയിൽ പുത്തൻകുറ്റിൽ സുറിയാനിക്കാരാൾപ്പെട്ട എല്ലാവരും മേലെഴുതിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താസിനെ അനുസരിച്ച് കീഴ്മര്യാദപോലെ നടന്നുകൊൾകയും വേണം.

എന്ന്, 1027-ാമാണ്ട് കർക്കടക മാസം 15-ാം തീയതി.

രണ്ടു സംഗതികളിൽ, ഈ തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം മാർ ദിവനാസ്യോസ് രണ്ടാമനും, മൂന്നാമനും, മാർ പീലക്സിനോസിനും ചേപ്പാട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്തായും അനുകൂലമായി പുറപ്പെടുവിച്ച വിളംബരങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രീയർക്കീസിനെക്കുറിച്ച്, മുൻ വിളംബരങ്ങളിൽ യാതൊരു പരാമർശവും ഇല്ല. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രീയർക്കീസ്, ചേപ്പാട്ടു മാർ ദിവനാസ്യോസിനെ സസ്പെൻഡു ചെയ്യുകയും തന്നെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ, തനിക്കനുകൂലമായി തിരുവെഴുത്തു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നല്ലോ മാർ അത്താനാസ്യോസ് അധികൃത സ്ഥാനങ്ങളിൽ അപേക്ഷിച്ചത്. അതുകൊണ്ടാണ് “ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്ന് എഴുത്തും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നത്” മാർ

അത്താനാസ്യോസ്, എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന് തിരുവെഴുത്തു വിളംബരത്തിൽ സ്ഥാനം കിട്ടിയത്.

മുൻ വിളംബരങ്ങളിലെല്ലാം, ഇന്ന ആളെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിട്ട് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനകളെ എല്ലാ പുത്തൻകൂർ സുറിയാനിക്കാരും അനുസരിച്ചുകൊള്ളണം എന്നായിരുന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിളംബരത്തിൽ “അനുസരിച്ച് കീഴ്മര്യാദപോലെ നടന്നുകൊൾകയും വേണം” എന്നാണ് കാണുന്നത്. മാർ അത്താനാസ്യോസ് വിശ്വാസത്തിലും ആചാരങ്ങളിലും വ്യതിയാനം വരുത്തുമെന്ന് ന്യായമായ ഭീതിയുണ്ടെന്ന് സുറിയാനി സഭാംഗങ്ങളിൽ പലരും റസിഡണ്ടിനും ഗവണ്മെന്റിലേക്കും എഴുതിയിരുന്നു. അതെക്കുറിച്ച് റസിഡണ്ട് മാർ അത്താനാസ്യോസിന് എഴുതിയിരുന്നു. അതിനു മറുപടിയായി, തന്റെ മുൻഗാമിയുടെ ഒരു നിയമനത്തിലും പദ്ധതിയിലും താൻ ഇടപെടുന്നതല്ലെന്നും, വിളംബരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്താലുടൻ ആ വിവരത്തിന് ഒരു സർക്കുലർ പരസ്യം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും, മാർ അത്താനാസ്യോസ് റസിഡണ്ടിന് ഉറപ്പു നല്കിയിരുന്നു (മാവേലിക്കര നിന്നും 1843 നവംബർ 30-ാം തീയതി, റസിഡണ്ട് കല്ലന് അയച്ച എഴുത്ത് Ext. MMM. Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore). ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്, “അനുസരിച്ച് കീഴ്മര്യാദപോലെ നടന്നുകൊൾകയും വേണം” എന്ന വാചകത്തെ വീക്ഷിക്കേണ്ടത്.

1. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പേജ് 11.
2. മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻ സഭ, ഇ. എം. ഫിലിപ്പ്, പേജ് 223.
3. Ext. SS. in Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.
4. Ext. TT. in Case No. 3 of 1061 in the Royal Court of Final Appeal, Travancore.

അന്ത്യകാലം

അധികാര മത്സരത്തിൽ മനം മടുത്ത് മാർ കുറിലോസിനെ ഭരണം ഏല്പിച്ചതിനുശേഷം തിരുമേനി ചേപ്പാട്ടു തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ചേപ്പാട്ടു പള്ളിപ്പരിസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പണിയിച്ചിരുന്ന മേടയും പടിപ്പുര മാളികയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാബോധത്തിന് ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. ഒന്നര ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പു പണി കഴിപ്പിച്ച ആ കെട്ടിടങ്ങളിൽ കാണുന്നത്ര വായു സഞ്ചാര സൗകര്യം ആ കാലത്തെ മറ്റൊരു കെട്ടിടത്തിലും കാണാൻ സാധ്യമല്ല തന്നെ. തിരുമേനി പണിയിച്ച ആ കെട്ടിടത്തിൽ തന്നെയാണ്, അവിടുത്തെ അന്ത്യകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്.

തനിക്ക് അനുകൂലമായ വിളംബരം പ്രസിദ്ധീകൃതമായതിനു ശേഷം മാർ അത്താനാസ്യോസ് ആദ്യമായി സന്ദർശിച്ചത് മാവേലിക്കര പള്ളി ആയിരുന്നു. അവിടെ നിന്ന് അദ്ദേഹം ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിലെത്തി മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയെ സന്ദർശിച്ചു. വലിയ തിരുമേനി കൊച്ചു മെത്രാപ്പുലത്തമ്പലം സൗഹാർദ്ദപൂർണ്ണരും സ്നേഹിതരും വിലയേറിയ കാപ്പുകുട്ടങ്ങൾ, പല്ലക്ക് മുതലായവ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. മാർ അത്താനാസ്യോസ് സന്തുഷ്ടനായി മടങ്ങി.

മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പില്ക്കാലം എത്രയും ശാന്തവും, ധ്യാനനിർഭരവുമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചുവന്നു. അവസാനകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ അർശേരോഗം വല്ലാതെ അലട്ടിയിരുന്നു. 1031 ആരംഭത്തോടു കൂടി രോഗം അപകട നിലയെ പ്രാപിച്ചു. അപ്പോഴേക്ക് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ചേപ്പാട്ട് എത്തുകയും വേണ്ട ശുശ്രൂഷാദികൾക്ക് സഹായം നല്കുകയും ചെയ്തു. 1031 കന്നി 26-ാം തീയതി തിരുമേനി കാലം ചെയ്തു. മാർ അത്താനാസ്യോസ് അനവധി പട്ടക്കാരുടെ സഹകരണത്തോടു കൂടി പരേതനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിലെ മദ്ബഹായിലുള്ള തെക്കെ ത്രോണോസിൽ സംസ്കരിച്ചു. ആ ദിവസം ഒരു പെരുനാളായി എല്ലാക്കൊല്ലവും ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ കൊണ്ടാടി വരുന്നു.

സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിനായി ധീരമായി പോരാടുകയും നിരവധി ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്ത തിരുമേനിയുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്നതിനായി, ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ നിന്നു പീലിപ്പോസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് (പി. എം. ഡി) ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ച് നടത്തി വരുന്നു. മദ്ബഹായുടെ തെക്കുവശത്തായി ഒരു കബർ മുറിയും ഈ

അടുത്ത കാലത്ത് പണിയിച്ച് മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ ആശ്രയിച്ച പലർക്കും പല പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തിരുമനസ്സിലെ വിശ്വാസ സ്ഥിരതയും, ത്യാഗ സന്നദ്ധതയും, പ്രതിയോഗിയോടു പോലും കാണിച്ച മഹാമനസ്കതയും ഔദാര്യബുദ്ധിയും, അധികാര മോഹമില്ലായ്മയും, സഭാംഗങ്ങൾക്കും ഭരണാധികാരികൾക്കും മാർഗ്ഗദർശനം നൽകട്ടെ.

അനുബന്ധം

ചേപ്പാട് മാർ ദീവനാസ്യോസ്: ഇടവഴിക്കൽ ഡയറിയിലെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം

മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്തയുടനെ (1825) പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ വന്നു. പിന്നെ ഒരു മെത്രാനെ വാഴിക്കേണ്ടുന്ന സംഗതി കൊണ്ടു വിചാരിച്ചാറെ കല്ലുപ്പാറ അടങ്ങുപ്രത്തു കത്തനാറെ മെത്രാനായിട്ടാക്കിയാൽ സുറിയാനിമതം എളുപ്പത്തിൽ കെടുത്തുവാൻ സംഗതി വരുമെന്ന് മിഷനറികൾ അത്യാഗ്രഹിച്ച് അയാളെ വാഴിക്കണമെന്ന് അവരും മറ്റുവിധത്തിൽ ശേഷം പേരും പറയുകയും അടങ്ങുപ്രത്തു യൗസേപ്പ് കത്തനാരു ദ്രവ്യപ്രിയൻ അല്ലാതെ മതപ്രിയൻ അല്ലാത്തതിനാലും മറിച്ച് ചെയ്യുന്നതിനു തക്കമുണ്ടെങ്കിൽ ഒട്ടുംതന്നെ സംശയിക്കുന്നവൻ അല്ലാത്തതിനാലും അയാളെ മെത്രാനാക്കുന്നതിനു മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു തീരെ മനസ്സില്ലാതെ തീരുകയും ചെയ്കകൊണ്ട് മേലെഴുതിയ യൗസേപ്പ് കത്തനാരുടെയും കോനാട്ട് മല്പാൻ അബ്രഹാം കത്തനാരുടെയും ചേപ്പാട്ട് ആഞ്ഞിലിമുട്ടിൽ ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാരുടെയും പേര് വെച്ചു ചീട്ടിയിട്ടാറെ ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാർക്കു ചീട്ടി വീണു. ചിങ്ങ മാസം 11-നു അയാളെ മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെന്നു പേരു വിളിച്ചു വാഴിച്ചുവെച്ച് പീലക്സിനോസ് പോകുകയും ചെയ്തു. പിന്നത്തേതിൽ അനുവാദങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനും ഈ മെത്രാൻ പീലക്സിനോസിന്റെ അടുക്കൽ പോയശേഷം പല ഗുണദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ അടങ്ങുപ്രത്തു യൗസേപ്പ് കത്തനാറെപോലെ നേരില്ലാത്ത വരില്ലായ്കകൊണ്ട് ആയതു മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കണമെന്നത്രെ പ്രധാനമായി പറഞ്ഞത്. ...

1830-ൽ വ്യഗ്രഹിമാസത്തിൽ പാതിരി മൊറൂട സായ്പ് വന്ന് സിമ്മനാരിയിൽ പഠിത്തം മുതലായ കാര്യങ്ങൾ വിചാരിക്കുകയും ടോറൻ പാതിരി പോകുകയും ചെയ്തു. എരുത്തിക്കൽ കത്തനാരും ചെങ്ങന്നൂർ ഇക്കു കത്തനാരും പാതിരി മൊർപീടുമായിട്ടു വിപദിച്ചു ഇവരു സിമ്മനാരിയിൽ പഠിച്ചു പാർത്തിരുന്ന ശെമ്മാശന്മാരു മുതലായവരെ ശിക്ഷിച്ചു എന്ന കാരണത്താൽ അപ്പീൽ കോർട്ടിൽ മൂന്നാം ജഡ്ജി ചാത്തന്നൂർ ഗീവറുഗീസ് വന്ന് അയിമോസ്യം പറഞ്ഞ് മുൻപിലത്തെ ന്യായംപോലെ നടത്തുകയും ചെയ്തു. 1832-ൽ കർക്കിടകം ... ചരണങ്ങാലത്തു പള്ളി ... ലൂക്കാ കത്ത

നാരു കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഗൊവർണ്ണമെന്റിനോടു വിപദിച്ച് കോട്ടയത്ത് വന്ന് പാതിരിമാരെയും മെത്രാനെയും കണ്ട് പുത്തൻകുറിൽ അനുസരിച്ച് സിമ്മനാരിയിൽ പുത്തൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ഈച്ചകളെല്ലാം വായിലകപ്പെടുമ്പോൾ വാ മുറുക്കിക്കൊള്ളാമെന്നു കരുതി ചീങ്കണ്ണി വാ പൊളിച്ചു കിടക്കുന്നതുപോലെ തെറ്റു ചെയ്തുവരുന്ന ആളുകളെ മെത്രാൻ പാർത്താൽ, പിന്നീട് എല്ലാംകൂടെ അമർത്തികൊള്ളാമെന്നും മിഷണറി പാതിരിമാർ കരുതി ലൂക്കാ കത്തനാരെ പുത്തനിൽ ചേർപ്പാൻ സഹായിക്കുകൊണ്ടും ഒരു പഴുതിൽ നിന്നും ഇളകി വീഴുന്ന ആപ്പ് ആ പഴുതിലും മറ്റൊരു പഴുതിലും ഉറയ്ക്കുന്നതല്ലാഴിക കൊണ്ടും ഇയാളെ കൂട്ടണ്ട എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞാറെ മെത്രാൻ അനുസരിച്ചുമില്ല.

1833-ൽ കർക്കടക മാസത്തിൽ പാതിരി യൗസേപ്പ് പീറ്റ് സായ്പ് ശീമയിൽ നിന്നും കോട്ടയത്തു വന്നു പഠിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്കൽ താക്കോലിരിക്കുന്ന അലമാരിയുടെ താഴ് എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ് കത്തനാരും അയാളുടെ മരുമകൻ കൂട്ടംചീര ശെമ്മാശും മുഖാന്തിരം ഞായറാഴ്ച പഠിപ്പിച്ച് സർവ്വസ്വവും കൊണ്ടുപോകയും അയാൾക്കു തന്നെ സിമ്മനാരിയിൽ വെച്ചു പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ട് കോനാട്ടു മല്പാനെയും അടങ്ങപ്രത്തു കത്തനാരെയും ഇയാ കത്തനാരെയും സിമ്മനാരിയിൽ നിന്നും അയയ്ക്കയും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു വിരോധമായും ബോധീരാ ഒക്കെയും ഈ പാതിരി ഓരോ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തയും സുറിയാനി വേദത്തിനു വിരോധമായി പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ സിമ്മനാരി വിട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ പള്ളികളിൽ പോയി പാർക്കുകയും ചെയ്തു. 13-ാമത് ലക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലൂക്കാ കത്തനാരു കൊച്ചിയിൽ പാതിരിയുടെ അടുക്കൽ പോയി പാർക്കുകയും വൈധവിയാകുന്ന കണികോളത്തു കൊച്ചുപെണ്ണ് എന്നവളെ അവിടെ വെച്ച് ആ പാതിരി തന്നെ കെട്ടിച്ചു കൊടുത്ത് അവിടെ പാർത്തിരുന്നാറെ അവൾ മരിച്ചുപോകുകൊണ്ടും 1834 വൃശ്ചികമാസം 12-നു കോട്ടയത്തു സിമ്മനാരിയിൽ വെച്ച് ചെറിയപള്ളി ഇടവകയിൽ ... മാണിയുടെ മകളെ കെട്ടുകയും ചെയ്തു. 1834-ൽ കർക്കടകമാസം പാതിരി ലൂടകോക്കു ശീമയിൽ നിന്നും കോട്ടയത്തു വന്നു പാർക്കയും ചെയ്തു. ...

ഈ ആണ്ട് മകരമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു വന്നു പള്ളികളിൽ കേറി സുറിയാനി മതത്തിനു വിരോധമായിട്ട് പ്രസംഗിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാറെ ബലഹീനത കൊണ്ടു വിരോധിക്കാൻ ആരാലും കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നത്തേതിൽ അയാളും ബയിലി പാതിരിയും എരുത്തിക്കൽ കത്തനാരും കൂടെ മാവേലിക്കര ചെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്തായെ കണ്ടു പറഞ്ഞ് കബളിപ്പിച്ച് രണ്ടു വർഷത്തേയ്ക്കു ആർക്കും

പട്ടം കൊടുക്കയില്ലെന്നു ഒരു കടലാസ് എഴുതി എഴുത്തിടുവിച്ച് കൈക്കലാക്കിയും കൊണ്ടു തിരികെ കോട്ടയത്തു വന്ന് സുറിയാനി പഠിച്ചു പാർത്തിരുന്ന ശെമ്മാശന്മാരിൽ ഇംഗ്ലീഷു മതത്തിൽ മനസു വയ്ക്കയില്ലെന്നുള്ളവരെ അയച്ചുകളയുകയും കോനാട്ടു മല്പാൻ പോയശേഷം പാലക്കുന്നത്തു കത്തനാരെ വരുത്തി പഠിപ്പിച്ചു വരികകൊണ്ടു അയാൾ മുഖാന്തിരം ചില ശെമ്മാശന്മാരെയും പൈതങ്ങളെയും നിറുത്തി പഠിപ്പിക്കുകയും ഇവർ സുറിയാനി മര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടു പറഞ്ഞു തുടങ്ങുകയും പാതിരിമാരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം നോമ്പ് മുതലായതു വിട്ടു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ്

ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ 1835-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 6-നു കൽക്കത്തായിലെ ലോർഡ് ബിഷപ്പ് ദാനിയേൽ വിൽസൺ അവർകൾ കോട്ടയത്തു വന്നു. ... മെത്രാപ്പോലീത്തായും കോട്ടയത്തു വന്നു തമ്മിൽ കണ്ടാറെ ആറു കൂട്ടം കാര്യങ്ങൾ സുറിയാനി മര്യാദയിൽ നിന്നും വ്യത്യാസം വരുത്തണമെന്നും പറഞ്ഞാറെ ... മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്ഥിര ... ന്നമായിട്ടും ഉടയക്കാവതല്ലെന്നും ... യന്റെ വാക്കായിട്ടും പള്ളിക്കാരുമായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചു ബോധിപ്പിച്ചു കൊള്ളാമെന്നും പറയുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഞാനും വെറുവിട്ട കത്തങ്ങളും പാതിരിമാരും കൂടെ യുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നത്തേതിൽ ബിഷപ്പും പാതിരിമാരും കൂടെ ബെയിലി പാതിരിയുടെ വടക്കേ മുറിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തന്നെ കൊണ്ടു പോയി ചില സ്വകാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു ചെറിയപള്ളിയിൽ വന്ന ശേഷം സുറിയാനി മര്യാദ ഇപ്പോൾ തന്നെ വ്യത്യാസം വരുത്താമെങ്കിൽ ആയിരം രൂപ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ഇനാം കൊടുക്കാമെന്നും ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു എന്നും മെത്രാപ്പോലീത്താ പറഞ്ഞു. പിന്നത്തേതിൽ ആ ഞായറാഴ്ച ബിഷപ്പ് അവർകൾ കോട്ടയത്തു ചെറിയപള്ളിയിൽ പ്രസംഗം പറഞ്ഞുംവെച്ചു പോകുകയും പോകുംവഴി കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിലും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. സുറിയാനിപള്ളികൾ കൈക്കലാക്കി എന്നുള്ള അഹമ്മതി മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഗലിയാനായിൽ ഞാൻ തുറന്നു ആരും പൂട്ടുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പാസോക്കാ കൊണ്ടത്രെ പ്രസംഗിച്ചത്.

ആറു കൂട്ടം കാര്യം വ്യത്യാസം വരുത്തണമെന്നു പറഞ്ഞതിനു വിചാരം.

ഒന്നാമത്, പാതിരിമാരുടെ അനുവാദം കൂടാതെ ആർക്കും പട്ടം കൊടുക്കരുതെന്ന്. രണ്ടാമത്, പള്ളിവക മുതൽകാര്യങ്ങളെ പാതിരിമാരെ ഏല്പിച്ചു ചുമതലപ്പെടുത്തണമെന്ന്. മൂന്നാമത്, മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടി

പട്ടക്കാർ കൂർബ്ബാന ചൊല്ലണമെന്നും എന്ന്. നാലാമത്, എല്ലാ പള്ളികളിലും പള്ളിക്കൂടം വച്ച് പട്ടക്കാർ ആശാന്മാരാകണമെന്ന്. അഞ്ചാമത്, പട്ടക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് മര്യാദപ്രകാരം പ്രസംഗിക്കണമെന്ന്. ആറാമത്, പല കൂർബ്ബാനക്രമങ്ങൾ ഉള്ളതു നീക്കിക്കളഞ്ഞ് ചെറുതായി ഒന്നുണ്ടാക്കി ... ചൊല്ലണമെന്ന്.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതിയിൽ റെസിഡൻ്റ് കാൻമേജർ സായിപ്പ് അവർകൾ കോട്ടയത്തു വന്നു ബിഷപ്പ് അവർകൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു വേഗത്തിൽ നടത്തണമെന്നു കലശലായിട്ടു പറക കൊണ്ടും എല്ലാ പള്ളിക്കാരും മാവേലിക്കര പള്ളിയിൽ കൂടത്തക്കവണ്ണം സാധനം എഴുതി എല്ലാവരും കൂടുകയും ചെയ്തു. ഈ ആറു കൂട്ടം കാര്യവും നടക്കത്തക്കവണ്ണം നിശ്ചയിക്കാമെന്നുള്ള ഉറപ്പില്ലാതെ കൊണ്ടും കൂട്ടത്തിൽ പോകയും അങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കാതെ പിരിയുകയും ചെയ്താൽ പാതിരിമാർക്കു നീരസം വരുമെന്നു നിരൂപിക്കുകൊണ്ടും എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ് കത്തനാരും അടങ്ങുപ്രത്തു യൗസേപ്പ് കത്തനാരും പാലക്കുന്നത്തു അബ്രഹാം കത്തനാരും കൂട്ടത്തിൽ വന്നില്ല. എങ്കിലും ഭയപ്പെടുത്തി കൂട്ടം പിരിക്കുന്നതിനായിട്ടു കൂടിയവരുടെ പേർ എഴുതുവാൻ എന്നും പറഞ്ഞ് ഒരു കടലാസും പെൻസിലും കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് മർക്കോസ് കത്തനാരും മാവേലിക്കര വന്നു കൂട്ടം പിരിയുവോളം ലാസി നടക്കുകയും തൽക്കമുണ്ടാക്കി കൂട്ടം പിരിക്കുന്നതിനായിട്ടു പുതുപ്പള്ളിയിൽ കൈതയിൽ വർഗീസ് കത്തനാരെ അയക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ എല്ലാവരും കൂടിയാറെ നിശ്ചയിച്ചു സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവർ ചുരുക്കമായിരുന്നു. മൂലമനുക്കർ അധികമായിരുന്നു. വല്ലതും സാധ്യം വരുത്താമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹം കാരണമായി ബിഷപ്പ് ചമക്കുന്നതിൻവണ്ണം അനുസരിക്കുന്നതു കൊള്ളാമെന്നു തെക്കരിൽ മിക്കവർക്കും മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മെത്രാന്റെ പ്രത്യേകനായിരുന്ന കൊട്ടാരക്കര തെക്കേടത്തു കത്തനാരും ഞാനും തമ്മിൽ ആ സംഗതി വശാൽ വാക്കു കലശലുണ്ടായി. പാക്കു കച്ചവടത്തിനും കപ്പക്കിഴങ്ങു നടുന്നതിനും മറ്റും ത്രാണിയുള്ള വടക്കരോടു കൂടെ ആലോചിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നും പറഞ്ഞ് പോരുവാനായിട്ടു എണ്ണിറ്റാറെ മെത്രാപ്പോലീത്താ അവസാനപ്പെടുത്തുകയും യാതൊരു കാര്യം ഉണ്ടായാലും സഭയുടെ പ്രമാണിയും അയാൾക്ക് ഇണങ്ങുന്നവരെയും കൂട്ടി ന്യായമായിട്ടു ആലോചിക്കേണ്ടതല്ലാതെ പള്ളിക്കാരെ കൂട്ടികൂടായെന്നു ഞാൻ നിരൂപിക്കയും ചെയ്തു. കൂട്ടത്തിൽ കോനാട്ട് മല്പാൻ മുതലായ ആളുകൾ ഒഴികെ ശേഷമുള്ളവർ തക്കമെങ്കിൽ തക്കം അല്ലെങ്കിൽ വെക്കമെന്നുള്ള ഭാവത്തോടു കൂടിയാണ് കൂടിയത്. എങ്കിലും ദൈവകൃപ കൊണ്ടും തമ്പുരാനെപറ്റി എന്നേക്കും കന്യകയായ മറിയത്തിന്റെയും മാർത്തോ

മ്മായുടെയും സഹായംകൊണ്ടും എല്ലാവരും ഒരുമ്പെട്ട് മിഷനറിമാരുമായുള്ള ഐക്യതയെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു പടിയോല എഴുതുകയും ചെയ്തു. പടിയോല എഴുതി എഴുത്തിടുവാനായപ്പോൾ മെത്രാന്മാരും കത്തനാരൂപട്ടം ഏറ് പിന്നീട് അത്താനാസ്യോസ് ബാവായോടു ശെമ്മാശുപട്ടം ഏറ് ബാവായോടു പോയശേഷം കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയ 14-ാമത് ലക്കത്തിൽ പറയുന്നപ്രകാരമുള്ള വേകിടത്തു മാത്തു കത്തനാർ ശെമ്മാശു കണ്ണിൽ ദീനമെന്നു പറഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പടിയോല എഴുതി എല്ലാവരും മെത്രാന്മാരു രണ്ടും ഒപ്പിട്ടു മെത്രാന്മാരോടൊന്നിച്ച് ദിവന്നാസ്യോസ് വശം ഏല്പിച്ചു പിരിയുകയും ചെയ്തു.

മാവേലിക്കര പടിയോല

ആ പടിയോലയുടെ പകർപ്പ്:

ബാവായും പുത്രനും റൂഹാദകുദീശയുമായ പട്ടാങ്ങപ്പെട്ട ഒരുവൻ തമ്പുരാന്റെ തിരുനാമത്താലെ പള്ളികൾ അവയൊക്കെയുടെയും മാതാവായ അന്ത്യോഖ്യായുടെ പത്രോസിനടുത്ത സിംഹാസനത്തിൽ മുഷ്കരപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബാവായുടെ ബാവായും തലവരുടെ തലവനും ആയ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കൈവാഴ്ചകീഴ് മലങ്കരയാക്കോബായ സുറിയാനി പള്ളി ഇടവകയുടെ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മെത്രാന്മാരോടൊന്നിച്ച് അനന്തിരവൻ മാർ കുറിലോസ് മെത്രാന്മാരോടൊന്നിച്ച് തങ്ങളുടെ വിചാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട അങ്കമാലി മുതലായ പള്ളികളുടെ വിശദീകരണം പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും കൂടി മിശിഹാകാലം 1836-ക്കു ചേർന്ന കൊല്ലം 1011-ാമാണ്ടു മകര മാസം 5-നു തമ്പുരാണെപെറ്റ കന്യാസ്ത്രീയമ്മയുടെ നാമത്തിലുള്ള മാവേലിക്കര പള്ളിയിൽ വെച്ചു നിശ്ചയിച്ച് എഴുതിവെച്ച പടിയോല.

കൽക്കത്തായിൽ ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ലോർഡ് ബിഷപ്പ് ദാനിയേൽ അവർകൾ കഴിഞ്ഞ വ്യക്തിക മാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു വന്നു മെത്രാന്മാരോടൊന്നിച്ച് കണ്ടശേഷം നമ്മുടെ സുറിയാനി പള്ളികളിൽ നടന്നുവരുന്ന കുർബ്ബാന, നമസ്കാരം മുതലായ പള്ളികളിലും ചട്ടങ്ങളിലും ചില വ്യത്യസ്തം വരുത്തി നടക്കണമെന്നും പറഞ്ഞാറെ എല്ലാ പള്ളിക്കാരുമായി വിചാരിച്ചു നിശ്ചയിച്ചു ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതിക്കു.

യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നാം അന്ത്യോഖ്യായുടെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ വാഴ്ചകീഴ് ഉൾപ്പെട്ടവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനയാൽ അയക്കപ്പെട്ട മേൽപട്ടക്കാരാൽ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പള്ളികളിലും ചട്ടങ്ങളും നടന്നുവരുന്നതും ആകയാൽ ആയതിനു വേറെ വ്യത്യസ്തം മെങ്കിലും വരുത്തി നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ നടക്കുകയും അവരവരുടെ

പാത്രീയർക്കീസന്മാരുടെ അനുവാദം കൂടാതെ ഒരു മതക്കാര്യം പള്ളിയിൽ വേറെയും മതക്കാർ അറിയിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരുത്തർക്കും അധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ ആയതിൻവണ്ണം നടത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനും നമ്മുടെ പള്ളികൾ പാത്രീയർക്കീസിന്റെ കൽപനയാൽ അയക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മേൽപട്ടക്കാരുടെ സഹായത്താലും അതാൽ ഇടവകയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ മനസാലും പണിയിക്കപ്പെട്ടു. അവരുടെ വസ്തുക്കളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട് ആണ്ടുതോറും കാണിക്ക, വഴിപാട് മുതലായിട്ടു നടക്കുന്ന നടവരവുകൾ അന്ത്യോക്യായിലുള്ള പള്ളികളിലും ഇവിടെയും മറ്റു ദിക്കുകളിലും ഉള്ള അന്യ മതക്കാര്യം പള്ളികളിലും നടന്നുവരുന്നപ്രകാരം നമ്മുടെ പള്ളികളുടെ കണക്കു നമ്മുടെ മേൽപട്ടക്കാരെ കേൾപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ചട്ടംകെട്ടി നടന്നുവരുന്നതിനേണ്ണം അല്ലാതെ വ്യത്യസ്തമായിട്ടു നടക്കുന്നതിനും നടത്തുന്നതിനും നമുക്കു അധികാരവും സമ്മതവുമില്ല.

കൊല്ലം 813-മാണ്ടു കാലം ചെയ്ത വലിയ മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു ബഹുമാനപ്പെട്ട കേണൽ മക്കാളി സായ്പ് അവർകൾ 3000 പൂവരാഹൻ കടം വാങ്ങി കടമുറി എഴുത്തും കൊടുത്തു പലിശ പറ്റിവന്ന വകയിൽ മുടങ്ങിക്കിടന്ന വട്ടിപ്പണം കൊല്ലം 900-മാണ്ട് കാലം ചെയ്ത മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ട കേണൽ മൺറോ സായ്പ് അവർകളെ ബോധിപ്പിച്ചു വാങ്ങിച്ചു കോട്ടയത്തു സിമ്മനാരി പണിയിച്ചു മുൻ അന്ത്യോക്യായിൽ നിന്നും വന്നിരുന്ന മേൽപട്ടക്കാർ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വസ്തുക്കളും പാലമറ്റത്തു തറവാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ മേൽപട്ടക്കാരുടെ വസ്തുവകകളും സിമ്മനാരിയിൽ വരുത്തി ആ വകയിൽ ഏതാനും ദ്രവ്യവും സുറിയാനി പൈതങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ധർമ്മമായിട്ടു തമ്പുരാൻ തിരുമനസു കൊണ്ടു കല്പിച്ചു തന്നിരുന്ന രൂപായും കാണമിട്ടു പഠിച്ചുവരുന്ന പൈതങ്ങളുടെ ചിലവു കഴിക്കയും അവരുടെ ധാരാളമായ കൃപകൊണ്ടു തന്നെ കോട്ടയത്തു വന്നിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മിഷണറി സായിപ്പന്മാരവർകൾ ഈ സിമ്മനാരിയിൽ വന്നു ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളും കൂടെ പഠിപ്പിച്ചു ദയയുള്ള പിതാക്കന്മാരെ പോലെ നമ്മുടെ പൈതങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയും സകല ജാതിക്കാർക്കും ഉപകാരത്തിനായിട്ടു പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുകയും നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ നടന്നുവരുന്ന സുറിയാനി മര്യാദപോലെ നടക്കുന്നതിനു സായ്പന്മാരവർകൾ വേണ്ടുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്തയും ആണ്ടുതോറും വരുവാനുള്ള വട്ടിപ്പണം മെത്രാപ്പോലീത്താ പറ്റുശീട്ടു എഴുതിക്കൊണ്ടു വാങ്ങിച്ചു ചിലവിട്ടു സിമ്മനാരി ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വിചാരിക്കയും ഇങ്ങനെ നടന്നുപോയ പ്രകാരവും മേൽപട്ടക്കാരുടെ കർത്തവ്യപ്രകാരവും പട്ടംകൊടുക്കയും ചെയ്തു

വരുമ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സിമ്മനാരി ഇടപെട്ട കാര്യങ്ങളെ നടത്തുകയും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പറ്റുശീട്ടിൻപ്രകാരം വാങ്ങിക്കുന്ന വട്ടിപ്പണം സായ്പന്മാരു തന്നെ ചിലവിടുകയും പഠിച്ചു പാർത്തിരുന്ന ശെമ്മാശന്മാരെ സിമ്മനാരിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചയയ്ക്കുകയും നമ്മുടെ മത മര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടു വിചാരിക്കുകയും തമ്മിൽ ഛിദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നതു ഏറ്റവും സങ്കടവും ബുദ്ധിമുട്ടും ആയിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ എന്നേക്കും ഭാഗ്യം നിറയപ്പെട്ടവളും ശുദ്ധമാകപ്പെട്ടവളും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളും ആവലാതി ഒക്കെയിൽ നിന്നും തണുപ്പിക്കുന്നവളും ആയ തമ്പുരാനെപെറ്റ അമ്മയുടെ നമസ്കാരത്താലെയും ശുദ്ധമാകപ്പെട്ടവർ ഒക്കെയുടെയും നമസ്കാരങ്ങളാലെയും നാം രക്ഷപെടേണ്ടുന്നതിനു സ്തുതി ചൊവ്വുകപ്പെട്ട യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെ പഠിത്വത്തിലും ക്രമവിശ്വാസത്തിലും അല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പഠിത്വവും ക്രമവിശ്വാസവും നമ്മൾ അനുസരിച്ചു കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല. ഇവമേൽ ബാവായും പുത്രനും റൂഹാദക്കുദിശായും സാക്ഷി. ആമ്മീൻ.

ഇങ്ങനെ പടിയോല എഴുതി എഴുത്തിട്ടു കഴിഞ്ഞശേഷം പടിയോല മിഷണറി പാതിരിമാർ നമ്മളെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിപ്പാനായിട്ടു ഒരു ... വിട്ടു മാത്രമേ ആയിതീർന്നിട്ടുള്ളൂ എന്നും എത്രയുംവേഗത്തിൽ അന്ത്യോക്യയിൽ നിന്നും ബാവാന്മാരെ അയക്കുന്നതിനു എഴുതിക്കൊടുത്തയച്ചു കൊള്ളാമെന്നും മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടും അത്താനാസ്യോസ് ബാവാവയെ അയച്ചപ്പോൾ തൊട്ടു അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കു ഞാൻ എഴുതി തുടങ്ങിയ വിവരം മെത്രാപ്പോലീത്താ അറികകൊണ്ടും അകമെ നീരസം ഉറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു എങ്കിലും മെത്രാപ്പോലീത്താ മറിഞ്ഞെക്കുമോ എന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു ഞാൻ കൂട്ടാക്കാതെ ചേർന്നു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നത്തേതിൽ സുറിയാനി പള്ളികൾ മുഴുവനും ഒന്നിച്ചുമാർത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നും മിഷണറി പാതിരിമാർ നിശ്ചയിച്ചു അവരുടെ ശമ്പളത്തിൽ നിൽക്കുന്ന സുറിയാനിക്കാർ ഇംഗ്ലീഷു മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടാതെ ശമ്പളം കൊടുക്കയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു അവരുടെ ശമ്പളക്കാരെ അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടി തുടങ്ങുകയും ഉപായ ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതിനാൽ സുറിയാനിക്കാരെ വഞ്ചിപ്പാനായിട്ടു മിഷണറി പാതിരിമാർ വന്നിരിക്കുന്നതല്ലാതെ സഹായത്തിനല്ലെന്നു പണ്ടേ തന്നെ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ലയോ എന്നു ഇതിനു മുമ്പു മാവേലിക്കര എല്ലാ പള്ളിക്കാരെയും കൂട്ടി പറഞ്ഞ മൊഴികൊണ്ടും അത്താനാസ്യോസ് ബാവാവയെ കയറ്റി അയച്ചുകൊണ്ടും അറിവാൻ വയ്യാഞ്ഞോ എന്നും ഇവർ ... മുളള മിഷണറിമാർ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞി

രിക്കുന്നതിൻവണ്ണം മിശിഹായെ അറിയാതെയിരിക്കുന്ന പുറജാതികളോടും ഒരിക്കൽ എങ്കിലും അവന്റെ പേർ പറയാതെ മറ്റു ചിലരുടെ അദ്ധ്വാനം കൊണ്ടു ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയായി തീർന്നിരിക്കുന്ന സുറിയാനിക്കാരുടെ പള്ളികൾ തട്ടിയെടുക്കാനായിട്ടു തന്നെ ശ്രമിക്കുമോ എന്നും റോമ്മാക്കാർ മുതലായവർ പറഞ്ഞു പരിഹസിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

പിന്നത്തേതിൽ മല്ലപ്പള്ളി എന്ന ദിക്കിൽ സുറിയാനിക്കാർക്കു ഒരു പള്ളി വച്ചശേഷം ആ പള്ളിക്കാരെ തമ്മിൽ വിപദിച്ച് പിന്നെയും അവിടെ ഒരു പള്ളി കൂടെ വയ്ക്കണമെന്നു അതിൽ പന്നിക്കുഴിയിൽ ഈപ്പനും മൂടയിൽ ഈപ്പൻ മുതൽപേരും കൂടി മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ബോധിപ്പിച്ചാറെ ആയതു സമ്മതിക്കാതെയിരിക്കുമ്പോൾ മിഷണറിമാർ അവിടെ ചെന്ന് പള്ളിക്കു കല്ലിട്ടു കൊടുക്കുകയും മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന 13-ാമത് ലക്കപ്രകാരമുള്ള ലൂക്കാ കത്തനാരെ ഇവർ മുഖാന്തിരം അവിടെ ആക്കി കൊടുക്കയും ചെയ്തു. അയാളും ഇംഗ്ലീഷിൽ ചേർന്നു നടക്കയും ചെയ്തു. ...

(2) പിന്നത്തേതിൽ റെസിഡണ്ട് സായ്പിനെകൊണ്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ഉപദ്രവിപ്പിച്ചു സുറിയാനി മതഭേദം വരുത്തി നടത്തിക്കണമെന്നും മിഷണറിമാരും മേലെഴുതിയ കത്തങ്ങൾ നാലുപേരും കൂടി നിശ്ചയിച്ചും കൊണ്ട് മെത്രാപ്പോലീത്താ കാനോൻപ്രകാരം നടത്തുന്നില്ലെന്നും അതിനാൽ വരുത്തി കേട്ടു നടത്തിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും ഒരു സങ്കട വര്യോല എഴുതിയുണ്ടാക്കിയുംകൊണ്ട് മേലെഴുതിയ കത്തങ്ങൾ സായ്പിന്റെ അടുക്കൽ പോയ വിവരം ഞാൻ അറിയുകയാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഗൊവർണ്ണദോരിനോടു വിരോധമായിട്ടു നടക്കുന്ന വായിപ്പൂർ കോർ ശെമ്മാശനെ കൊണ്ട് മേലെഴുതിയ ഗൊവർണ്ണദോരു കാനോൻപ്രകാരം നടത്തുന്നില്ലെന്നും അതിനാൽ വരുത്തി കേട്ടു നടത്തിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും ഒരു ഹർജി എഴുതിച്ചു സായ്പിന്റെ പേർക്ക് അഞ്ചലിൽ കൊടുത്തയച്ചു. ആയതു വായിച്ചു കണ്ടാറെ അതാതു മതകർത്തവ്യക്കാരെ വരുത്തി മതമര്യാദപ്രകാരം നടത്തുന്നുണ്ടോ എന്നു വിചാരിച്ചാൽ ആയതു നടക്കുന്നതല്ലെന്നും റെസിഡണ്ട് സായ്പ് അവർകൾ നിശ്ചയിച്ച് ആ സങ്കടത്തെ തള്ളിയ സമയത്ത് മേലെഴുതിയ കത്തങ്ങൾ ചെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേർക്കു മെലെഴുതിയപ്രകാരം സങ്കടം വയ്പാൻ ഇടവന്ന കാരണത്താൽ അവരുടെ സങ്കടവും കൈക്കൊള്ളാതെ അയയ്ക്കയും ചെയ്തു.

നെച്ചൂർ പള്ളിയിൽ മാളിയേക്കൽ പൗലോസ് കത്തനാരുടെ വികാരിത്തം മാറ്റിനൽകണമെന്നും വരികോലിൽ തോമ്മാ കത്തനാരും കാട്ടിൽ കത്തനാരും കാവായേൽ യോഹന്നാൻ കത്തനാരും കൂടെ ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു പറഞ്ഞാറെ ആയതു നടത്തിക്കാഴ്ക കൊണ്ട് പള്ളി

വക വസ്തുക്കളും വികാരിയുടെ വസ്തുക്കളും വച്ചു പുട്ടിയിരിക്കുന്ന മുറിക്ക് ഇവർ മേമ്പട്ട് ഇട്ടിരിക്കുന്ന സംഗതിയിങ്കൽ 1835-ൽ കോത മംഗലത്തു പോകുംവഴി മെത്രാപ്പോലീത്താ അവിടെ കേറി താഴ് അറുപ്പിച്ച് മേൽനടപ്പിനു ഒരു വര്യോലയും എഴുതിച്ച് പോയ സംഗതിക്കു, രാത്രികാലങ്ങളിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ മുതൽപേരു വന്നു താഴ് പറിച്ച് മുതൽകാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി എന്നും ബലംചെയ്ത് വര്യോലയ്ക്കു എഴുത്തിടുവിച്ചു എന്നും പതിനെട്ടു മാസശേഷം പാതിരിമാരും കൂടി റെസിഡൻ്റ് സായ്പ് അവർകളുടെ അടുക്കൽ സങ്കടം വയ്പിച്ച് കോർട്ടിൽ വിസ്തരിക്കുന്നതിനു ഉത്തരവ് കൊടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നത്തേതിൽ ആ ഉത്തരവിൻപ്രകാരം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിൽ ഇവർ വച്ച ആവലാതി എടുത്തു വിസ്തരിക്കായ്കകൊണ്ട് പിറവത്തു മണ്ട പത്തുംവാതുക്കൽ പോലീസ് ഗുമസ്തനെ മാറ്റി ആളാക്കി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേരിൽ വെയ്ക്കുന്ന ആവലാതികൾ എടുത്തു നമ്പരിൽ ചേർത്തു വിസ്തരിച്ചുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം മണ്ടപത്തുംവാതിൽകൾ ക്കെല്ലാം ഉത്തരവ് കൊടുത്തയക്കയും ഈ സംഗതി കൊല്ലം 1011-മാണ്ട് വക 1060 നമ്പരിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നത്തേതിൽ പിറവത്തു മണ്ടപത്തുംവാതുക്കൽ നിന്നും സമനും വാറണ്ടും നോട്ടീസും വരികയാൽ ആ സംഗതിക്കായിട്ടും മുഖം കാട്ടുന്നതിനായിട്ടും മെത്രാപ്പോലീത്തായും പള്ളിക്കാരും 1836-ൽ തുലാ മാസം 4-നു നിരണത്തു നിന്നും യാത്രപുറപ്പെട്ടു തിരുവനന്തപുരത്തിനു പോകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് എത്തിയാറെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനന്തിരവൻ ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാരുടെ അമ്മായിയപ്പനാകുന്ന കൈപ്പട്ടൂർ കൊച്ചു കോശിയും പിന്നെ തെക്കേ ദിക്കുകാർ ചിലരും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ഗുണദോഷികളും ഇക്കാര്യം വിചാരികളും ആയിത്തീർന്നതിനാൽ ബുദ്ധിമോശം കൊണ്ടും ദൈവകോപം കൊണ്ടും ദിവാൻജിയെ തന്നെയും കാണുന്നതിനും മുഖം കാട്ടുന്നതിനും വളരെ താമസം വരികയും ചെയ്തു. അവിടെ വെച്ചുണ്ടായ കൂഴപ്പങ്ങൾ എഴുതുവാൻ പാടില്ലാ എങ്കിലും കൊച്ചുകോശി മുതലായവരുടെ ഭാവവും ഭേദവും സ്ഥിരമില്ലായ്മയും കൊണ്ട് കാര്യസാധ്യം കൂഴയുന്നതിനാലും ചോദിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു അവർക്കു അപമാനമെന്നുള്ള ഭാവം കണ്ടതിനാലും തിരിയെ കോട്ടയത്തിനു പോകുവാൻ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഞാൻ ഒരുങ്ങിയാറെ പുതുപ്പള്ളി താഴത്തു ചെറിയതു കത്തനാരും ... ഉതുപ്പാൻ കത്തനാരും വിരോധിച്ചതുകൊണ്ടു പോരാതെ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നത്തേതിൽ ഒരുവിയത്തിൽ തുലാ മാസം 10-നു 7 മണിക്കു മുഖം കാട്ടത്തക്കവണ്ണം തലേദിവസം കല്പന വന്നശേഷം മുഖം കാട്ടുന്നതിനായിട്ടു പള്ളിക്കാർ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന പണം മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു എടുക്കണമെന്നാ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെ അറിയിക്കാതെ അന്നസ്തമിച്ച് എട്ടുനാഴിക

ഇരുട്ടിയശേഷം പള്ളിക്കാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി പള്ളിക്കാർ വിവരം വിവരമായിട്ടു മുഖം കാട്ടുന്നതിനു സമയമില്ലെന്നും അതിനാൽ പള്ളിക്കാരുടെ പണം കൂടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ വാങ്ങിച്ചു വച്ച് മുഖം കാട്ടിയാൽ മതിയെന്നും, ആയതേ കഴിയൂ എന്നും സർവ്വാദികാര്യക്കാരെ പഠിപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കാൻ പണം വാങ്ങിച്ചു തുടങ്ങിയശേഷം ഈ വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ചെറിയതു കത്തനാരും ഒരുകൂട്ടം അവിടെ ചെന്നു. മുഖം കാട്ടുന്നതിനായിട്ടു പള്ളിക്കാരും ഇതുവരെ താമസിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടി വരുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം ആകുവാൻ എന്തെന്നും പള്ളിക്കാരു കൂടെ മുഖം കാട്ടുവാൻ വിചാരിച്ചാറെ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ആ വിവരം പറയാത്തത് എന്തെന്നും ചോദിച്ചാറെ എല്ലാവരും ... നേരം അർദ്ധരാത്രി ആയി എങ്കിലും എല്ലാവരും വിവരം വിവരമായിട്ടു മുഖം കാട്ടുന്നതിനു ബോധിപ്പിച്ച് ഇപ്പോൾതന്നെ ചട്ടംകെട്ടാമെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞ് കോട്ടയ്ക്കകത്തു പോയി തിരികെ വന്നു പള്ളിക്കാരുടെ പണം തിരിയെ കൊടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേ ദിവസമായാകുന്ന 10-നു വെള്ളിയാഴ്ച കാലത്തു മുഖം കാട്ടുകയും ചെയ്തു. മെത്രാപ്പോലീത്താ മൂന്ന് കുത്ത് പട്ടം 51 തങ്കക്കാശും വെള്ളി മുഖം കാട്ടി. അപ്പോൾ 12 പള്ളിക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പള്ളി ഒന്നുക്കു നൂറിയതേ കലിപ്പണം വെച്ച് പള്ളിക്കാരു മുഖം കാട്ടി. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കല്പിച്ചു ഒരു സാലുവാ കൊടുക്കയും ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു വെച്ച് ഇളയതമ്പുരാന്റെയും മുഖം കാട്ടുകയും മൂന്നു കുത്തു പട്ടം 300 കലിപ്പണവും മെത്രാപ്പോലീത്താ മാത്രം വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു തിരുമനസുകൊണ്ടും മെത്രാപ്പോലീത്തായും നിൽക്കയത്രെ ചെയ്തത്. തമ്പുരാക്കന്മാരു രണ്ടുപേരുടെയും കല്പന വേണ്ടുംപ്രകാരം ആയിരുന്നു. പിറവത്തുകാരുടെ സംഗതി ഇടപെട്ടും മിഷണറിമാരുടെ ഉപദ്രവം ഇടപെട്ടും ഈ മാർഗ്ഗത്തെ നിലനിർത്തി രക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന സംഗതി ഇടപെട്ടും ചുരുക്കമായിട്ടു മാത്രമേ തിരുമനസറിയിച്ചുള്ളൂ. എന്നാറെ കീഴ്മര്യാദ പോലെ നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു കൽപനയാകയും മുഖം കാട്ടി കഴിഞ്ഞയുടൻ തന്നെ പള്ളിക്കാർ പിരിയുകയും ഞാൻ കോട്ടയത്തിനു പോരികയും ചെയ്തു.

പിന്നത്തേതിൽ പിറവത്തെ സംഗതിക്കായിട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ അവിടെ പാർത്തിരിക്കുമ്പോൾ പിറവത്തു പോയി വിസ്തരിക്കുന്നതിനു ഉത്തരവെഴുതി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മിഷണറി പാതിരിമാരുടെ ശല്യങ്ങൾക്കു ബംഗാളത്തിനും മദിരാശിക്കും മെത്രാൻ എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമൊക്കെയും ചെയ്താറെയും പിറവത്തെ കാര്യത്തിനു മണ്ടപത്തുംവാതുകൽ ചെല്ലാതെയിരിപ്പാൻ കഴിയാതെ മെത്രാപ്പോലീത്താ പിറവത്തു മണ്ടപത്തുംവാതുകൽ പോയിയും ആലപ്പുഴ കോർട്ടിൽ പോയിയും വിസ്തരിക്കുകയും ചെയ്തു.

പിറവത്തും ആലപ്പുഴയും വിസ്തരിക്കുന്നതിനു പുതുപ്പള്ളിക്കാർ ഏറ്റവും സഹായിക്കയും വിസ്താരസമയത്തും വിസ്താരം കഴിഞ്ഞശേഷവും പുതുപ്പള്ളിയിൽ തന്നെ പാർപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ പുതുപ്പള്ളിയിൽ പാർത്തിരിക്കുമ്പോൾ ബംഗാളത്തിനും മദ്രാസിനും എഴുതിയിരുന്നതിന്റെ മറുപടി വരിക കൊണ്ടും മാവേലിക്കര വച്ചു എഴുതിയ പടിയോല കൊണ്ട് മിഷണറി പാതിരിമാരുടെ ഐക്യത അറുത്തു തിരിച്ചതു പോരാ എന്നു നിരുവിക്കുകൊണ്ടും എല്ലാ പള്ളികൾക്കും സാധനം എഴുതുകയും ചെയ്തു.

പകർപ്പ്:

മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർ ദീവനാസ്യോസ്
മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുത്ത്.

നമ്മുടെ അങ്കമാലി പള്ളിയിലെ വിഗ്രഹിയും ദേശത്തുപട്ടക്കാരും പള്ളി കൈക്കാരും എണങ്ങരും കൂടെ കണ്ടെന്നാൽ.

ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ട ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനി വകയിൽ നിന്നും നമുക്ക് വരുവാനുള്ള വട്ടിപ്പണം വാങ്ങിച്ചു കോട്ടയത്തു സിമ്മനാരി പണി ചെയ്യിച്ച് ശെമ്മാശന്മാരെയും പൈതങ്ങളെയും വരുത്തി നമ്മളുടെ വേദമര്യാദകൾ പഠിപ്പിച്ചു വരുമ്പോൾ ഈ സിമ്മനാരിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളും കൂടെ അഭ്യസിപ്പിക്കണമെന്നും അവർക്ക് ആഗ്രഹമുള്ളപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷ് മിഷണറിമാർ അപേക്ഷിക്കുകൊണ്ട് ആയതുകൂടെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു സമ്മതിച്ച് അപ്രകാരം നടന്നുവരുന്ന സംഗതിയിങ്കൽ നമ്മളുടെ മര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ള പഠിതങ്ങൾ ശെമ്മാശന്മാരു മുതലായ ആളുകളെ പഠിപ്പിക്കുകയും പള്ളികളിൽ മുന്പിനാലെ നടന്നുവരുന്ന മര്യാദകൾക്കും ചട്ടത്തിനും വിരോധമായിട്ടു സംസാരിക്കുകയും തമ്മിൽ ഛിദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നതു മല്ലാതെ സുറിയാനി മര്യാദപ്രകാരം ഉള്ള കുർബ്ബാന, നമസ്കാരം മുതലായതു വ്യത്യാസം വരുത്തി നടക്കണമെന്നും മിഷണറിമാരും ലോർഡ് ബിഷപ്പ് അവർകളും കൂടി പറഞ്ഞാറെ ആയതു അസാധ്യമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു കാരണത്താൽ അവർ നമുക്കും സുറിയാനി മതത്തിനും വിരോധികളായി ചമഞ്ഞും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ബുദ്ധിഹീനന്മാരായിട്ടുള്ള ആളുകളെ പറഞ്ഞു കബളിപ്പിച്ച് പള്ളികളിൽ കലഹങ്ങളും അഴിമതികളും ഉണ്ടാക്കുകയും അവരുടെ മതത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്ന സംഗതികൾ ഇടപെട്ടു തിരുമനസറിയിച്ചാറെ കീഴ്മര്യാദപ്രകാരം എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വിചാരിച്ചു നടത്തികൊള്ളണമെന്നും കല്പനയായിരിക്കുന്നതു കൂടാതെയും ഈ സംഗതികൾക്കും സിമ്മനാരി വക ആധാരങ്ങൾ മുതലായതു സിമ്മനാരിയിൽ തന്നെ വച്ചുപുട്ടി നമ്മുടെ പക്കൽ താക്കോലി

രിക്കുമ്പോൾ മിഷണറിമാർ ബലാൽക്കാരമായിട്ടു താഴുപറിച്ച് ആധാരങ്ങൾ മുതലായതു എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്ന സംഗതിക്കും കൂടെ ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബംഗാളം, മദ്രാസ് ഈ രണ്ടു ഗവർണ്ണർ കൗൺസലിലേക്കും എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചാറെ മിഷണറിമാർ നമ്മുടെ കർത്തവ്യത്തെ അതിക്രമിച്ചതുപ്രകാരമുള്ള അഴിമതികൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ അവർ കുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും അവരു ചെയ്തിരിക്കുന്ന അക്രമങ്ങൾ ഈ സംസ്ഥാനത്തുള്ള ലോക്കൽ ത്രിബുനാൽ കോർട്ടിൽ വച്ച് വിസ്തരിക്കുന്നതിനും പള്ളി മതമര്യാദ ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തം വരുത്തുന്നതിനു സുപ്രീംഗവർണ്ണർ ജനറൽക്കു പോലും ഏർപ്പെടുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നും 1836-മാണ്ടു വക 2010 നമ്പരിലും 1837-മാണ്ടു വക 183-ാം നമ്പരിലും 187-ാം നമ്പരിലും എഴുതിയ കൽപനകൾ നമുക്കു വന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ നാം നിങ്ങളെ അറിയപ്പെടുത്തുന്നതു. ആഴ്ചതോറും മാസംതോറും കത്തങ്ങൾ മാറി മാറി വികാരിതം നടക്കുന്നതിനാൽ ദൈവകാര്യം ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും പള്ളി മത മര്യാദ ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു നടത്തുന്നതിനും കത്തങ്ങൾക്കു താൽപര്യകുറവായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുകൊണ്ട് അറിവും പഠിത്വവും പ്രാപ്തിയുമുള്ള കത്തങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് വികാരിമാരായിട്ടു താമസിയാതെ എല്ലാ പള്ളികളിലും നിയമിച്ച് ചട്ടപ്പെടുത്തുന്നതാകകൊണ്ടു മേലെഴുതിയപ്രകാരം ഉള്ള അഴിമതികൾ നടക്കാതെയിരിക്കേണ്ടുന്നതിനു

ഒന്നാമത്, യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മളുടെ മതമര്യാദ പ്രകാരം എല്ലാ പള്ളികളിലും നടന്നുവരുന്ന നോമ്പ്, നമസ്കാരം മുതലായ നന്മപ്രവൃത്തികളിലും പള്ളിക്രമങ്ങളിലും ചട്ടങ്ങളിലും കത്തങ്ങൾ താൽപര്യപ്പെട്ടിരുന്നുകൊൾകയും ജനങ്ങളെ താൽപര്യപ്പെടുത്തിക്കൊൾകയും

രണ്ടാമത്, മിഷണറിമാരുടെ മതത്തിൽ ചേരുന്നവരെയും നമ്മളുടെ മതത്തിനു വിരോധമായി സംസാരിക്കുന്നവരെയും പള്ളിയിൽ നിന്നു തിരിച്ചുകൊൾകയും

മൂന്നാമത്, അങ്ങിനെയുള്ള ആളുകൾക്കു വിവാഹത്തിനു പെൺകൊടുക്കാതെയും അവരോടുകൂടെ യാതൊരു ഗുണദോഷത്തിൽ കൂടാതെയും കൂട്ടാതെയും ഇരുന്നുകൊൾകയും

നാലാമത്, മിഷണറിമാർ എങ്കിലും അവരുടെ മതത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള യാതൊരുത്തർ എങ്കിലും നമ്മുടെ പള്ളിയിൽ കയറി യാതൊരു കാര്യവും ചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയും ബലാൽക്കാരമായിട്ടു ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ ഉടൻ നമ്മെ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചുകൊൾകയും

അഞ്ചാമത്, മൂന്നുമേൽ കുർബ്ബാന മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു

വേറുവിട്ടു കത്തങ്ങൾ കൂടെ വേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ അടുത്ത പള്ളികളിൽ നിന്നും കത്തങ്ങളെ വരുത്തി അടിയന്തിരം കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നതല്ലാതെ ഒരു പള്ളിയിലുള്ള കത്തങ്ങൾ മറുപള്ളികളിൽ കയറി നമ്മുടെ അനുവാദം കൂടാതെ യാതൊരു കാര്യവും ചെയ്യാതെയും ചെയ്തിക്കാതെയും ഇരുന്നുകൊൾകയും വേണം.

ഇത് 1010-മാണ്ടു മീനമാസം 13-നു പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയിൽ നിന്നും എഴുത്ത്.

ഇപ്രകാരം എല്ലാ പള്ളികൾക്കും ഈ മാസത്തിൽ പല തീയതിയിലായിട്ടു സാധനങ്ങൾ എഴുതി അയയ്ക്കയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഇപ്രകാരം സാധനം എഴുതികഴിഞ്ഞശേഷം അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കു എഴുതണമെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു മുറുകുകൊണ്ടും ആയതിനു മനസ്സില്ലാതെ തീരുകയാൽ ഞാനും മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായിട്ടു സ്പഷ്ടമേ വിപദിച്ച് അന്ത്യോഖ്യായ്ക്കു ഞാൻ എഴുതുകകൊണ്ടും മാവേലിക്കര വച്ച് എഴുതിയ പടിയോലയും ഈ സാധനവും കാരണമായി മിഷണറി പാതിരിമാരുമായിട്ടുള്ള ഐക്യത വേർതിരിഞ്ഞതിനാൽ ഇനി മനസ്സുള്ളവരെ അല്ലാതെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തികൊണ്ടു മുഴുവനും മറിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു നിരൂപിക്കുകൊണ്ടും മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്നു ഞാൻ വിട്ടുമാറുകയും ചെയ്തു.

എങ്കിലും ഈ സമയത്ത് സുറിയാനിമതം മിഷണറി പാതിരിമാരാരും എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ് കത്തനാരു മുതലായ സുറിയാനി മതക്കാരാരും ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുന്നതും അതിനെ മറിപ്പാൻവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഉപായവേലയും കണ്ടാൽ ഏറ്റവും വ്യസനത്തിനു ഇടയുണ്ട്. എന്നാലും ഈ സമയത്ത് രണ്ടുവിധത്തിൽ ഏതുവിധമായാലും അതിൽ ഉയർന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടത്രെ ഇവർ പെരുമാറി വരുന്നത്. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ ഇരിക്കുന്ന വൃക്ഷം പിടരുന്നു എങ്കിൽ മറ്റു വൃക്ഷത്തേലോട്ടു ചാടുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള വഴി കണ്ടെത്തിയും ഇരിക്കുന്ന കൊമ്പ് ഒടിയുന്നു എന്നാൽ മറ്റൊരു ചില്ലിയേൽ പറ്റിപ്പിടിപ്പാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള തരം കണ്ടു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് ഉയർന്ന വൃക്ഷത്തിൽ കയറി ഇരിക്കുന്ന ...ൽ ആസനവും ഇടത്തും വലത്തുമുള്ള കൊമ്പുകളിൽ കാൽപാദം രണ്ടും തലയ്ക്കുമീതെ ... ല്പികളിൽ കൈ രണ്ടും ഉറപ്പിച്ച് തന്നത്താൻ കരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മർക്കട കൂട്ടത്തെപ്പോലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ജയിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഞങ്ങൾ മിഷണറിമാരുടെ കൂടെ കൂടിനിന്നു എങ്കിലും അവർ എടുത്ത പെരുന്തടി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുവച്ചിരുന്നതിനാൽ അത്രെ ആയതു ഒടിവാനും ഞങ്ങൾ ജയിപ്പാനും ഇടവന്നു എന്നും പറഞ്ഞും കൊണ്ട് ഉയരുന്ന സ്ഥലത്തു നിൽപ്പാൻ തക്കവണ്ണമത്രെ ഇവർ പെരു

മാറി വരുന്നത്. ഈ തരങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു ത്രാണിയില്ലായ്കകൊണ്ടും വളരെ കാര്യവീഴ്ചയും വഴിതപ്പലും അതിനാൽ അപമാനവും സംഭവിച്ചു വരുന്നു. മിഷണറി പാതിരിമാർ ഇവരുടെ വഞ്ചനയും അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയിരിക്കുന്ന ശമ്പളക്കാരുടെ വഞ്ചനയും നല്ലതിൻവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ മേലാവിൽ ഇരിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു നല്ല റിപ്പോർട്ട് കൊടുപ്പാനായിട്ടും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു വ്യഭിചാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന മണവാളനെപ്പോലെ വഞ്ചനയായി അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചില ശമ്പളക്കാരെ കൂട്ടി വരുന്നു. എന്നാൽ തൽക്കാലത്തേക്കു തന്റെ യജമാനനെ ബോധം വരുത്തുവാനായിട്ടു ദേഹം ഉലയ്ക്കാതെ കാട്ടിൽ ചെന്നു തോട്ടം ... കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുപോരുന്ന പള്ളികൾ പഠിച്ച് യജമാനന്റെ തോപ്പിൽ വേലികെട്ടുന്ന ഭൃത്യനെപ്പോലെ അല്ലാതെ ദൈവത്തെ ബോധം വരുത്തുവാനായിട്ടു ഒരു വേലയും മിഷണറി പാതിരിമാർ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നാലും ദ്രവ്യം കൊടുക്കയെങ്കിലും ഉപദ്രവിക്കയെങ്കിലും ചെയ്യാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനും കേൾക്കുന്നതിനും മലയാളത്തിലുള്ളവരെപ്പോലെ വേഗമുള്ളവർ എങ്ങുമില്ല. ദ്രവ്യം കിട്ടുമെന്നു തോന്നിയാലും ഉപദ്രവിച്ചേക്കുമെന്നു തോന്നിയാലും മതി. എന്നാൽ മുന്പേ പറങ്കികൾ ഉപദ്രവം കൊണ്ടും ഉപായം കൊണ്ടും ഉപകാരം ചെയ്തും മലയാളത്തിൽ സുറിയാനിക്കാരെ തട്ടിയെടുത്ത് അവർക്കു സഭയുണ്ടാക്കിയ പ്രകാരം ഇവരും സഭയുണ്ടാക്കുന്നു എങ്കിൽ അത് ദൈവത്താലെന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ പാടില്ല. അതെന്തെന്നാൽ മഹാരാക്ഷസനായ ഗോലിയാത്ത് മഹാചെറുപ്പമായ ദാവീദനെ കൊന്നു എങ്കിൽ അതൊരു അത്ഭുതമല്ല. ഇതാ ചെറിയവനായ ദാവീദ് ആ രാക്ഷസനെ കൊന്നു. അത് അത്ഭുതവും ദൈവശക്തിയും ആകുന്നു. ഇത് യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാർ മലയാളത്തിൽ വന്നു അവരുടെ മേലാവിൽ നിന്നു ശമ്പളം കൂടാതെയും ആർക്കും ശമ്പളം കൊടുക്കാതെയും ഉപദ്രവിക്കയും ഉപദ്രവിപ്പിക്കയും ചെയ്യാതെയും ഉപദ്രവങ്ങൾ സഹിച്ചിരുന്ന അവരുടെ വാക്കുകൊണ്ട് അവരേക്കാൾ വലിയവരെ വിശ്വസിപ്പിച്ച് മാമ്മുദീസാ മുക്കി ദൈവസഭയാക്കി അവരാൽ ഇവരുടെ ജീവനം കഴിച്ചത് മഹാ വലിയ അത്ഭുതവും ദൈവശക്തിയും ആകുന്നു. ഇതാ പറങ്കികളുടെ അത്യുഗ്ര സമയമാകുന്ന കൊല്ലം 678-ാം കാലത്തിൽ സുറിയാനിക്കാരായ മേൽപട്ടക്കാർ മലയാളത്തിൽ 65 പള്ളിയും സഭയും ഉണ്ടാക്കിയതു മഹാ അത്ഭുതവും ദൈവശക്തിയും ആകുന്നു. വിശേഷിച്ചും നിഗളം കൊണ്ടും മത്സരം കൊണ്ടും വാശി കൊണ്ടും ദ്രവ്യമോഹം കൊണ്ടും സത്യനിലയിൽ നിന്നു തെറ്റുന്നവർ സത്യത്തുകൽ തിരിഞ്ഞുവരുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. അത് എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ ഹൃദയം പിശാചുക്കളുടെ അശുദ്ധിയാകുന്ന ഭവനവും അവർ പിശാചുക്കളും ആകുന്നു. കേട്ടാലും ഇതാ

മുഖ്യന്മാരായിരുന്ന മാലാഖമാർ നിഗളം, വാശി മുതലായതുകൊണ്ട് സത്യത്തിൽ നിന്നു തിരിഞ്ഞാറെ ഇതുവരെയും അനുതാപം കിട്ടാതെ യിരിക്കുന്നു. ദ്രവ്യമോഹം കൊണ്ട് സ്കറിയോത്തായ്ക്കും പൊല്ലാപ്പു തന്നെ സംഭവിച്ചു. അതുതന്നെയുമല്ല, ഇങ്ങനെയുള്ളവരോടു സംസാരിച്ചാൽ അവർ വാശിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകൊണ്ട് അവർക്ക് അസത്യവാശി വർദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ ദൈവം ചെകുത്താന്മാരായിട്ടു ഒരു വർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലാഞ്ഞു. അഹമ്മതി, വാശി മുതലായതു മാലാഖമാരിൽ പുകപ്പോൾ അവർ ചെകുത്താന്മാരായി തീർന്നു. അവരിൽ പ്രവേശിച്ച അഹമ്മതി, വാശി മുതലായതു മനുഷ്യരിൽ പുകാൽ അവരും സാമാന്യം അങ്ങനെയെന്ന ആകുകൊണ്ട് അങ്ങനെയുള്ളവർ പരിശുദ്ധ വേദപുസ്തകങ്ങളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം പരിചയമായി പറഞ്ഞാൽ അതു സംശയിപ്പാനുണ്ട്. എന്നാൽ മിശിഹാ സംവത്സരം 470-ൽ റോമാ പാപ്പാ സുറിയാനിക്കാരോടും 1517-ൽ ഇംഗ്ലീഷ് പട്ടക്കാരൻ ലൂഥർ പാപ്പായോടും അഹമ്മതി കൊണ്ടും വാശി കൊണ്ടും വിപദിച്ച് പരിശുദ്ധ പുസ്തകങ്ങൾ അവരുടെ വാശിയോടും കൂടെ ശോധന ചെയ്ത് ചില പുസ്തകങ്ങളും കണ്ടുപിടിത്താൽ അല്ലാത്ത ചില ആചാരക്രമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകൊണ്ട് ഇവരെക്കുറിച്ചും ഇവരുടെ ചായ്വിനെക്കുറിച്ചും അവരുണ്ടാക്കിയ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചും സുറിയാനിക്കാർ മുതലായ പണ്ടത്തെ ക്രിസ്ത്യാനിക്കാർക്കു ഏറ്റവും സംശയിപ്പാൻ ആവശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈശോമിശിഹായും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ബലഹീനതയുള്ള ആടുകളെപ്പോലെ ഏവൻഗേലിയോനെ ചുമന്നുകൊണ്ട് ചെന്നായ്കളുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിച്ച് അവരിൽ ഉള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ദൈവസഭയുണ്ടായി. അത് മഹാ അത്ഭുതം തന്നെ. ഇപ്പോൾ ഇതാ മിഷണറിമാർ മുതലായ ചെന്നായ്കൾ ആടുകളാകുന്ന സുറിയാനിക്കാരെ അവരുടെ ഉഗ്രമായ കണ്ണുകൊണ്ടു നോക്കിയും അവരുടെ മുർച്ചയുള്ള നഖങ്ങൾകൊണ്ട് മാന്തിയും അവരുടെ പഞ്ജര എത്യകൾ കൊണ്ടു കഴിച്ചും അതിൽ ആശപ്പെടുന്നവന്റെ ആത്മം അതിനാൽ നശിക്കുന്നതായ ദ്രവ്യത്തെ കൊടുത്തും അവരുടെ മതത്തിൽ ചേർക്കുന്നു. അത് ദൈവസഭയെന്നു പറവാൻ ദൈവത്താലുള്ളവർക്കു പ്രയാസം തന്നെ. മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനിക്കാർ തുർക്കി രാജ്യത്തു ആയിരുന്നു എങ്കിൽ പണ്ടേ തന്നെ അവർ തുർക്കികളായി തീർന്നേനെ. അത് തന്നെയുമല്ല, നിവിയാ എന്നെ വന്ദിച്ചാൽ ഇതെല്ലാം നിനക്കു തരാമെന്നു ഈശോമിശിഹായോടു പറഞ്ഞ ആ ചെകുത്താൻ ഇപ്പോൾ വന്ന് അപ്രകാരം ഇവരോടു പറഞ്ഞു എങ്കിൽ ഇവർക്കും ഒരു മറുപേരു എളുപ്പത്തിൽ കിട്ടിയേനെ. ഭാവത്തിലും അവസ്ഥയിലും നിശ്ചയമായി അങ്ങനെയെന്നായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അത് ദൈവത്തിനേ നല്ല തിട്ടമുള്ളൂ. എന്നാൽ

ഇംഗ്ലീഷ് വേദത്തിൽ കൂടി അവരോടു ആരെങ്കിലും അതിനെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചാൽ ശമ്പളം മാറ്റുവോളം ഇങ്ങനെയിരിക്കട്ടെന്നും നിനക്കു ഈ ശമ്പളം കിട്ടിയതിൽ നീയും അങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്തേനെ എന്നും പറയുന്നു. എന്നാൽ ആ വാക്ക് ഏറ്റവും ദൈവദുഷണ വാക്കാകുന്നു. എനിക്കു കിട്ടിയ 30 വെള്ളിക്കാശ് നിനക്കു കിട്ടിയിരുന്നു എങ്കിൽ നീ തന്നെയും മിശിഹായെ ഒറ്റിയേനെ എന്നു പത്രോസിനോടു യൂദാ സ്കറിയോത്താ പറഞ്ഞാൽ അത് സാമാന്യം ദുഷണവാക്കാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ സമയത്ത് സുറിയാനി മതത്തിന്റെ ഇടയനും ആടുകളും ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാൻ പാടില്ല. അന്ത്യോഖ്യായിലെ യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാർ മിശിഹായുടെ കടിഞ്ഞൂൽ സഭയാകയാൽ എനിക്കുള്ള രാജിതം ഇഹലോകത്തിൽ അല്ലെന്നും മിശിഹാ കൽപിച്ചതു തന്റെ സ്വജാതിക്കാരാൽ താൻ കഷ്ടതപ്പെട്ടപ്രകാരം തന്നെ മറ്റുള്ള യാതൊരുത്തരെയും ഉപദ്രവിച്ചു പാപത്തിൽ ഏർപ്പെടാതിരിപ്പാനായിട്ടു സുറിയാനി സഭക്കാരെ ബലഹീനന്മാരാക്കി ദൈവം കൽപിച്ചതും ക്രിസ്ത്യാനികളാകുന്നവർ അത്തരക്കാർ എന്നു പറയുന്ന പോർത്തുഗീസുകാരുടെ പട്ടക്കാരാകുന്ന ശമ്പാളു പാതിരിമാരായ ബലവാന്മാരാൽ പണ്ടും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പട്ടക്കാരാകുന്ന മിഷണറി പാതിരിമാരായ ബലവാന്മാരാൽ ഇപ്പോഴും സുറിയാനി മതവും സഭയും ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ടാൽ തൊട്ടതിനു പോയിട്ടു ഭക്ഷണത്തെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും അല്ലാതെ വിശ്വസിച്ചു മാമോദീസാ മുങ്ങിയ മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനിക്കാർക്കും മറ്റുള്ള ബോധജ്ഞാനപ്പെട്ടവർക്കും എത്രയും ആനന്ദം തോന്നുവാനുള്ളതാകുന്നു. അതു തന്നെയുമല്ല നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവർ അവരുടെ നാശത്തിനും നിങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തിനും ആയി ഉപദ്രവിക്കുന്നതാകയാൽ സന്തോഷിപ്പിൻ എന്നും അവന്റെ പുത്രനെ പിതാവ് ശിക്ഷിക്കുന്നപ്രകാരം ദൈവത്തിനു സ്നേഹമുള്ളവരെ താൻ ശിക്ഷിക്കുന്നു എന്നും വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം മറ്റു ചിലരാൽ ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുന്നു എങ്കിലും അത് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉറപ്പിനുവേണ്ടി ദൈവത്താലുള്ള സ്നേഹശിക്ഷയാകകൊണ്ടും സത്യസുറിയാനിക്കാർ ഈ ഉപദ്രവത്തിൽ എത്ര സന്തോഷിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. അതു തന്നെയുമല്ല പിശാചുക്കൾ രൂപിയും മേനിയും ഉള്ള ഫലത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് സുറിയാനിക്കാരെ വഞ്ചിക്കുന്നു എങ്കിലും പിശാചുക്കൾ തീർച്ചയ്ക്കു വഞ്ചിക്കുകയും ഫലത്തെ അകത്താക്കിയും കൊണ്ട് ആദം രക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്രകാരം ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തെ കൈക്കലാക്കിയുംകൊണ്ടും ഇവരെ ഇവർ ലജ്ജിപ്പാകുന്നതാകകൊണ്ട് ഇവർ ദ്രവ്യം കൊടുത്തു മതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ മിഷണറിമാർ ഈ പ്രദേശത്തു വന്നാറെ ഇവിടങ്ങളിൽ നടപ്പില്ലാത്ത ദൈവവഞ്ചനയും ഉപായങ്ങളും നടപ്പാകുവാൻ ഇടവന്ന

വിവരവും സുറിയാനിക്കാർ ഇംഗ്ലീഷുമതത്തിൽ കൂടുവാൻ മനസ്സായിരിക്കുന്നു എന്നു കള്ളറിപ്പോർട്ട് കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്ന വിവരവും പുത്തനായിട്ടു ചില സായ്പന്മാരു വരുമ്പോൾ ഏറിയ ആളുകളെ ഉപായം കൊണ്ടു പ്രസംഗത്തിനു വരുത്തി ഇവർ ഇംഗ്ലീഷുമതത്തിൽ ചേർന്നവരെന്നു തോന്നിച്ചയക്കുന്ന വിവരവും ചക്രം കൊടുത്ത് അവരുടെ മതത്തിൽ ചേർക്കുന്ന വിവരവും ശമ്പളംകൊടു മാറ്റുമ്പോൾ മതം മാറിപ്പോകുന്ന വിവരവും ബഹുമാനപ്പെട്ട ചർച്ച് മിഷണറി സൊസൈറ്റി സഭയിൽ ഗ്രഹിപ്പാൻ ഇടവന്നാൽ ഇവർക്കു ഏറ്റവും ദോഷമായിട്ടു തീരുംമെന്നു തോന്നുന്നു.

എന്നാൽ മിഷണറിമാർ മലയാളം ഭാഷയായി അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ വളരെ പിഴയും അർത്ഥതെറ്റും യുക്തിഭേദവും കാണുന്നു. അവർ കൊടുക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ചിലർ വായിച്ചുകൊണ്ട് അവരവരുടെ മുഖ്യമായ ബോധത്തിൽ തോന്നുന്നപ്രകാരം ദൈവവിരോധമായി അർത്ഥവും യുക്തിയും എടുത്തു സംസാരിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നു. അതിനാൽ ഗുരുവിനാൽ അഭ്യസിച്ചവനോടു അഭ്യസിക്കാതെ തന്നത്താൻ അഭ്യസിക്കുന്നതും പല ഭാഷകളും അഭ്യസിച്ചിരിക്കുന്ന മല്പാന്മാരു കൂടാതെ ഏകൻ തന്നെ വേദപുസ്തകം ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതും ഭാഷപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഏർപ്പെടാത്തുള്ള പല മല്പാന്മാരു ഒരുമിച്ചുകൂടി വായിച്ചു കേട്ടു അവർ നിശ്ചയിക്കാതെ വായിപ്പാൻ കൊടുക്കുന്നതും കുറെ പോരാത്തതെന്നു തോന്നുന്നു. വേദപുസ്തകം തന്നത്താൻ വായിക്കയും അർത്ഥം നിശ്ചയിക്കയും ഭാഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു റോമ്മാ പാപ്പാ അനുവദിക്കാത്തതു ഇതു കരുതിയെന്ന് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു. എങ്കിലും ആ വിരോധംകൊണ്ട് ഇതിനു മുമ്പിൽ പാപ്പായെ ഞാൻ ശപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മല്പാന്മാർ സകലപേരെയും പുസ്തകവും അതിന്റെ സാരവും ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു പഠിപ്പിപ്പാൻ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ആയതിനു സമയമില്ലെങ്കിൽ കാതോലിക്കാപള്ളി സകല വേദപുസ്തകവും രണ്ടു വാക്കിലായിട്ടമർത്തി ഒരുവൻ തമ്പുരാനെ സ്നേഹിക്കായെന്നും തന്നത്താൻ സ്നേഹിക്കുന്നതിൻവണ്ണം മറ്റ് എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്ക എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രണ്ടു വാക്കും കാതോലിക്കാ പള്ളിയുടെ വിശ്വാസവും പഠിപ്പിക്കുന്നതു ഉത്തമമെന്നു തോന്നുന്നു. ആയതല്ലെങ്കിൽ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവൻ അർത്ഥവും യുക്തിയും തനിക്കു തോന്നുന്നതു അങ്ങനെ തന്നെയോ എന്നു പലരോടും ആലോചിക്കണം. വെടിവയ്ക്കുന്നതിനു നിശ്ചയമില്ലാത്തവൻ വെടി വയ്ക്കയും ലാക്കെന്നു തെറ്റുമ്പോൾ ലാക്കു നേരെ അല്ലാത്തു എന്ന് പറയുകയും ചെയ്യുന്നതു ഈ മണ്ണിൽ അധമമാകുന്നു.

ഒരു കല്പന

മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർ ദീവനാസ്യോസ്
മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുത്ത്.

നമ്മുടെ കോട്ടയത്ത് വലിയപള്ളിയിലെ വിഗ്രഹിയും ദേശത്തുപട്ട
ക്കാരും പള്ളിക്കൈക്കാരും എണങ്ങരും കൂടെ കണ്ടെന്നാൽ.

ബാഗ്ദാദിൽ നിന്നും വന്നവരുടെ പക്കൽ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രി
യർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കലേക്കു വേണ്ടുംപ്രകാരം എഴുത്ത്
കൊടുത്ത് വേഗത്തിൽ അയക്കണമെന്നു നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ട്
അവർക്ക് ഇവിടെ നിന്നും ബാബേൽ എത്തുന്നതിനു മാത്രമുള്ള ചിലവ്
ഇപ്പോൾ കൊടുത്ത് ഈ മാസം 15-ാം തീയതിക്കു ഉരുവിൽ കയറത്ത
ക്കവണ്ണം അയക്കുന്നതിനു അടിയന്തിരമാകയാൽ ആ പള്ളിയിൽ നിന്നും
25 കലിയൻ ഈ വരുന്ന ആളിൻവശം കൊടുത്തയച്ച് ആ വസ്തു
തയ്ക്കു എഴുതി വരികയും വേണം. ശേഷം വിവരം നിങ്ങൾ ഇവിടെ
വരുമ്പോൾ പറകയും ചെയ്യാം. 1014-മാണ്ടു മീന മാസം 5-നു കായ
ങ്കുളത്തു പള്ളിയിൽ നിന്നും.

പകർപ്പ്:

കൂടെ കണ്ടെന്നാൽ. പെരികെ പെരികെ ബഹുമാനപ്പെട്ടതും സ്തുതി
ക്കപ്പെട്ടതും സ്തുതികളാലെ പ്രഭല്ലപ്പെട്ടതും ദൈവീകത്തിനടുത്ത നന്മ
കൾ ഒക്കെയും നിറയപ്പെട്ടതുമായ അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്തി
യോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ കൽപന കഴിഞ്ഞ മീന മാസ
ത്തിൽ നമുക്കു വന്നതിൽ 1001-മാണ്ടു ഇവിടെ വന്നുപോയ അത്താനാ
സ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ മലയാളത്തു വഴക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിയ
സംഗതിക്കും കുറ്റം ചൊല്ലി പിന്നീട് കൽക്കിദുനാക്കാരുടെ മതത്തിൽ
ചേർന്നതിനാൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ്
ബാവായിൽ നിന്നും സുന്നഹദോസിൽ നിന്നും മഹറോനേൽക്കപ്പെട്ടു
എന്നും ആ വിവരം മലയാളത്തുള്ള ഇടവകകളിൽ നാം അറിയിച്ചുകൊ
ള്ളണമെന്നും കണ്ടിരിക്കുകൊണ്ടും ഇനിമേൽ ആയാളിന്റെ നാമം
കുർബ്ബാന, നമസ്കാരം മുതലായ ദൈവശുശ്രൂഷകളിൽ ഓർക്കപ്പെടു
കയും അരുത്.

1014-മാണ്ടു ഇടവമാസം 7-നു ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ നിന്നും എഴുത്തു.

ഗവർണർക്ക് ഒരു സങ്കട ഹർജി

... മദ്രാസിൽ എത്രയും പെരികെ ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗവർണർ
സായിപ്പ് അവർകളുടെ സന്നിധാനത്തു കലേക്കു മലയാളത്തെ

സുറിയാനി സഭക്കാരായ കത്തങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളും കൂടെ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്ന സങ്കടം.

എന്നാൽ മലയാളത്തിലുള്ള യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ ഞങ്ങളുടെ മതമര്യാദകളുടെ അലശലുകളും പരിത്വക്കുറച്ചിലും പൂർത്തിയാക്കി തരേണ്ടുന്നതിനായിട്ടും മലയാളത്തിൽ മാരാമണ്ണു പള്ളിയിൽ പാലക്കുന്നത് അബ്രാഹം കത്തനാരും അയാളുടെ അനന്തിരവൻ മത്തായി ശെമ്മാശും വേർപെട്ട ചില ആളുകളും കുറഞ്ഞൊരു സംവത്സരം മുഖെ തന്നെ സുറിയാനി വേദത്തെയും മതമര്യാദകളെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞ് അവരുടെ സ്വയന്മാൽ ചില പള്ളിക്രമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി നടന്നു വരുന്നതിനാൽ ആ വിവരം ബോധിച്ചിരിക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടും എത്രയും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ പേർക്കു എഴുതി അയച്ച് അവിടെ നിന്നും മറുപടി കൽപന വന്നിരിക്കുന്ന സംഗതിയിങ്കൽ ഈയാണ്ടു ഇടവമാസത്തിൽ മേലെഴുതിയ മത്തായി ശെമ്മാശു ഇവിടെ വന്ന് അയാൾ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ പോയിരുന്നു എന്നും മലയാളത്തിലേക്കു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി അയാളെ പട്ടം കെട്ടി സുസ്താത്തിക്കോനും കൊടുത്ത് അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ഞങ്ങളോടു പറകയാൽ സുറിയാനി മതത്തിൽ നിന്നും അയാളും അയാളുടെ കാരണവനും വേർപെട്ടു നടന്നുവരികയും ആ വിവരത്തിന് എഴുതി അറിയിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുമ്പോൾ ഇതിന്മണ്ണം വരുവാൻ സംഗതിയില്ലെന്നും ഏതെങ്കിലും വ്യാജമുണ്ടെന്നും എങ്കിലും എല്ലാവരും കൂടി സുസ്താത്തിക്കോൻ കണ്ട് വ്യാജം തെളിയിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും നിശ്ചയിച്ച് ഞങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഇപ്പോൾ മെത്രാനായിട്ടു വന്നിരിക്കുന്ന ആളും ഞങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങളും കഴിഞ്ഞ മാസം 10-നു കണ്ടനാട്ടു പള്ളിയിൽ കൂടിയാറെ കുറഞ്ഞൊരു സംവത്സരമായിട്ടു സുറിയാനി മതമര്യാദയിൽ നിന്നു അയാൾ വേർതിരിഞ്ഞു വെറുവിട്ടു മതത്തിൽ നടന്നുവരുമ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുവാനും സ്ഥാനം ഏൽപ്പാനും എന്തെന്നും ചോദിച്ചാറെ ആയതിനു ഉത്തരം പറയാതെയും സുസ്താത്തിക്കോൻ എടുത്തു കാണിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാറെ കാണിക്കാതെയും പോയിരിക്കുന്നതും പിന്നീട് ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചാറെ സുറിയാനി മതത്തിൽ നിന്നു ഇയാൾ വേർതിരിഞ്ഞു പോയ വിവരം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ എഴുതി അയച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇയാൾ ശെമ്മാശനായിരിക്കുമ്പോൾ കത്തനാരെന്നും മത്തായി എന്ന പേരായിരിക്കുമ്പോൾ മത്തിയുസെന്നും ആൾമാറ്റമായിട്ടും ബോധിപ്പിച്ച് സ്ഥാനം ഏറ്റിരിക്കുന്നു എന്നും അയാൾ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന സുസ്താത്തിക്കോനിൽ പല വെട്ടിതിരുത്തും ചുരണ്ടി എഴുത്തും

ഉണ്ടെന്നും അതിനാൽ കാണിക്കാതെ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു എന്നും സൂക്ഷ്മമായി കേൾക്കുന്നതും ഇയാളുടെ ദുർനടപ്പിന്റെ വിവരം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു എഴുതി അയച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഇയാളെ മെത്രാനായിട്ടു ആക്കി അയപ്പാൻ ഇടയില്ലാത്തതും ഞങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പേർക്കു തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി രണ്ടു സംസ്ഥാനത്തുനിന്നും വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി നടന്നുവരുമ്പോൾ ഇയാൾ ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യാജങ്ങൾ ചെയ്തു തൊന്തരവുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന സംഗതിക്കു രണ്ടു സംസ്ഥാനത്തെ റെസിഡണ്ട് സായിപ്പ് അവർകൾക്കും ദിവാൻജി അവർകൾക്കും ഞങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതി അയച്ചിരിക്കുന്നതു കൂടാതെയും ഈ വിവരത്തിനു അന്ത്യോഘ്യായുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ പേർക്ക് ഉടനെ എഴുതി അയയ്ക്കുന്നതും ആകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ... കൊണ്ടു നടന്ന ഞങ്ങളുടെ പള്ളികളിൽ ചിദ്രങ്ങളും കലഹങ്ങളും വേദവിപരീതങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാതെയിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ചട്ടം കെട്ടിത്തരുന്നതിനു ഞങ്ങളുടെ ... ഗവണ്മെന്റിലേക്കു എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതാക കൊണ്ട് കൃപാകടാക്ഷമുണ്ടായി റസിഡണ്ട് സായിപ്പ് അവർകൾക്കു കൽപന കൊടുത്തയച്ച് ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമാറാകണമെന്നും ഏറ്റവും വളരെ സങ്കടത്തോടും ഭയത്തോടും കൂടെ ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

എന്ന് 1843-മത കന്നി മാസം 7-നു.

ചേപ്പാട്ട് മാർ ദീവനാസ്യോസിന്റെ രാജി

74. 1845-മത മിഥുന മാസം 13-നു ഹലാബിൽ നിന്നും എഴുതി തപാൽ വഴി കൊടുത്തയച്ച കടലാസ് ചിങ്ങ മാസം 15-നു വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. അതിൽ യുയാക്കീമെന്നു പേരാകുന്ന കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അയച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരവും മറ്റും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

75. മേലെഴുതിയ മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അയച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി ഇടപെട്ടും മറ്റും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു എഴുതിയ കടലാസും പോന്നിരിക്കുന്ന മാർ കുറിലോസ് ബാവായുടെ കടലാസും തപാൽവഴി ഈ ആണ്ട് കന്നി മാസം 17-നു വന്നുചേരുകയും ആയതിന്റെ മറുപടി എഴുതി തുലാമാസം 16-നു തപാലിൽ ഏൽപിച്ചു കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും ചിലവിനു ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടാകുന്നുവെന്നും വടിയും സ്ത്രീബായും കാപ്പകുട്ടവും പണയം വെച്ചു എന്നും അനുജൻ മക്കുദിശാ ഗബരിയേലിനെ വിൽപാൻ അന്വേഷിച്ചു വരുന്നുവെന്നും എഴുതിവരികയാൽ കോനാട്ടു മൽപാനച്ചൻ മുഖാന്തിരം 23 രൂപയും പുതുപ്പള്ളിൽ മാളിയേക്കൽ ചെറിയ കത്തനാരു രൂപയും കല്ലൻപറമ്പിൽ മാമ്മൻ 100 രൂപയും കോലത്തുകളത്തിൽ പുന്നുസ്

മുതൽപേരു 78 രൂപായും ഇതിനുള്ളിൽ 778 രൂപയിൽ 518 രൂപാ ബോംബെയിൽ എത്തിക്കുകയും ശേഷം രൂപാ പിന്നീട് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

76. ഈ ബാവാ കൊടുത്തയച്ച പാത്രീയർക്കീസിന്റെ കടലാസിൽ മത്തീയൂസ് മെത്രാനെ മഹറോൻ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ഈ ബാവാ എന്റെ പേർക്കും പള്ളിക്കാരുടെ പേർക്കും ആയി മെസ്രേനിൽ കെയ്റോയിൽ നിന്നു 1845-മതു തുലാ മാസം 7-നു എഴുതിയ കടലാസിൽ മത്തീയൂസ് മെത്രാന്റെ പേർക്ക് പാത്രീയർക്കീസിന്റെ വാഴ്വിന്റെ കടലാസ് എഴുതി കയ്യിൽ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുകൊണ്ട് വരുമ്പോൾ കൊണ്ടുവരുമെന്നും മറ്റും എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നത്തേതിൽ വാഴ്വിന്റെ കടലാസ് ഉണ്ടെന്നും 500 രൂപ കൊടുത്തയക്കണമെന്നും മത്തീയൂസ് മെത്രാന്റെ പേർക്ക് എഴുതിയ കടലാസ് ആ ദേഹത്തിനു കിട്ടുകയും ചെയ്തു.

77. പിന്നീടും ബാവാ ബോംബെയിൽ വന്നശേഷം ഞാനും ദീവന്നാസ്യോസും മറ്റു കുത്തങ്ങളും കൊച്ചിയിൽ പോയി പാർക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ പാർത്തിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മുഖാന്തിരം എഴുത്തുകൾ അയച്ച് ബാവാ വരുന്നതാകകൊണ്ടും വരുന്നതിൽ ദീവന്നാസ്യോസിനു ഒട്ടും സന്തോഷമില്ലാഴികകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ മിണ്ടാതെ അത്രെ പാർത്തിരുന്നത്.

78. ഇങ്ങനെ പാർത്തിരിക്കുമ്പോൾ ബോംബെ ഗവണ്മെന്റ് സെക്രട്ടറി അവർകളുടെ ഒരു കടലാസ് ബാവായുടെ പേർക്കായിട്ടു തപാലിൽ വന്നത് ദീവന്നാസ്യോസ് വാങ്ങിച്ച് മുദ്ര പൊട്ടിച്ച് അറിഞ്ഞ് ആവലാതി ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ 1846 മത ചിങ്ങമാസം 16-നു ബാവാ കൊച്ചിയിൽ മാലിപ്പറത്ത് വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം എല്ലാവരും അവിടെ എത്തി കരയിറങ്ങിയതിന്റെശേഷം മുൻ 1835 മത വന്ന ബാവായെ ഈ മെത്രാൻ മുഖാന്തിരം കയറ്റി അയച്ചിരിക്കുകൊണ്ട് അതിനുള്ളിൽ വരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ദീവന്നാസ്യോസിനെ കൊണ്ട് ഒഴിഞ്ഞ് എഴുതിക്കണമെന്നും ആയതിനു കടലാസ് മുദ്ര പൊട്ടിച്ച കാര്യം ഭയത്തിനു ഹേതുവാക്കി തീർക്കത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് മുദ്ര പൊട്ടിച്ച കടലാസ് ദീവന്നാസ്യോസിനോടു വാങ്ങിച്ചു പോകരുതെന്നും മാലിപ്പറത്തു വച്ചു കുറിച്ചു ബാവായുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

79. ബാവായും അനുജൻ ഗബറിയേൽ മക്കുദിശായും ഇരുമീശെ പള്ളിയിൽ വന്നു ദീവന്നാസ്യോസുമായി കണ്ടതിന്റെശേഷം മുദ്ര പൊട്ടിച്ച കടലാസ് ഞാൻ പറഞ്ഞതിനുള്ളിൽ ദീവന്നാസ്യോസിൽ നിന്നും വാങ്ങിച്ചു തുമില്ല. പിന്നത്തേതിൽ ബാവാ വന്ന വിവരത്തിനും മറ്റും എല്ലാ

സ്ഥലങ്ങളിലും എഴുതണമെന്നും ദീവനാസ്യോസിനോടു പറഞ്ഞാറെ ആയതു അനുസരിക്കാഴികകൊണ്ടു കടലാസ് മുദ്ര പൊട്ടിച്ച സംഗതിക്കു തക്ക പോലെ വിചാരിക്കുമെന്നും മറ്റും നല്ലതിന്മണ്ണം ഭയപ്പെടുത്തി പറയുകയും പിന്നീട് എഴുതുകയും ചെയ്തു.

ആയതിന്റെ പകർപ്പ്, ഇതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ 4-ാം പുസ്തകം 21-ാമതു ലക്കത്തിൽ കാണാം.

മഹാരാജമാന്യരാജശ്രീ റസിഡണ്ട് സായിപ്പവർകളുടെ സമക്ഷത്തിലേക്കു മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർ ദീവനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതി ബോധിപ്പിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ മാരാമണ്ണു പള്ളിയിൽ പാലക്കുന്നത് അബ്രഹാം കത്തനാരും അയാളുടെ അനന്തിരവൻ മത്തായി ശെമ്മാശു മുതലായിട്ടു ചില ആളുകളും സുറിയാനി മതമര്യാദകളെ വിട്ട് അവരുടെ സ്വമേധയാൽ ചില മതമര്യാദകളും പള്ളിക്രമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി നടക്കയാൽ അവരെ സുറിയാനി സഭയിൽനിന്നും തള്ളി ആ വിവരത്തിനു എല്ലാ സുറിയാനി മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരുടെയും മേലധികാരിയാകുന്ന ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു എഴുതി അയച്ചു അറിയപ്പെടുത്തിയിരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനി സഭക്കാരുടെ എഴുത്തായിട്ടു ഒരു കള്ള എഴുത്ത് എഴുതിയുണ്ടാക്കിയുംകൊണ്ട് അയാൾ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ഒന്നിനൊന്നായിട്ടും പെരുമാറ്റമായിട്ടും വ്യാപ്തികൾ ബോധിപ്പിച്ചു മെത്രാനായി വന്നു തൊന്തരവുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന സംഗതികൊണ്ട് ഇതിനു മുമ്പിൽ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലോ ആകുന്നു. അയാളുടെ സംഗതി പ്രമാണിച്ചു ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ എഴുതി ബോധിപ്പിച്ചാറെ സുറിയാനിക്കാരുടെ വേദമര്യാദപ്രകാരം പള്ളികൾ ഭരിക്കുന്നതിനും മതമര്യാദ നടത്തുന്നതിനും ആയിട്ടു തുറബ്ദീൻ രാജ്യത്തുള്ള ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ കുറിലോസ് യുയാക്കീം മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്താത്തിക്കോനും കൊടുത്തയയ്ക്കയും ഈ മാസം 16-നു വന്നുചേരുകയും കൊണ്ടു ഏറ്റവും ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ സ്താത്തിക്കോനിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നപ്രകാരം മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനി പള്ളികൾ ഭരിച്ചു വേദമര്യാദകൾ നടത്തിക്കൊള്ളുന്നതിനും കോട്ടയത്ത് സിമ്മനാരി ഉൾപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു നടത്തിക്കൊള്ളുന്നതിനും സമ്മതിച്ചു ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ കുറിലോസ് യുയാക്കീം മെത്രാപ്പോലീത്താ വശം ഏൽപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സുറിയാനി പള്ളികൾ ഉൾപ്പെട്ടും സിമ്മനാരി ഉൾപ്പെട്ടും അയയ്ക്കേണ്ടിവരുന്ന ഉത്തരവുകൾ ഒക്കെയും ബഹുമാനപ്പെട്ട മാർ യുയാക്കീം

കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കൊടുത്തയപ്പാറാകണം.

എന്ന് 1846 മത (കൊല്ലം 1020-മാണ്ട്) ചിങ്ങമാസം 20-നു കൊച്ചിയിൽ പള്ളിയിൽ നിന്നും.

ഇതിന്മണ്ണം തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി രണ്ട് മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ പേർക്കും ദിവാൻജിമാരുടെ പേർക്കും സായിപ്പിന്റെ പേർക്കും എഴുതി കൊച്ചി തപാലിൽ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുത്തയയ്ക്കയും ചെയ്തു. ...

ഈ വിവരങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ കാണേണ്ടുന്ന സംഗതി ഇടപെട്ടും റസിഡണ്ട് വില്യം കല്ലൻ അവർകൾ അന്ന് കൊച്ചിയിൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അയാളുടെ പേർക്ക് ബാവായും എഴുതി കൊടുത്തയക്കയും ചെയ്തു.

കാലം ചെയ്തു

118. 1855 മത കന്നി മാസം 27-നു ചൊവ്വാഴ്ച ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ മരിച്ചു ചേപ്പാട്ടു പള്ളിയിൽ അടക്കുകയും അപ്പോൾ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ ദേഹം തന്നെ കബറടക്കം ചെയ്തു പുലകുളി മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു പള്ളിക്കാരിൽ നിന്നും കോപ്പുകൾ വരുത്തി വേണ്ടുംപ്രകാരം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമയം കുറിലോസ് ബാവാ പള്ളിക്കര പള്ളിയിൽ ഇരിക്കുന്നു. 105 മത ലക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരമുള്ള വസ്തുക്കൾ അന്ന് അത്താനാസ്യോസ് മത്തിയൂസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പക്കൽ കിട്ടിയതല്ലാതെ ദീവന്നാസ്യോസ് മരിച്ച സമയം ആ ദേഹത്തിന്റെ വകയായിട്ടു യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തു. ...

പന്ത്രണ്ട് പേട്ടു കത്തങ്ങൾ കൂടി എഴുതിയതു മിഷണറി പ്രസ്സിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പന്ത്രണ്ട് പേർ അതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടുക്കത്തെ പേർ മലയാളത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ കത്തങ്ങളേക്കാൾ അധികം പ്രായം ചെന്നും പ്രായം കൊണ്ട് കൃഷ്ണമണി രണ്ടും ചുണ്ണാമ്പുപോലെ വെളുത്തും ഇരിക്കുന്ന കല്ലിച്ചേരിൽ ചെമ്പകച്ചേരിൽ ഇട്ടൻ കത്തനാരുടേതാകുന്നു. അതിനെകുറിച്ച് നിരൂപിച്ചാൽ അയാളുടെ അവസ്ഥ അറികയും ...

പിറവത്തു പള്ളിയിൽ വികാരിയായിട്ടാക്കി പിന്നത്തേതിൽ ഈശോ മിശിഹായുടെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു തന്നെ ദ്രവ്യമോഹം കൊണ്ടു യൂദാസ്കറിയോത്താ തനിക്കു വിപരീതിയായിട്ടു പുറപ്പെട്ടതു പോലെ എരുത്തിക്കൽ മർക്കോസ് കത്തനാരും പാലക്കുന്നത്തു അബ്രഹാം കത്തനാരും അടങ്ങപ്പുറത്തു യൗസേപ്പ് കത്തനാരും കൈതയിൽ വർഗീസ് കത്തനാരും സുറിയാനി മതത്തിനു വിരോധമായിട്ടു പുറപ്പെട്ടു സുറിയാനിക്കാരുടെ കാനോനാപ്രകാരം നടന്നുവരാഴികകൊണ്ട്

ആയതു നടത്തിക്കണമെന്നു മറ്റും ചില കത്തങ്ങളെയും കൂടെ കൂട്ടി ഒരു സാധനവും നടത്തിക്കേണ്ടുന്നതായിട്ടു 17 കൂട്ടം സംഗതികൾക്കു വിവരവും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു അവർ എഴുതി കൊടുത്തയക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ചൊകം വരുത്തിയിട്ട് എന്താവശ്യമെന്നും ഈ പണത്തിൽ വിറ്റ് പിച്ചക്കാർക്കു കൊടുക്കണമായിരുന്നു എന്ന് സ്കറിയോത്താ പറഞ്ഞ മൊഴിക്കു ഇവരുടെ എഴുത്തു സമ്മായിരിക്കുന്നു. അതു തന്നെയുമല്ല പാതിരിമാർക്കു ഇവർ നല്ലവരെന്നു തോന്നുവാനായിട്ടു ചെറിയപള്ളിയിലും മാരാമണ്ണു പള്ളിയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന കബറുകൾ ഇവർ പഠിച്ചു കളയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവർ ദ്രവ്യത്തിന്മേൽ അത്യാഗ്രഹമുള്ളവരാകകൊണ്ടും ഉണ്ണികളെ നുള്ളി നിലവിളിപ്പിച്ചു അപ്പം കൈക്കലാക്കുന്ന കള്ളി തള്ളമാരെപ്പോലെയും വയറ്റിനുവേണ്ടി തന്നത്താൻ വെട്ടി മുറിച്ചു രക്തം ഒലിപ്പിച്ചുകാട്ടി ഭിക്ഷ ചോദിക്കുന്ന ഫക്കീറന്മാരെ പോലെയും ഇപ്രകാരം ഇവർ സുറിയാനിമതത്തെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുകയത്ര ചെയ്തുവരുന്നത്.

സമ്പാദകൻ: ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്

(ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പല സ്ഥലത്ത് പേര് പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ഇടവഴിക്കൽ ഫീലിപ്പോസ് കത്തനാർ എഴുതിയ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിൽ നിന്നും. ഇടവഴിക്കൽ കുടുംബത്തിലെ വൈദികർ എഴുതിവന്ന നാളാഗമത്തിലെ പ്രസക്തമായ സഭാചരിത്ര വിവരങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മലങ്കരസഭാ ചരിത്രരേഖകൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും.)

